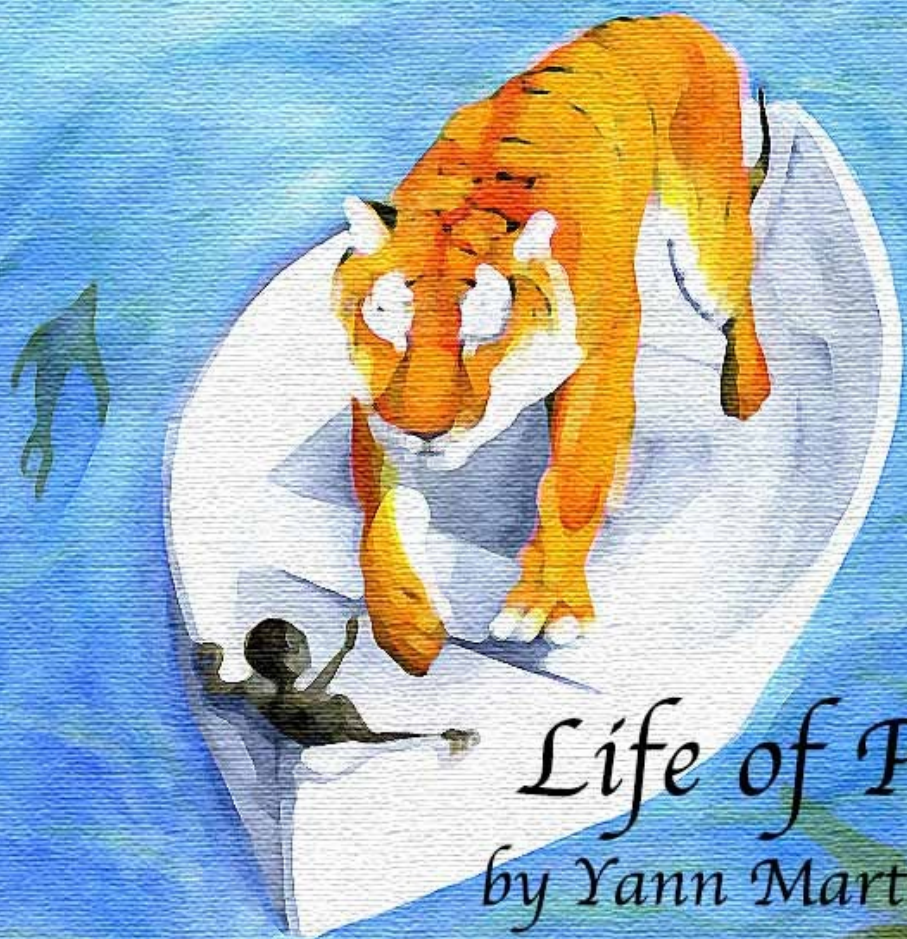

ပိဋ်အဝလမ်း ဆင့်လှ

Life of Pi
by Yann Martel

အမှာ စာ

ဆရာသင့်လူရဲ့ တတိယမြောက် လက်ရာမွန်

ပိုင်ဘဝလမ်း

၂၀၀၃ ခုနှစ် မှာ ရင်ကို ထိမှန်စေတဲ့ စာရေး ဆရာတစ်ဦး ပေါ်ထွက်လာပါတာကို တွေ့ရှိရပါတယ်။ ကမ္ဘာ့စာပေ လက်ရာမွန်တစ်ခုကို မြတ်မာစာပေချစ်သူတို့ အသင့်နှုះခပ် သုံးဆောင်နိုင်အောင် အားထုတ်ပေးခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက် ပါ။ ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ သူ ကတော့ လူကြီးမင်းတို့ ခန့်မှန်းထားတဲ့အတိုင်း ဆရာသင့်လူပါပဲ။

မြန်မာပြည်က စာချစ်သူတွေ ကြား လူတိုင်းနီးပါးသိပြီး စာပေလက်ရာအားဖြင့် များများ စားစား မြည် စမ်းခွင့်မရသေးတဲ့ Magical Realism ဘိုးအေကြီး မားကွက်စ်(မာကေးဟု ဆရာသင့်လူက အသံဖလှယ်)ရဲ့ One Hundred Years of Solitude ကို “ဝေးလွင့်ကင်းကွာ နှစ် တစ်ရာ”လို့ မြန်မာပြန်ပြီး စာပေကောင်းကောင်းချစ်မြတ်နိုးသူတွေ ရဲ့ စိတ်အာလှူကို ရွှင်မြဲအောင် ဆရာ သင့်လူက မြန်မာစာပေ ဘဏ္ဍာတိုက်ကြီးထဲ ထည့်ဝင်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ နှစ် တစ်ရာ ပြီးတဲ့နောက် ခုနောက်တစ်အုပ်ကို ဆရာ သင့်လူ ထပ်မံတင်ဆက်ပါပြီ။ ယန်းမာတဲလ်(Yann Martel) ရဲ့ Life of Pi ဆိုတဲ့ ကမ္ဘာကျော် ဝတ္ထုတစ်အုပ်ပါ။ Life of Pi ကို အများ စုက ရုပ်ရှင်အ ဖြစ်သာ သိထားကြပါတယ်။ ဒါရိုက်တာ အန်လီး အသက်သွင်းခဲ့တဲ့ Life of Pi “အော်စကာဆု အချို့ ရရှိခဲ့သလို ရန်ကုန်မြို့ က ရုပ်ရှင်ရုံတွေ မှာ လည်း ကျွန်တော် တို့ ခံစားကြည့်ရှုခွင့် ရခဲ့ပြီးပါပြီ။ 3D မျက်မှန်လေးတပ်ပြီး ပိတ်ကားပြင်ပေါ်မှာ ခံစားရတဲ့ အရသာနဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို လက်မှာ ကိုင်ပြီး ဖတ်ရှုခံစားတွေ့ တောရတဲ့ အရာသာက ဘယ်လိုမှ မတူနိုင်ဘူးဆိုတာကို လူကြီးမင်းတို့ သိကြပြီးသားပါ။ “ပိုင်ဘဝလမ်း ” ရယ်လို့ ဆရာသင့်လူ မြန်မာပြန်ထားတဲ့ ကမ္ဘာကျော် စာပေလက်ရာမွန်ကို ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီးသားမို့ စာအုပ်မဖတ်တော့ဘူးရယ်လို့တော့ မတွေ့ ကြပါနဲ့လို့ ဒီနေရာမှာ ကြော်ငြာလေး ဝင်ပါရစေခင်ဗျာ။

“ပိုင့် ဘဝလမ်း” ကို စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေတော့မယ်လို့ ဆရာသင့်လူက ပြောတော့ ကျွန်တော် ဝမ်းသာမိတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို အမှာ စာရေး ပေးပါလို့ ပြောလာတော့ အံ့အားသင့်ရပြန်တယ်။ ဆရာသင့်လူက ကျွန်တော့်ထက် အသက်အားဖြင့် ၊ ပညာအားဖြင့် အများ ကြီးပိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါ။ ပြီးတော့ ဆရာသင့်လူဆိုတာက မန္တလေးဆေးတက္ကသိုလ်က ဝါရင့် ဆရာ တစ်ယောက် ပါ။ သူ့ရဲ့ စာအုပ်အပေါ် ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ စိတ်ကလည်း အတော် လေးကြီးမားပါတယ်။ သူ့ရဲ့ စာအုပ်မှာ ပါချီပါချက် ကျွန်တော် က အမှာ စာရေး ခွင့်ရတဲ့အတွက် ဂုဏ်ယူမိပါရဲ့ ။ ဆရာသင့်လူနဲ့ ကျွန်တော် ကြားမှာ ထူခြားချက်တစ်ခုက ရှိသေးတယ်။ ဘာလည်းဆိုတော့ သူနဲ့ကျွန်တော် ဟာ တစ်နေ့တစ်နေ့ စာအကြောင်းပေအကြောင်း မပြီးနိုင် မစီးနိုင် ပြောကြပေမယ့် ယနေ့ထက်တိုင် - အခုအမှာ စာ ရေး နေတဲ့အချိန်အထိ လူချင်းမတွေ့ ဖူးသေးတာပါပဲ။ ဖွဲ့ဘုတ်လို့ ကျွန်တော် တို့ ခေါ်ကြတဲ့ Facebook ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် သာ ကျွန်တော် တို့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်၊ ရင်ဘတ်ချင်း ဂျက်ပင်ထိုးခွင့်ရခဲ့တာပါ။ အဲဒီ အတွက် Facebook တီထွင်သူကြီး မတ်လူကာ ဘတ်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါရဲ့ ။

ဆရာသင့်လူနဲ့ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားမှု တူတဲ့နယ်ပယ်က ခေတ်ဖြိုင် ကမ္ဘာ့စာပေလက်ရာတွေ ကို မက်မက်စက်စက် ဖတ်ရှုခြင်းပါပဲ။ ဆရာသင့်လူက ဖတ်လည်းဖတ်တယ်။ ဖတ်ပြီးရင် ကြိုက်တဲ့စာအုပ်တွေ ဘာသာပြန်ဖို့ကိုလည်း သွက်သွက်လက်လက်လုပ်တတ်တဲ့ အကျင့်ကောင်းလည်း ရှိတယ်။ သူပြန်ပြီးသမျှစာတွေ ကို ကျွန်တော့်ကို ပေးဖတ်တဲ့အတွက်လည်း အတော် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ကြိုက်တဲ့ စာရေး ဆရာတွေ ဖြစ်တဲ့ မူရာကာမိ(Muralami)နဲ့ ကွက်ဇီး (Coetzee) တို့ရဲ့ စာအုပ်တွေ သူ ပြန်ထားတာ ရှိပါတယ်။ မကြာခင်လာပါတော့မယ်။

ဆရာသင့်လူရဲ့ ကျေးဇူးနဲ့ ကျွန်တော် တို့ဟာ ပို.စ်မော်ဒန်နွယ်ဝင် စာပေလက်ရာတွေ ကို မြန်မာဘာသာနဲ့ ဖတ်ရှုခွင့်ရတော့မယ့် ကိစ္စဟာ အတော် ပျော်စရာကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော် တို့ဆီမှာ ပို.စ်မော်ဒန်စာပေဆိုတာကို လူသာမန်တို့ ဖတ်ရှုခြင်းငှာ မစွမ်းသာသော - အင်မတိအင်မတန် ခက်ခဲမြင့်မားလွန်းသည့်ဆိုတဲ့ အပေါက်မျို

း ရေး ခဲ့သားခဲ့ကြတာတွေ ရှိခဲ့ပါတယ်။ သိဝရီတွေ - သဘောတရားရေး ရာကို အတုံးလိုက် အတစ်လိုက် ကိုယ်လိုရာ ပုံဖော်ပြီး ငါသာလျှင် ပို.စ်မော်ဒန် ဖြစ်ပေတော့သကိုးဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုး တွေ ဖတ်ခဲ့မှတ်ခဲ့ရပါတယ်။ ကမ္ဘာ့စာပေလက်ရာမွန်တွေ ကို မိတ်ဆက်ပေးမှု ကတော့ အတော် လေး အားနည်းခဲ့တာ စိတ်မကောင်းစရာပါ။

“ပိုင်ဘဝလမ်း” ဟာ သဘောပျက်ပြီး ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် ပိစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာထဲ အသက်ကယ်လှေတစ်စင်းပေါ်မှာ ဘင်္ဂလားကျားတစ်ကောင်နဲ့ ရက်ပေါင်း ၂၂၇ ရက်ကြာ အသက်ရှင်အောင် ကြိုး စားခဲ့တဲ့ အသက် ၁၆ နှစ် အရွယ် အိန္ဒိယ လူငယ်လေး တစ်ယောက် အကြောင်း ဖြစ်ပါတယ်။ မူရင်း စာရေး ဆရာရဲ့ အရေး အသား ကောင်းမွန်မှု၊ တင်ပြပုံ ဆန်းသစ်မှု တွေ အပြင် ဘာသာပြန်သူရဲ့ တိကျလှပတဲ့ စကားဖလှယ်မှု တွေ ကြောင့် ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်ရှုရတဲ့အခါမှာ လူကြီးမင်းတို့ ကိုယ်တိုင် လှေတစ်စင်းပေါ် ရောက်ရှိနေသလို ခံစားရလိမ့်မယ်လို့ ဆိုချင်ပါတယ်။ အသက် ၁၆ နှစ် သားလေး ပိုင်ဟာ မိဘမျိုး ရိုး ဆင်းသက်မှု အရ ဟိန္ဒူဖြစ်ပေမယ့် ခရစ်ယာန်နဲ့ အစ္စလာမ်ဘာသာအပေါ် သက်ဝင်ယုံကြည်မှု ဟာ နှစ် လိုဖွယ်ကောင်းလှပါတယ်။ ဒီဝတ္ထုထဲမှာ ဘာသာရေး ခေါင်းဆောင်သုံးဦးနဲ့ ပိုင်တို့ မိသားစု ကမ်းခြေတစ်နေရာမှာ ဆုံ ဖြစ်ကြတဲ့အခါ ခေါင်းဆောင်သုံးဦးက ပိုင်ကို ပိုင်းလှတဲ့ အခန်း ကတော့ အတော် လေး ရယ်ရွှင်ဖွယ် ဖြစ်ရတယ်။ ဆရာသင့်လူ ဘာသာပြန်တဲ့လေကလည်း ရွှင်ပါ။ ဒီစာအုပ်မှာ သူပြန်ထားတဲ့လေဟာ “ဝေးလွင့်ကင်းကွာ နှစ် တစ်ရာ” တုန်းကနဲ့တော့ လားလားမှ မတူပါ။ မူရင်းစာရေး ဆရာရဲ့ လေနဲ့ကိုက်အောင် ပြန်ဆိုနိုင်တဲ့ ဆရာသင့်လူရဲ့ အားထုတ်မှု က လေးစားစရာပါပဲ။

ဒီစာအုပ်ရဲ့ ပထမပိုင်း စာမျက်နှာ တစ်ရာခန့်က ပိုင်ရဲ့ အိန္ဒိယနေ ငယ်ဘဝအကြောင်းကို လှလှပပ ချယ်မှု န်းထားပါတယ်။ ပိုင်ရဲ့ ဖခင်ဟာ တိရိစ္ဆာန်ရုံတစ်ရုံကို ပိုင်ဆိုင်ပြီး နိုင်ငံရေး အရ မကျေနပ်ချက်တစ်ချက်ကြောင့် ကနေဒါကို ပြောင်းရွှေ့ဖို့ ကြိုး စားခဲ့တယ်။ တိရိစ္ဆာန်တွေ ကိုပါ တင်ဆောင်ပြီး သဘောတစ်စင်းနဲ့ ခရီးထွက်ခဲ့ရာ လမ်းမှာ သဘောနှစ်ပြီး အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ကြရတယ်။ ပိုင် ကတော့ အသက်ကယ်လှေပေါ်မှာ မြင်ကျားတစ်ကောင် - အူရန်အူတန် မျောက်မကြီးတစ်ကောင် - ခွေးအတစ်ကောင် -

ဘင်္ဂလားကျားတစ်ကောင်တို့နဲ့ အသက်ရှင်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ မြင်းကျားနဲ့ အူရန် မျောက်မကြီးကို ခွေးအကစား၊ ခွေးအကို ကျားကစားပြီးနောက် လှေပေါ်မှာ ကျားနဲ့ ပိုင်ပဲ အသက်ရှင်ကျန်ခဲ့တယ်။

ပိုင်ဟာ ပင်လယ်ထဲမှာ အသက်ရှင်အောင်ကြိုး စားရသလို ကျားအန္တရာယ်မကျအောင်လည်း ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတယ်။ သူ့ရဲ့ ယုံကြည်မှု စိတ်ဓာတ်ခိုင်ကြည်မှု တို့ကြောင့် အသက်ရှင်ခွင့်ရခဲ့တယ်။ ကျားတစ်ကောင် - လူ တစ်ယောက် - လှေတစ်စီးသာ ဆိုပေမယ့် ဒီဝတ္ထုဟာ စာဖတ်သူတို့ ပျင်းရိမသွားစေဘဲ လက်က မချနိုင်လောက်အောင် ဆွဲဆောင်ထားနိုင်တာကို တွေ့ရမှာ ပါ။ နောက်ဆုံးဇာတ်သိမ်းမှာ တော့ ယန်းမာတဲလ်ဟာ ထူးထူးခြားခြား လုပ်ပြသွားခဲ့ပါတယ်။ တကယ့်ပါရမီရှင် တစ်ယောက် ရဲ့ အရေး အသားပါပဲ။ စာဖတ်သူ လူကြီးမင်းတို့ ခံစားကြည့်ကြပါလေ။

ဆရာသင့်လူ စာများများ ရေနိုင်ပါစေ။ ခေတ်ပြိုင်ကမ္ဘာ့စာပေလက်ရာတွေ ဒီထက်မက မိတ်ဆက်ပေးနိုင်ပါစေ။

စာဖတ်သူ လူကြီးမင်းတို့လည်း ပျော်ရွှင်ကြပါစေ။

လေးစားလျက်

မိုးသက်ဟန်

စာရေး သူ၏ မှတ်စုများ

Yann Martel

စာရေး သူ၏ မှတ်စုများ

ဒီစာအုပ်ဟာ ကျွန်တော် အပြင်းအထန် ဆာလောင်နေချိန်နဲ့ အတူမွေးဖွားခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကို နည်းနည်း လေး ရှင်းပြခွင့်ပြုတော် မူကြပါခင်ဗျား။ ၁၉၉၆ ခုနှစ် နွေဦးမှာ ကျွန်တော် ဒုတိယ ဝတ္ထုကို ကနေဒါမှာ စတင်ဖြန့်ချိခဲ့ ပါတယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် မအောင်မြင်ပါဘူး ခင်ဗျား။ ဝေဖန်သူတွေ ဆီက ချီးမွမ်းခြေကျောက်စကားတွေ ပဲ ကြားခဲ့ရ သလို စာဖတ်သူတွေ ကလည်း ကျွန်တော် စာအုပ်ကို မျက်မှူးထော်လို့တောင် မော်မကြည့်ခဲ့ကြပါဘူး။ စာအုပ်စင်ကြီး တွေ ပေါ်မှာ စာအုပ်တွေ ဟာ ဘေ့စ်ဘော ဒါမှမဟုတ် ဘောလုံး ကစားမဲ့ ကလေးတွေ တန်းစီသလို တမျှတခေါ်ကြီး တွေ့နေရတဲ့အချိန်မှာ

ကျွန်တော် စာအုပ်ကလေးဟာ ဘယ်အဖွဲ့ထဲမှ ပေးမပါလို့ လမ်းဘေးထွက်ထိုင်နေရတဲ့ မျက်နှာမဲ့ လေး တစ်ယောက် လို ဘယ်သူမှ ဆေးဖော်ကြောဖက် အလုပ်မခံရပဲ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ကလေးနဲ့ ဖိတ်အောက် မှိတ်ပျောက်လို့ သွားခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့လည်း ဒီကိစ္စက ကျွန်တော် ကို သိပ်တော့ မထိခိုက်စေခဲ့ပါဘူး။ ၁၉၃၉ ခုနှစ် ပေါ်တူဂီ နောက်ခံ ဝတ္တုတစ်ပုဒ်ကို တတိယအုပ်အနေနဲ့ ကျွန်တော် ရေးဖို့ စိတ်ကူးထားခဲ့ပြီးပြီ။ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာက ကျွန်တော် မှာ ငွေရေး ကြေးရေး အခြေ အနေအတော် ချူချာနေခဲ့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော် ဘုံဘေကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ ဘာမှလည်း မဆိုင်ပါကလား-မင်းဟာက မဆိုင်တဲ့ အပေါက်ကို ဂလိုင်းနဲ့ ခေါက်နေတာပဲလို့ ပြောချင်ကြမှာပဲ- ဒါပေမဲ့ သုံးချက်လောက်စဉ်းစားကြည့်ကြစမ်းပါ။ တစ်- အိန္ဒိယလို အံ့ဩစရာတွေ ပြည့်နေတဲ့ တိုင်းပြည်မျိုး ဟာ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ ဖြစ်တဲ့ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်မှု ကို မဆို နှိပ်ကွပ်နိုင်တယ်။ နှစ် - အိန္ဒိယမှာ ငွေလေး နှစ် ပဲခြောက်ပြားနဲ့ တနံတလျှား ဘယ်သွားသွား သွားလို့ရတယ်။ နံပါတ်မှာ သုံး ကတော့ ၁၉၃၉ ပေါ်တူဂီအခြေပြုဝတ္တုဆိုတိုင်း ပေါ်တူဂီမှာ သွားရေး စရာ မလိုဘူး မဟုတ်လား။

ကျွန်တော် အိန္ဒိယ မြောက်ပိုင်းမှာ ငါးလလောက်နေခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီ တုန်းက ဘာရယ်မဟုတ်ဖူး ဒီလိုပဲ ရောက်ရာပေါက် ရာလျှောက်သွားရင်း ရောက်သွားခဲ့တယ်။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် စကားလုံး တစ်လုံးကြောင့် လို့ ဆိုရင်လည်း ရတယ်။ ကျွန်တော် အိန္ဒိယသွားမယ်ဆိုတာ သိသွားတဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် က ခုလိုပြောခဲ့ဖူးတယ်။

“အိန္ဒိယမှာ ပြောကြတဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားက သိပ်ရယ်ရတာ ဗျ၊ သူတို့က လန်ဘားကျောက်တံတား ရှည်ရှည်လျှားလျှား သိပ်ကြိုက်တာ။ နှပ်ချတယ်၊ လှည့်ဖျားတယ်ဆိုတာကို လှည့်ဖျားတယ် မပြောဘူး- ဘမ်ဘူးဇလီး ဆိုတာမျိုး ပြောချင် ကြတဲ့လူတွေ ”

ကျွန်တော် လည်း သူ့ရဲ့ ဘမ်ဘူးဇလီးကို ရင်ဝယ်ပိုက်ရင်း ဒေလီသွားမဲ့

လေယာဉ်ပေါ်တက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီ ဘမ်ဘူးဇလီး ဟာ အော်သံ-ဆူသံ-ပွက်ပွက်ညံ့တဲ့ အိန္ဒိယပြည် ခရီးစဉ်အတွက် ကျွန်တော် ရဲ့ တစ်ခုထဲသော ပြင်ဆင်မှု ပေါ့ဗျာ။ အမယ်- အထင်တော့မသေးကြနဲ့ဗျ။ ဒီစကားလုံးဟာ ကျွန်တော် ကို အတော် အကျိုး ပေးခဲ့တယ်။ ဘူတာရုံမှာ ရထား လက်မှတ်ရောင် :တဲ့ စာရေး ကို ကျွန်တော် က-

“လက်မှတ်ခက ဈေးကြီးလှချည်လားဗျာ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို နိုင်ငံခြားသားဆိုပြီး ဘမ်ဘူးဇလီး လုပ်နေတာလားဗျ” လို့ ပြောလိုက်တော့ သူက အားရပါးရကြီး ပြုံး ရင်း-

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်။ ကျွန်တော် တို့က ကျောသားရင်သား ခွဲပြီး ဘမ်ဘူးဇလီးလုပ်တတ်တဲ့ အကျင့်မရှိပါဘူး။ ဒါ ဈေးနှုန်းမှန်ပါ ဆရာရယ်” လို့ ပြန်ပြောသဗျ။

ခု ဒုတိယတစ်ခေါက် အိန္ဒိယ ခရီးစဉ် မှာ တော့ ကျွန်တော် ဟာ ဘာကို မျှော်လင့်ရမလဲ၊ ဘာကို လိုချင်သလဲဆိုတာ အများ ကြီး ပိုသိလာခဲ့ပါပြီ။ တောင်ပေါ်စခန်းလေးတစ်ခုမှာ အခြေချပြီး ဝတ္ထုကို ရေး မယ်။ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း လသာ ဆောင်မှာ စားပွဲလေးတစ်လုံးနဲ့ ထိုင်ရင်း၊ လဘက်ရည်တစ်ငုံသောက်လိုက်၊ စာရေး လိုက်နဲ့ စာရွက်တွေ ကျွန်တော် ရှေ့မှာ တောင်လိုပုံလာတာကို မြင်ယောင်နေမိတယ်။ မြူခိုးတွေ ဝေနေတဲ့ တောင်တန်းစိမ်းစိမ်းတွေ က ကျွန်တော့် ခြေ ဖဝါး အောက်မှာ ၊ မျောက်အော်သံတွေ က နားထဲ တစ်ချက်တစ်ချက် တိုးဝင်လို့၊ ရာသီဥတုကလည်း နေလိုကောင်းရုံ မနက် စောစောနဲ့ ညပိုင်းလောက်ပဲ အနွေးထည်ပါးလေး ဝတ်ရလောက်အောင်အေးပြီး နေ့လည်ဖက်မှာ ဘောင်းဘီတို လောက်နဲ့ နေလို့ ရ ရ မယ်ပေါ့။ ဒီလို ခြေခင်းလက်ခင်းသာတဲ့ အခင်းအကျင်းမှာ ကလောင်ကို မချတမ်းကိုင်စွဲရင်း အမှန်တရားအတွက် ပေါ်တူဂီ ဇာတ်ကြောင်းကို ဝတ္ထုအ ဖြစ် ကျွန်တော် ခင်းတော့မယ်။ တကယ်တော့လည်း ဝတ္ထုဆိုတာ အမှန်တရားအကြောင်းကို တစ်နည်းတစ်လမ်း သူနည်းသူဟန်နဲ့ ပြောပြတာပဲ မဟုတ်လားဗျာ။ တကယ် အစစ် အမှန် တရားအတိုင်း ၏ သည် မလွဲ ဖြစ်စရာမလိုတဲ့အတွက် ပေါ်တူဂီ သွားရေး စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိပေဘူးပေါ့။

အကြောင်းညီညွတ်ရင် တောင်ပေါ်စခန်းက တာဝန်ခံအမျိုး သမီးကြီးက ကျွန်တော် ကို ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့ကို အမြစ်မကျန် တွန်းလှန်ရင်း အိန္ဒိယ အောင်ပွဲခံပုံတွေ ကို

ပြောချင် ပြောပြဦးမှာ။ နေ့လည်စာ၊ ညစာ စိတ်တိုင်းကျ ချက်ပေးဦးမှာ။ စာရေးလို့ ပြီးသွားခဲ့ရင် လက်ဘက်ခင်းတွေ ကြား အေးအေးလူလူ လမ်းလျှောက်ချိန် ရဦးမှာ။

အဲသလို တွက်ရေး နဲ့ စက်သူဌေး ဂိုက်ဖမ်းလာပေမဲ့ ကံအကြောင်းမလှချင်တော့ ကျွန်တော် ခေါင်းထဲက ဝတ္ထုလေးဟာ အမောဖောက်၊ ချောင်းဆိုး သွေးပါပြီး သေရှာပါလေရောလား။ ဘုံဘေဒနားက တောင်ပေါ်စခန်းလေး မာသာရန် မှာ ပေါ့။ လဘက်ခင်းတွေ တော့ မရှိဘူး၊ မျောက်တွေ တော့ ပေါမှပေါ။ ဒီနေရာမှာ စာရေး ဆရာ လောင်းလျှာများ အတွက် အကျိုး ရှိမဲ့ စကားလေးတစ်ခွန်းလောက် ပြောခဲ့ချင်သေးတယ်။ ခင်ဗျားရေး မဲ့ ဇာတ်ကျောရိုးဟာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်အတိ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်။ ခင်ဗျား ကလောင်ဖျားက ထွက်လာမဲ့ ဝါကျတွေ ဟာလည်း မီးပွင့်မတတ် ကောင်းချင်ကောင်းလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားမွေးလိုက်တဲ့ ဇာတ်ကောင်တွေ ဟာ အစစ်အမှန်လောကရဲ့ အပြင်ဖက်က လူလွန်မသားတွေ ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် သူတို့ကို မွေးဖို့ မွေးစာရင်းလေးတော့ လိုပေမပေါ့။ ဒီလို ဇာတ်ကောင်မျိုး တွေ အတွက် ဇာတ်ခင်းကလည်း ကြီးကျယ် ခမ်းနား မြင့်မြတ် ရုံသာမက ရိုးရိုးလေးနဲ့ သဘာဝ ကျနေရလိမ့်မယ်။ ဒီအတွက် ခင်ဗျား သုတေသန လုပ်ရ ဦးမယ်။ နောက်ခံသမိုင်း၊ လူမှု စီးပွား၊ ဥတုရာသီ၊ ဒေသီယ ဓလေ့ ဒါတွေ သဘာဝ ကျကျ အကွက်ကျကျ ထည့်နိုင်မှ ခင်ဗျား ဇာတ်လမ်းဟာ ကြွနေ ရှုနေလိမ့်မယ်။ ဇာတ်ကောင်တွေ ရဲ့ အချီအချ စကားပြောခန်းတွေ ဟာ လက်ခုပ် လက် ဝါး အပေးအယူတည့်နေရမယ်။ ဇာတ်ကွက်သရုပ်ဖော်က ရှင်နေ လွင်နေရမယ်။ ဇာတ်ကျောရိုး ကတော့ ကောင်းပါရဲ့။ ခုနက ပြောသလို ဇာတ်ခင်း၊ ဇာတ်ကောင်၊ ဇာတ်ကွက်၊ ဇာတ်လမ်း ဒါတွေ မြိုင်မြိုင် ဆိုင်ဆိုင် မထည့်နိုင်ဘူးဆိုလို့ ကတော့ စိတ်မကောင်းစွာ နဲ့ပဲ ပြောရမှာ ကတော့ ခင်ဗျား ဝတ္ထုအလုပ် ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဖူး ဆိုတာပါပဲ။ ဘယ်ဟာတွေ ဘယ်လောက် မြိုင်မြိုင် အရေး အကြီးဆုံးတစ်ခု ကတော့ ဇာတ်ကို အသက်သွင်းပေးမဲ့ စိတ်ခံစားချက်ပါပဲ။ ဒါမပါလို့ ကတော့ သေ လောက် အောင်ရေး လည်း ဘာမှ ဖြစ်မလာဘူး။ စိတ်ထဲမှာ ဆာတာတာ ဝေဒနာကြီးကို မချိမဆန့် ခံစားရင်း ဝတ္ထုသေ ကြီး ရင်ဝယ်ပိုက်လို့ လွမ်းနေဖို့သာ ရှိတာကိုးဗျ။

မာသာရန်မှာ ကျွန်တော် ဖြစ်ခဲ့တာ အဲဒီ အတိုင်း ကွက်တိပဲ။ ဘယ်လိုမှ

ဆက်လို့မရတော့တဲ့ ပေါ်တူဂီနောက်ခံ ဝတ္ထုသေကြီးကို ကြည့်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတာနဲ့ ရေး ပြီးသားစာရွက်တွေ ကို စာတိုက်ကနေ တဆင့်ပို့ပစ်လိုက်တယ်။ ဘယ်ကိုပို့လဲဆိုတော့ ဆိုက်ဘေးရီးယားက တကယ်မရှိတဲ့ လိပ်စာတစ်ခုကို၊ စာပြန်ရမဲ့လိပ်စာကိုလည်း ဘိုလီးဗီးယား လို့ ရေး လွှတ်လိုက်တယ်။ စာတိုက်ကစာရေး က ကျွန်တော် စာအိတ်ကြီးကို ခုံးကနဲ တံဆိပ်တုံးထုပြီး ဝုန်းကနဲ ပုံးထဲ ပစ်ထည့်လိုက်ပြီးတဲ့နောက်မှာ တော့ ကျွန်တော် ဟာ သာခွေယိုင်သွားခဲ့တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးမိတယ်။

“ကိုင်း-တော် စတိုင်း၊ နင်ဘာလုပ်မလဲ၊ နင့်ဘဝမှာ ဘာကျန်သေးသလဲ”

ငွေနည်းနည်း ကျန်သေးတယ်။ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်မှု များများ ကျန်သေးတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အိန္ဒိယ တောင်ပိုင်းကို ရောက်ရာ ပေါက်ရာ ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့တယ်။

ဘာအလုပ်လုပ်သလဲလို့ ကျွန်တော် ကို ဝိုင်းမေးကြတဲ့လူတိုင်းကို ဒေါက်တာလို့ ဖြီးချလာခဲ့တာ အဆင်ကိုပြေလို့။ ဆရာ ဝန်ဆိုတာ လူတွေ သည်းခြေကြိုက် သတ္တဝါမဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ လမ်းခုလတ်မှာ ဘတ်စ်ကားမှာ က်တော့ သွေးသံ တရဲရဲလူနာတွေ က ကျွန်တော် ကို ဝိုင်းကြည့်ကြပါလေရော- ဒီတော့ ဒေါက်တာဆိုတာ ဥပဒေပါရဂူပါ လို့ ပြောင်းပြော ရတာ ပေါ့။ အဲသလိုပြောလိုက်တော့ ဒီကိစ္စအစိုးရမှာ တာဝန်ရှိတယ်။ အစိုးရရဲ့ တာဝန်မဲ့မှု ကို တရားစွဲမယ်။ ဥပဒေ ပါရဂူ က အကြံပေးပါလို့ ကြက်ကြက်ညံ့အောင် ဝိုင်းပြောပြန်ရော။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ဟာ သာမန်ညောင်ည ဒဿ နိက ဘွဲ့ရ တစ်ယောက် ပါလို့ ပြောဦးမလို့ပဲ။ အိန္ဒိယပြည်ကြီးအကြောင်းတွေ :ခေါ်ခိုင်းနေကြမှာ စိုးလို့ နောက်ဆုံးကြတော့ လည်း ဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ စာရေး ဆရာပါ လို့ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရတော့တယ်။

ဒုက္ခက မပြီးသေးဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားက စာရေး ဆရာလား-ဒါဆို ခင်ဗျားအတွက် ကျုပ် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ပေးမယ် ဆိုပြီး ထူးမခြားနား-ကလီရှေး-ကိုယ့်ဥမှ ရွှေဥ ဇာတ်လမ်းတွေ လာလာပြောတဲ့လူကလည်း အများ သား။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ပွန်ဒီချယ်ရီ ဆိုတဲ့ မြို့လေးတစ်မြို့ကို ရောက်လာခဲ့တယ်။

မဒရစ်တောင်ပိုင်း၊ တမီးလ် နာဇူ ကမ်းရိုးတန်းပေါ် က ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ခွင့်ရနယ်မြေအသေးစားလေးပေါ့။ အရွယ်အစားနဲ့ လက်ရှိလူဦးရေအရတော့ လွမ်းလောက်စရာ မရှိလှဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီဒေသက ရာဇဝင်နဲ့ခင်ဗျ။ မင်းသား အက်ဒီဝပ်ကျွန်းဆို ကနေဒါထဲမှာ ရှိတဲ့ ဧရာမ ကျွန်းကြီးမဟာ ပဲ။ သို့သော် လွမ်းလောက်စရာ ဘာရာဇဝင်မှမရှိ။ ပွန်ဒီချယ်ရီ ကတော့ တစ်ခေတ်တစ်ခါက ကိုလိုနီအင်ပါယာတွေ ထဲ မှာ ပြောစမှတ်တွင် လောက်အောင် ဘုရားစူးမိုးကြိုး ပစ် နေရာရခဲ့တဲ့ ပြင်သစ်ပိုင် အိန္ဒိယနယ်ရဲ့ မြို့တော် ဖြစ်ခဲ့တာကိုး။ ဘယ်နေရာမဆို ဗြိတိသျှနဲ့ ပြိုင်ချင်လှတဲ့ ဖရန်စစ်တွေ ဟာ သွားရည်တောက်တောက်ကျဖွယ် မဟာရာဇာတို့ရဲ့ ရွှေ အိန္ဒိယနယ်ကို သူနိုင်ကိုယ်နိုင် အပြိုင်လှရာမတော့ အရှုံးကြီးရှုံးပြီး မလောက်လေးမလောက်စား ဆိပ်ကမ်းမြို့လေး လက်တစ်ဆုပ်စာလောက်ပဲ ချယ်လယ်ခွင့် ရခဲ့ကြတယ်။ ရသမျှလေးကို ကုပ်ကတ်ခြစ်ခြုတ် အမြတ်ထုတ်လိုက်ကြ တာ နှစ် သုံးရာလောက်ကြာသွားတယ်။ ပွန်ဒီချယ်ရီကနေ ၁၉၅၄ ခုနှစ် မှာ ထွက်တော် မူနန်းကခွာသွားကြတဲ့အခါ မတော့ စွဲမက်ဖွယ် အဖြူရောင် အဆောက်အဦးတွေ ရယ်၊ ထောင့်မှန်ချိုး လမ်းကျယ်ကြီးတွေ ရယ်၊ ရူးဒီလာမာရီ၊ ရူးစိန် လူးဝီ နာမည် နဲ့ လမ်းတွေ ရယ်၊ ပြင်သစ်စတိုင်လ်ဦးထုတ်တွေ နဲ့ ရဲသားတွေ ရယ်ကို အမွေချန်သွားခဲ့ကြတယ်။

နေရူးလမ်းပေါ်က အိန္ဒိယ ကော်ဖီဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ကျွန်တော် ထိုင်နေမိခဲ့တယ်။

အစိမ်းရောင် နံရံကြီးတွေ ၊ မျက်နှာ ကျက်အမြင့်ကြီးတွေ နဲ့ အခန်းကျယ်ကြီးပါပဲ။ ပန်ကာကြီးတွေ တဝိုက်လည်ရင်း ပူနွေးစိုထိုင်းတဲ့လေတွေ ကို အခန်းထဲမှာ လှည့်နေစေတယ်။ ပိုင်းတစ်ပိုင်းမှာ လေးထောင့်စက်စက် စားပွဲတစ်လုံးနဲ့ ကုလားထိုင်လေးလုံးစီ ခင်းကျင်းထားတယ်။ တွေ့တဲ့နေရာ ဝင်ထိုင်၊ ဖင်ချမိတဲ့နေရာ ကိုယ့်နေရာပဲ။ ကော်ဖီ ကတော့ ကောင်းပါတယ်။ ပြင်သစ်စတိုင်လ် ပေါင်မုန့် ကင် လေးကလည်း အရသာရှိပါတယ်။ စကားစမြည် ပြောဖို့ကလဲ လွယ်ပါ့။ ထိုင်နေတာဘာမှတောင်မကြာသေးဘူး၊ တစ်ခေါင်းလုံး ဖွေးနေတဲ့ မျက်လုံးတောက်တောက် အဖိုးကြီး တစ်ယောက် နဲ့ ကျွန်တော်

စကားလက်ဆုံကြနေပြီ။ ကနေဒါ ဟာ အဟုတ်တကယ် သောက်ကျိုး နည်းလောက်အောင် အေးကြောင်း၊ ကနေဒါရဲ့ အချို့သော အစိတ်အပိုင်း များ မှာ သာ ပြင်သစ်စကားကိုပြောကြောင်း၊ အိန္ဒိယကို ကြိုက်ကြောင်း ဘာညာသာရကာ ပေါ့ဗျာ၊ ထုံးစံအတိုင်း ခြေသလုံး အိမ်တိုင် တိုးရစ်များ နဲ့ ကိုစပ်စု မဇ္ဈိမသားများ တွေ ရင်ပြောကြတဲ့အကြောင်းတွေ ပေါ့။ ကဲ-သွားချိန်တန်ပြီ။ ငွေရှင်းဖို့ စားပွဲထိုးကို လက်မြှောက်ခေါ်နေတုန်းမှာပဲ အဖိုးကြီးက ဆိုင်းမဆင့်ပုံမပါနဲ့-

“ခင်ဗျား ဘုရားသခင်ကို ကျိန်းသေပေါက် ယုံသွားစေမဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ကျုပ်မှာ ရှိတယ်ဗျာ” ဆိုပြီး လုပ်ပါလေရော။

စားပွဲထိုးကိုခေါ်ဖို့ မြှော့ က်ထားတဲ့ ကျွန်တော် လက်ဟာ လေထဲမှာပဲ ရပ်သွားတယ်။ နေစမ်းပါဦး။ သူ ဘယ်ဘုရားသခင် ကို ပြောနေတာလဲ။ ဧကန္တ သင်းဟာ ယေဟောဝါ ထာဝရဘုရားသခင်ရဲ့ သာဝကများ လား။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် မေးမိတယ်။

“ခင်ဗျား ဇာတ်လမ်းက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ပေါင်းနှစ် ထောင်လောက်တုန်းက ရောမအင်ပါယာရဲ့ အစွန်အဖျား သဲကန္တာရထဲက စတာလား။”

“လုံးဝမဟုတ်ဖူး။”

မဟုတ်ဖူးဆိုပဲ။ ဒါဆို အလာဟ်အရှင်မြတ်ရဲ့ ဘက်တော် သားများ လား။

“ဒါဆို ခုနစ် ရာစုနှစ် အာရေဗျမှာ စခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်းလား။”

“ခင်ဗျားပြောတာတစ်ခုမှမဟုတ်ဖူးဗျာ ဒီဇာတ်လမ်းဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် အနည်းငယ်က ဒီမြို့ ပွန်ဒီချယ်ရီမှာ ပဲစခဲ့ပြီး ခင်ဗျား လာခဲ့တဲ့ တိုင်းပြည်-ကနေဒါ မှာ ဆုံးသွားတဲ့ ဇာတ်လမ်း ခင်ဗျာ”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားပြောတော့ ဘုရားသခင်ကို ယုံသွားစေရမယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သေချာတာပေါ့”

“ဇာတ်လမ်းက လန်ဘားကျောက်တံတားကြီးလား။”

“သိပ်မရှည်လှပါဘူး”

စားပွဲထိုးရောက်လာတော့ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိပဲ ခဏ တွေ နေပြီးမှ နောက်ထပ် ကော်ဖီနှစ် ခွက်ထပ်မှာ လိုက် တယ်။ အဖိုးကြီးနဲ့ တရားဝင် မိတ်ဆက်စကားပြောကြတယ်။ သူ့နာမည် က ဖရန်စစ် အဒီရှဘာစာမီတဲ့။ သူ့ဇာတ်လမ်း ကို ပြောပြဖို့ ကျွန်တော် တောင်းဆိုမိတယ်။

“ခင်ဗျား အသေအချာ အာရုံစိုက်ပြီးနားထောင်မှ ဖြစ်မှာ နော်” တဲ့။

“စိတ်ချပါ” လို့ ပြန်ပြောရင်း ဖောင်တိန်နဲ့ စာအုပ်အသင့်ပြင်ထားလိုက်တယ်။

အဖိုးကြီး စပြောပြီ။

“ခင်ဗျား ဒီမြို့က ရုက္ခ ဥယျာဉ်ကို ရောက်ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မနေ့က ကျွန်တော် ရောက်ခဲ့ပါတယ်”

“အဲဒီ မှာ ကလေးတွေ စီးတဲ့ မီးရထားလမ်းလေး တွေ ခဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ခဲ့ပါတယ်”

“တနင်္ဂနွေနေ့ဆို ကလေးတွေ အတွက် အဲဒီ မှာ မီးရထား ခုတ်ပေးတယ်။ အရင် ကတော့ နေ့တိုင်း တစ်နာရီကို နှစ် ကြိမ် လောက်မောင်းပေးရတာ ပေါ့။ ဘူတာရုံနာမည် တွေ ကိုရော သတိထားခဲ့မိလား”

“အင်း- နှင်းဆီခင်း ဆိုလား”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ နောက်ထပ်ဘူတာရုံတစ်ခု နာမည် ရော”

“ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ဖူး ခင်ဗျ”

“အင်းလေ-တကယ်တော့ နောက်ဘူတာရုံက ဆိုင်းဘုတ်လည်း မရှိတော့ပါဘူး၊ တိရိစ္ဆာန်မြို့တော် တဲ့ဗျ၊ ကလေး ရထားကွင်းမှာ နှင်းဆီခင်းနဲ့ တိရိစ္ဆာန်မြို့တော် ဆိုပြီး ဘူတာနှစ် ရုံရှိခဲ့ဖူးတယ်၊ အရင်တုန်းက ရုက္ခဥယျာဉ်ထဲမှာ တိရိစ္ဆာန်ရုံတစ်ရုံ ရှိခဲ့ဖူးတာကိုး”

သူ ဆက်ပြောသွားတယ်။ ကျွန်တော် လည်း မှတ်စရာရှိတာကို ကမန်းကတန်းလိုက်မှတ်ရတယ်။

“ခင်ဗျား သူနဲ့ သွားတွေ သင့်တယ်” တဲ့။ အဖိုးကြီးက သူ့ဇာတ်လမ်းထဲက အဓိက ဇာတ်ကောင်ကို ရည်ညွှန်းပြီး ကျွန်တော် ကို ပြောနေခဲ့တယ်။

“ကျွန်တော် သူ့ကို ကောင်းကောင်းကြီး သိခဲ့တယ်။ ခုဆို သူလည်း လူကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပြီ။ ခင်ဗျား သိချင်တာ အားလုံး သူ့ကို ထပ်မေးကြည့်ပါ”

နောက်ပိုင်းမှာ တော့ တိုရွန်တိုမြို့ရဲ့ ဖုန်းစာအုပ်ထဲက ကိုးကော်လံစာလောက်ရှိတဲ့ ပတ်လ်တွေ ကြားထဲမှာ ကျွန်တော် ရဲ့ အဓိကဇာတ်ကောင် နာမည် ကို ရှာတွေ့ခဲ့ပါတယ်။ သူ့ဖုန်းကို ခေါ်နေတဲ့အချိန် ကျွန်တော် ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေ ခဲ့တယ်။ ဖုန်းပြန်ဖြေတဲ့လူရဲ့လေသံက ဘယ်လိုမှ မမှာ နိုင်တဲ့ အိန္ဒိယ လျှာလိပ်သံနဲ့။

“ဒါတွေ ဟာ ကြာခဲ့ပါပြီဗျာ” လို့ သူပြောခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကို သူ လက်ခံပြီး တွေ့ဆုံခဲ့တယ်။ တစ်ကြိမ်၊ နှစ် ကြိမ်ကနေ အကြိမ်ပေါင်း အသံချေ အနန္တထိပေါ့။ ဒီ ဖြစ်ရပ်တွေ ဖြစ်နေချိန်မှာ သူရေး မှတ်ထားခဲ့တဲ့ သူ့ဒိုင်ယာရီကို လည်း ကျွန်တော် ကြည့်ခွင့်ရခဲ့တယ်။ သူ့အကြောင်းရေး ထားတဲ့ ဝါကြွင့်ကြွင့်အရောင် သန်းနေပြီ ဖြစ်တဲ့ သတင်းစာဖြတ် ပိုင်းတွေ ရောပေါ့။ သူက စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပြော၊ ကျွန်တော် က ရေး မှတ်၊ နောက်တစ်နှစ် လောက်ကြာတော့ အခက် အခဲ တွေ ကြားကပဲ ဂျပန် ပို့ဆောင်ရေး ဝန်ကြီးဌာနရဲ့ အစီရင်ခံစာနဲ့ တိပ်ခွေကို ရလိုက်တယ်။ ဒီတိပ်ခွေကို နားထောင် ပြီးတဲ့အချိန်မှာ တော့ မစ္စတာ အဒီဂူဘာစာမီရဲ့ ဘုရားသခင်ကို ခင်ဗျား ယုံသွားစေရမယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ခြွင်းချက်မရှိ ကျွန်တော် လက်ခံလိုက်ပါတော့တယ်။

ခုကျွန်တော် ရေး ပြတော့မယ့်ဇာတ်လမ်းဟာ မစ္စတာ ပတ်လ်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းပဲ။ ဒါကြောင့် လည်း သူ့ဟန်၊ သူ့အသံနဲ့ပဲ ဇာတ်လမ်းကို ကျွန်တော် ရေး ဖွဲ့ရပါလိမ့်မယ်။ အမှာ :အယွင်းတစ်စုံတစ်ရာ ရှိခဲ့ရင်တော့ ကျွန်တော် တာဝန်ပေါ့။

ဒီဇာတ်လမ်းအတွက် ကျေးဇူးစကား ဆိုစရာရှိတာ ဆိုပါရစေဦး။

အထူးကျေးဇူးတင်ရသူ ကတော့ ကျွန်တော် ဇာတ် လိုက်ကျော်ကြီး မစ္စတာ ပတ်လ်ပါပဲ။ သူ့ကျေးဇူးဟာ ကျွန်တော် အပေါ် အနားသတ်မဲ့တဲ့ ပီစီဖိတ်သမုဒ္ဒယာလောက်ကို ကျယ်ဝန်းပါတယ်။ ကျွန်တော် ကြိုး စားရေး ထားတဲ့ သူ့ဇာတ်ကြောင်းကို ဖတ်ပြီး သူစိတ်မပျက်လောက်ဖူးလို့တော့ မျှော် လင့်ရတာ ပဲ။ ဒီဇာတ်လမ်းကို အစပျိုး ပေးခဲ့တဲ့ မစ္စတာ အဒီရှဘာစာမီ ရဲ့ ကျေးဇူးကလည်း ကြီးမားလှပါတယ်။ အော့တဝါ ဂျပန်သံရုံးက မစ္စတာ ကရူဟီကို အိုဒါ၊ အိုအီကာ သဘောကုမ္ပဏီက မစ္စတာ ဟီရိုရှိ ဝါတာနာဘီ နဲ့ ဂျပန် ပို့ဆောင်ရေး ဝန်ကြီးဌာနက မစ္စတာ တိုမိုဟိရို အိုကာမိုတို တို့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်လှပါတယ်။ ကျွန်တော် ကို စိတ်ဓါတ် ခွန်အားတွေ ပေးခဲ့တဲ့ မစ္စတာ မိုအာစာ စီစီလီယာနဲ့ ကျွန်တော် ဇာတ်လမ်းကို ပြီးဆုံးသည်ထိ ငွေကြေး ထောက်ပံ့ကူညီခဲ့တဲ့ ကနေဒါ အနုပညာကောင်စီကိုလည်း ကျေးဇူးတော် အနန္တ တင်ရှိပါကြောင်း ရိုးရိုးသားသားပဲ ပြောရမှာ ပါ။ သူတို့မထောက်ပံ့ခဲ့ဖူးဆိုရင် ဒီဇာတ်လမ်းဟာ ၁၉၃၉ ပေါ်တူဂီ ဇာတ်လမ်းသေကြီးနောက်လိုက်ရမှာ အမှန် ပါပဲ။ ကျွန်တော် တို့လို အနုပညာသည်တွေ ဟာ ပြည်သူရဲ့ အထောက်အပံ့ကို လိုအပ်ပါတယ်။ တကယ်လို့သာ လုံလောက်တဲ့ ထောက်ခံအားပေးမှု မရခဲ့ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် တို့ဟာ စိတ်ကူးပုံရိပ်တွေ နဲ့ တန်ဖိုးမရှိတဲ့ အိပ်မက်တွေ ကို မက်ရင်းနဲ့သာ ဘဝကို အဆုံးသတ်ရမှာ အသေအချာ။

ပထမပိုင်း

တိရစ္ဆာန်တို့နှင့် ပွန်ဒီချယ်ရီ

အခန်း (၁)

ကြုံတွေ့ခံစားခဲ့ရတဲ့ ဘဝရဲ့ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်တွေ ဟာ ကျွန်တော်ကို တစ်သက်လုံး ကြောက်ရွံ့၊ ထိတ်လန့်၊ အားငယ် စေခဲ့တယ်။

ပညာရပ်ဝန်းနဲ့ ဘာသာတရားကြောင့် မို့သာ ခုလို လူချင်းတူတူ၊ သူချင်းမျှမျှ ဘဝ ပြန်ရောက်ခဲ့တာလို့ ပြောရမယ်။ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လို ပြောပြော၊ ကျွန်တော် ကတော့ ဘာသာတရားကို ကျွန်တော် ယုံကြည်သလိုပဲ ကိုးကွယ်ခဲ့တယ်။ ကျင့်သုံးခဲ့တယ်ဗျ။ အထက်တန်းကျောင်းတစ်နှစ် တက်ပြီးတော့ တိရစ္ဆာန်တို့ တက္ကသိုလ်ကို ကျွန်တော် ဝင်ခွင့်ရခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ မေဂျာနှစ် ခုအထူးပြုဘွဲ့ကို ကျွန်တော် ယူခဲ့တယ်။ ယူခဲ့တဲ့ မေဂျာတွေ က ဘာသာရေး နဲ့ သတ္တဗေဒ ခင်ဗျ။ စတုတ္ထနှစ် ကျမ်းပြုစုတဲ့အခါကျတော့ ဘာသာရေး အတွက် ဂျူး ဘာသာတရားရဲ့ အမြဲတေ ကဗ္ဗလာဘာသာရေး ခေါင်းဆောင် အိုင်းဆက် လော်ရီရာ ဆယ်ဒြောက်ရာစုတုန်းက ရေးခဲ့တဲ့ ဘုရားသခင်ဖန်ဆင်းတော်မူသော စင်္ကြာဝဠာ မူလ ရင်းမြစ်ကျမ်းကို လေ့လာဆန်းစစ်ခြင်း ခေါင်းစဉ်ကို ယူခဲ့တယ်။ သတ္တဗေဒအတွက် ကတော့ အမေရိကတိုက်မှာ ကျက်စားတဲ့ လက်သည်းသုံးချောင်း မျောက်ပျင်းရဲ့ သိုင်းရွိုက်အကျိတ်လုပ်ငန်းများ အကြောင်း ကို လေ့လာကျမ်းပြုခဲ့တယ်။ လေ့လာစရာ တိရစ္ဆာန် အသီးချေ အနန္တထဲက မျောက်ပျင်းကို ဘာလို့ ရွေးရသလဲဆိုတော့ သူ့ရဲ့ တိတ်ဆိတ်၊ ငြိမ်သက်လှတဲ့ ဥပက္ခာ အထုံအကျင့်စရိုက်ဟာ တစ်စစီ ကွဲကြွေသလို ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော် ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်ကို စုစည်းနိုင်တဲ့ ခွန်အား တစ်မျိုး ပေးနေတယ်လို့ ခံစားရတဲ့အတွက်ပါပဲ။

တကယ်က မျောက်ပျင်းမှာ လက်သည်းနှစ် ချောင်းပဲပါတဲ့အမျိုး နဲ့

သုံးချောင်းပါတဲ့ အမျိုး ဆိုပြီး နှစ် မျိုး ရှိတယ်။ ဘရာဇီး က အမေရိကန်အုပ်စုမှာ လက်သုံးချောင်းမျောက်ပျင်းကို ကျွန်တော် အရှင်လတ်လတ်တွေ ခွင့်ရခဲ့ဘူးတယ်။ တကဲ့ အကောင်ပါပဲဗျာ။ အပျင်းတကဲ့ထိပ်ခေါင် မျောက်ပျင်းမောင်လို့ ပြောစမှတ်တွင် တဲ့ စကားဟာ မလွန်ဖူးဗျာ။ သူ အနား ယူနေတဲ့ အချိန်က တစ်ရက် ကို အနည်းဆုံး နာရီနှစ် ဆယ်ရှိတယ်။ မျောက်ပျင်းကောင် ဘယ်လောက်ပျင်းသလဲဆိုတာ သက်သေပြဖို့ ကျွန်တော် တို့ အဖွဲ့ဟာ သစ်ကိုင်းဖက်အိပ်နေတဲ့ မျောက်ပျင်းငါးကောင်ရဲ့ ခေါင်းပေါ်ကို ရေဖြည့်ထားတဲ့ ပလတ်စတစ်ခွက်အနီလေးတွေ တင်ပေးခဲ့ကြတယ်။ နောက်တစ်နေ့မနက်သွားကြည့်တော့ ခွက်ထဲကရေဟာ တစ်စက် တောင်မဖိတ်ဖူး၊ ပိုးလောက်လန်းလေးတွေ တောင် ပေါက်နေသေးတယ်။ လက်သည်းသုံးချောင်းမျောက်ပျင်းရဲ့ အလုပ် အရှုပ်ဆုံးအချိန်ဟာ နေ့ဝင်ချိန်ပဲ။ အဲဒီ အချိန်ရောက်ရင် မျောက်ပျင်းကောင်ဟာ သစ်ကိုင်းကို ခြေကုပ်ယူ၊ ဦးစိုက် ကျွမ်း ထိုးရင်း တစ်နာရီ မီတာလေးရာနှုန်းလောက်နဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို လွှဲနေတတ်တယ်။ သစ်ပင်တစ်ပင်ကနေ နောက်တစ်ပင် ကို မြေပြင်ပေါ်ကနေ ကူးရမယ်ဆိုရင်တော့ သူ့လမ်းလျှောက်နှုန်းက တစ်နာရီ ၂၅၀ မီတာနှုန်း၊ ဒါတောင် အင်မတန် ဖျတ်လတ်သွက်လက်နေချိန်မှာ နော်၊ ကျားသစ်ပြေးနှုန်းထက် အဆပေါင်း ၄၄၀ နှေးသဗျာ။ ပျင်းရိ ငိုက်မြည်း ချိန်ဆိုရင် တော့ တစ်နာရီ ၄-၅ မီတာထက်မပိုဖူး။

မျောက်ပျင်းကောင်ဟာ လောကကြီးအကြောင်း ဘာမှလည်းမသိဘူး၊ စိတ်လဲ မဝင်စားဘူး။ ပါတ်ဝန်းကျင်ကို လိုက်လျော ညီထွေ တုံ့ပြန်နိုင်စွမ်း စကေးကို ၂ ကနေ ၁၀ ထိ သတ်မှတ်ထားတယ်။ ၂ ဆိုတာ မယုံနိုင်လောက်အောင် ထုံထိုင်းမှုမိုင်းတဲ့ အခြေအနေ၊ ၁၀ ဆိုတာ အင်မတန် ဖျတ်လတ်သွက်လက် အာရုံစိုက်နိုင်တဲ့အခြေအနေ ဆိုပါတော့။ မျောက်ပျင်းပညာရှင် ဘီးဘီရဲ့ ၁၉၂၆ ခုနှစ် သုတေသန တွေ ရှိချက်အရ ဆိုရရင် ရသာရုံ၊ ဖောဋ္ဌဖာရုံ၊ စက္ခုနဲ့ သော တ အာရုံတွေ မှာ မျောက်ပျင်းရတဲ့ အမှတ်က (၂)၊ အနံ့အာရုံမှာ တော့ (၃) တဲ့။ အိပ်မောကျနေတဲ့မျောက်ပျင်းကို နှစ် ချက် သုံးချက်လောက် ဆောင့်တွန်းကြည့်၊ သူနိုးလာလိမ့်မယ်၊ မျက်လုံးမှေးကြီးနဲ့ တောကြည့်တောင်ကြည့် လျှောက်ကြည့် လိမ့်မယ်။

တကယ်တော့ သူဘာမှ သေသေချာချာမြင်ရတာ မဟုတ်ဖူး၊ မျောက်ပျင်းရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာ အရာရာဟာ ဝါး တားတား အရိပ်လောက်ပဲ မြင်ရတာ ကိုး၊ အကြားအာရုံမှာ တော့ တစ်မျိုး တဲ့။ မျောက်ပျင်းဟာ နားမကြားတာမဟုတ်ဖူး၊ ပါတ်ဝန်းကျင်က အသံတွေ ကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားတာ၊ ဘီးဘီရဲ့ စာတမ်းအရ အိပ်ပျော်နေတဲ့ ဒါမှမဟုတ် အစာစားနေ တဲ့ မျောက်ပျင်းတစ်ကောင်နားမှာ သေနတ်တွေ မိုးလုံးဟိန်းအောင်ပစ်ကြည့်၊ မျက်မွှေးထော်လို့တောင် မော်ကြည့်လိမ့် မယ် မထင်လေနဲ့တဲ့။ သို့သော်လည်း မျောက်ပျင်းရဲ့ အနံ့အာရုံကိုတော့ အထင်သေးရင် မှာ လိမ့်မတဲ့ဗျ။ အနံ့ခံကြည့် ရုံနဲ့ ဘယ်သစ်ကိုင်းက ကောင်းသေးတယ်။ ဘယ်သစ်ကိုင်းဟာ ဆွေးနေပြီ ဆိုတာကို သူတို့ သိကြသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ နောက်ထပ်ပညာရှင် တစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ ဘူးလော့ခ် ကတော့ ၁၉၆၈ ခုနှစ် မှာ ထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ သူ့စာတမ်းထဲမှာ အဲဒီ အချက်ကို ကန့်ကွက်ထားတယ်။ မျောက်ပျင်းတွေ ဟာ သစ်ကိုင်းဆွေးတွေ မှာ တွယ်အိပ်မိလို့ အောက်ကို ပြုတ်ကြတာ ခဏ ခဏ ပဲတဲ့။

ဒါဖြင့် ဒီလောက် ပျင်းတဲ့၊ ဖျင်းတဲ့၊ လုံ့လ ဝီရိယနည်းတဲ့ အကောင်မျိုး ဟာ လောကမှာ ဘယ်လိုများ အသက်ရှင်နေပါ လိမ့် လို့ ခင်ဗျား မေးချင်နေလိမ့်မယ် ထင်တယ်။

မျောက်ပျင်းရဲ့ အသက်ရှင်နေနိုင်စွမ်းဟာ သူ့ရဲ့ ပျင်းမှု ဖျင်းမှု ပေါ် လုံးဝ မှီခိုနေသတဲ့ဗျ။ သစ်ကိုင်းကြီးဖက်ပြီး မလှုပ် မယှက် အသံတစ်စက်မှ မထွက်တဲ့ မျောက်ပျင်းကို ဘယ်လို ရန်သူမျိုး ကမှ သတိမထားမိကြဘူးတဲ့။ သူ့အမွှေးတွေ ဟာ လည်း နွေ့ဆိုရင် သစ်ရွက်ခြောက်ရောင် ၊ မိုးတွင် ၊ဆို ရေညှိတွေ တက်ပြီး စိမ်းစိမ်းစိုစိုဆိုတော့ သစ်ပင်နဲ့ တစ်သားတည်း ကျနေတဲ့အတွက် သူဟာ နာဘယ်-ဘေးမရှိ ဘူးတဲ့။

ထာဝရ ပြုံး အလှပိုင်ရှင် လက်သည်းသုံးချောင်း မျောက်ပျင်း

မျောက်ပျင်းတွေ ဟာ သူ့ပါတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အညမည

ဖြစ်အောင်နေတတ်တဲ့နေရာမှာ ဆရာတစ်ဆူပဲ။ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း၊ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နဲ့ ရာသက်ပန် သတ်သတ်လွတ်သမား မျောက်ပျင်းဟာ အမေရိကတောရဲ့ မိတ်ဆွေပဲ။ သဘော မနောကောင်းလှသည့်ဟန်ဖြင့် အပြုံး တစ်စကို သူ့မျက်နှာမှာ အမြဲတွေ့ရတတ်သည် ဆိုတဲ့ ပညာရှင် တီယာလာ ရဲ့ ၁၉၆၆ ခုနှစ် ထုတ် စာတမ်းပါ စကားဟာ အပိုပြောတာမဟုတ်ဖူးပျ။ ကျွန်တော် အဲဒီ အပြုံး ကို မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်ခဲ့ ရဖူးတယ်။ လူသဘော လူဇာတိကို အဟိတ်တိရစ္ဆာန်နဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီး မပြောချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘရာဇီး မှာ နေခဲ့တဲ့ အဲဒီ ကာလအတွင်း မှာ တော့ မျောက်ပျင်းတွေ ကို ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာ ဒီအကောင်တွေ ကို မလှုပ်မ ယှက် ခြေကားအထက်၊ ခေါင်းကားအောက် အုန်းပင်စိုက် သမထဝင်နေတဲ့ ယောဂီတွေ လိုလို၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းရင်း ဈာန်ဝင်နေတဲ့ ရသေ့တွေ လိုလိုတောင် ထင်လာမိတယ်။ သိပ္ပံပညာရဲ့ ဘောင်ထဲက လွတ်နေတဲ့ ဝိဇ္ဇာဉာဏ်အလင်းရ ပုဂ္ဂို

လိများ ပေါ့။

ဘာမှမဆိုတဲ့ မေဂျာနစ် ခုပူးယူထားမိတဲ့အတွက် ခုလိုမျိုး အသိဉာဏ်ပညာတွေ ထွေးရောယှက်တင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ဘာသာရေး အတန်းဖော်သူငယ်ချင်းတွေ ထဲက ယုံမှား သံသယအားကြီးလွန်းတဲ့ ဝိစိကိစ္ဆာသမားတွေ ကို မြင်ရင် တုံး လွန်း ဖျင်းလွန်းတဲ့ လက်သည်းသုံးချောင်း မျောက်ပျင်းကို သတိရမိသလို၊ မျောက်ပျင်းရဲ့ ဘဝနေနည်းကို တွေ့ပြန် တော့လည်း ဒီလို သတ္တဝါမျိုး ကို ကြံကြံဖန်ဖန် ဖန်ဆင်းပေးတော် မူခဲ့တဲ့ ဘုရားသခင်ကို သတိရမိပြန်တယ်။

သတ္တဗေဒအတန်းက သိပ္ပံပညာရှင် လောင်းလျှာများ နဲ့တော့ အဆင်ပြေပါတယ်။ သူတို့က အလုပ်ပေါ်မှာ စိတ်နှစ် ထား ပြီး ခင်စရာကောင်းတဲ့ ရွှင်ပျော်ပျော် ဘီယာသမားများ ပဲ။ သုတေသနလုပ်ရင်လုပ်၊ မလုပ်ရင် စစ်တုရင်၊ ဘေ့စ်ဘော နဲ့ တဏှာကြောမျောရင်မျော၊ ပြတ်ပြတ်ပဲ။

ကျောင်းသားဘဝမှာ ကျွန်တော် ဟာ ထိပ်ထိပ်ကြုံဆိုတဲ့ အစားထဲမှာ ပါခဲ့သဗျ။ စိန့်မိုက်ကယ်ကောလိပ်မှာ လေးနှစ် လုံးလုံး ထိပ်ဆုံးကမဆင်းခဲ့ဖူးဘူး။ သတ္တဗေဒဌာနက ချီးမြှင့်သမျှ ဆုအကုန်ရဘူးတယ်။ ဘာသာတရားလေ့လာရေး ဌာန ကတော့ ဘာဆုမှ မရဖူးဘူး။ ဘုရားသခင်နဲ့ပါတ်သက်တဲ့ဆု ကို သေမျိုး ဖြစ်တဲ့ လူက တီထွင်ပေးလို့ ရရှိလား နော်။ တိုရွန်တို တက္ကသိုလ် ဘွဲ့ကြိုကျောင်းသားလောကမှာ အမြင့်ဆုံးဆု ဖြစ်တဲ့ မဟာမင်းကြီးချီးမြှင့်သော ပညာရည် ထူးချွန်ဆု ဆိုတာကြီးလည်း ရခဲ့ဖူးတာပဲ။ ဒီဆုကို ကနေဒါသားအတော် များများ ရဖူးပေမဲ့-အမဲသားစားတဲ့ ပန်းရောင် အသားအရည် ပိုင်ရှင် လည်ပင်းတုတ်တုတ် နဲ့ သဘောမနောကောင်းလှတဲ့ ကနေဒါသား ဌာနနေဖွားကလေး တစ်ယောက် ကတော့ မရရှာဘူး။

ဘယ်လိုပဲ ဖြစ် ဖြစ် ကျွန်တော် ကတော့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အဆင်ပြေအောင် နေခဲ့ပါတယ်။ ဘဝမှာ မေ့မရလောက်အောင် တုန်လှုပ်ချောက်ခြားဖွယ် အ ဖြစ်အပျက်ကြီးတစ်ခု ကြုံခဲ့ပြီးတဲ့လူ တစ်ယောက် အဖို့ နောက်ထပ်တွေ့ကြုံရတဲ့ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက် တစ်ခုစီဟာ သူ့ကို သည်းမခံနိုင်လောက်တဲ့ နာကြင်မှု မျိုး ပေးစွမ်းနိုင်သလို ဘာမှ

အရေး မပါပါဘူးဆိုတဲ့ ခံစားချက်မျိုး ကိုလည်း တစ်ဖြိုင်နက် ပေးစွမ်းနိုင်သေးတယ်။ ကျွန်တော် ၁၀၀က ဥရောပအနုပညာရပ်ဝန်းမှာ ခေတ်စားခဲ့ဖူးတဲ့ သေခြင်းတရား နမိတ်ပုံပြ ခေါင်းခွံ ပန်းချီကားတစ်ချပ်နဲ့ တူနေတယ်ဗျ။ သွားအဖြဲသားနဲ့ ခေါင်းခွံကြီးတစ်ခုက ကျွန်တော် နောက်က အရိပ်ပမာ ထပ်ချပ်မကွာလိုက်နေခဲ့တယ်။ အချိန်ရှိသ၍ ကျွန်တော် ကို သူတတ်အားသ၍ ဖြ ချောက်ရှာတယ်။ ကြာတော့ ကျွန်တော် သူကို သနားတောင်သနားလာတယ်။ ကျွန်တော် သူကို ကြည့်ပြီး ပြောမိ တယ်။

“ဟဲ့၊ အကောင်ရဲ့၊ နင် လူရွေးမှာ ပဟ။ နင်က ရှင်သန်ရိပ်တည်မှု ကို မယုံသလို ငါကလည်း သေခြင်းတရားဆိုတာကို ယုံတဲ့ အကောင်မျိုး မဟုတ်ဖူးဟ-သွားပါတော့ဟာ- အချိန်ကုန်ခံပြီး ငါ့နောက်လိုက်မနေပါနဲ့။”

ကျွန်တော် စကားလည်း ကြားရော ခေါင်းခွံက သွားကြီးတွေ ကို အစွမ်းကုန်ဖြုတ်ရင်း အနားကို ပိုပိုတိုးလာခဲ့တယ်။ အံ့ တော့ မအံ့ဩမိပါဘူး။ ရှင်သန်နေထိုင်ခြင်းရဲ့ အနားမှာ သေခြင်းတရားဟာ အရိပ်ပမာ ထပ်ချပ်မကွာလိုက်နေတယ်ဆို တာ ဇီဝ ဖြစ်စဉ်ရဲ့ ရှောင်လွှဲမရတဲ့ သဘောတရား ဘာညာသာရကာ လျှောက်ပြောနေကြတာ မဟုတ်ဖူးဗျ။ တကယ် တော့ သေခြင်းဟာ ရှင်ခြင်း အပေါ် မနာလိုတာရယ်။ ရှင်သန်ခြင်းဘဝဆိုတာ ပြစ်မျိုး မဲ့မထင် သိပ်ကိုလှလွန်းတော့ သေခြင်းတရား ဆိုတဲ့ အုတ်ကြားမြက်ပေါက် အကောင်ဟာ မြင်မြင်ခြင်း ချစ် သွားပါလေရော။ ချစ်တော့ သဝန်တို၊ မနာ လို တိုရှည် ဖြစ်၊ ရှင်သန်ခြင်းအလှကို သူ တစ်ယောက် ထံ သိမ်းပိုက်ချင်၊ ပိုင်ဆိုင်ချင်၊ လက်ဝါးကြီးအုပ်ချင်တဲ့ စိတ်ယုတ် နဲ့ သေခြင်းဟာ ရှင်ခြင်းနောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက်နေတော့တာပါပဲ။ ရှင်သန်ခြင်းဆိုတဲ့ သတို့သမီးလောင်း လျှာလေး ကတော့ မေ့မေ့လျော့လျော့ ပျော်ပျော်ပါးပါးပဲ။ သူ့ အလစ်အငိုက်မှာ သူ့ကို ရာသက်ပန် သိမ်းပိုက်မဲ့ သေခြင်း ဆိုတဲ့ သတို့သား တိမ်မည်းကြီး အရိပ်ပမာ ဖုံးနေတယ်ဆိုတာ မသိရှာဘူး။ အရေး မပါတာလေးတွေ နဲ့ သူပျော်နေရှာခဲ့ တယ်။ မဟာမင်းကြီးပညာရည်ချွန်ဆုနဲ့ လွှဲရှာတဲ့ ပန်းရောင် ကနေဒါသားလေးဟာလည်း အောက်စဖို့ဒ် တက္ကသိုလ် ပညာသင်ဆုတစ်ဆု ရသွားလို့ ပျော်ရှာတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို

ချစ်ပါတယ်။ အောက်စ်ဖို့ဒ် မှာ သူပျော်ပါစေကြောင်း ဆုမွန်ကောင်းတောင်းပေးလိုက် ပါတယ်။ မယ်တော် လက်ရှိမီး ကျွန်တော် ကို စောင်မမဲ့ တစ်နေ့ ကျွန်တော် လည်း အောက်စ်ဖို့ဒ်ကို ရောက်ချင်ပါသေးတယ်။ တကယ်တော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မက္ကာ၊ ဗာရာဏသီ၊ ဂျေရုစလင်နဲ့ ပါရီဗြီးရင် ပဉ္စမမြောက် အရောက်ချင်ဆုံးနေရာဟာ အောက်စ်ဖို့ဒ် ဆင်စွယ်နန်းတော် ပညာရပ်ဝန်းပါပဲ။

ကျွန်တော် အလုပ်နဲ့ ပါတ်သက်လို့တော့ ဘာမှ ထွေထွေထူးထူးပြောစရာ မရှိပေါင်ဗျာ။ ရုံးသွားရုံးပြန် နိစ္စဓူဝ လည်ပင်း စွပ်ထားရတဲ့ နက်ခဲတိုင်ဟာ အခန့်မသင့်ရင် ကိုယ့်လည်ပင်း ကိုယ်စွပ်မဲ့ ကြိုး ကွင်း ဖြစ်သွားနိုင်တယ် ဆိုတာလောက်ပဲ ပြောချင်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ဒီနိုင်ငံ ကနေဒါ ကို ချစ်ပါတယ်။ မိခင်နိုင်ငံ အိန္ဒိယရဲ့ ဟုံးဟုံးတောက်နေတဲ့ အပူငွေ့တွေ ၊ ရိုးရာအစား အသောက်တွေ ၊ နံရံပေါ်က အိမ်မြှောင်တွေ ၊ မပြတ်တမ်းတီးတဲ့ ဗုံသံလေးတွေ ၊ လမ်းမပေါ်က နွားတွေ ၊ တအာအာ အော်နေတဲ့ ကျီးကန်းတွေ ၊ ခရစ်ကတ်ပွဲအပြီး အော်ငြီးသံတွေ ကို လွမ်းလှပေမဲ့လို့ ကနေဒါကိုလည်း အရမ်းချစ်ပါတယ်။ အရမ်းအေးပေမဲ့ အာရုံငါးပါး ခံစားမှု အားကောင်းတယ်။ နေတဲ့လူတွေ ကလည်း ဆံပင်ပုံစံဆိုးပေမဲ့ ဉာဏ်ရည်ထက်မြက် ကြတယ်၊ သနားတတ်ကြတယ်၊ ကြင်နာတတ်ကြတယ်။ ခုချိန်မှာ ကျွန်တော် မွေးဌာနေ ပွန်ဒီချယ်ရီကို ပြန်စရာ ဘာ အကြောင်းမှကို မရှိတော့တာ။

အင်း-ရစ်ချတ် ပါကားဟာ ကျွန်တော် နဲ့အတူ အကြာကြီးနေသွားခဲ့တယ်။ သူ့ကို ဘယ်တော့မှ မေ့လို့ရမှာ မဟုတ်ဖူးဗျာ။ လွမ်းနေတာလားလို့ မေးရင်လည်း ဟုတ်ကဲ့-သူ့ကို သိပ်လွမ်းပါတယ်လို့ပဲ ရိုးရိုးသားသား ဖြေရမှာ ပဲ။ သူ့ကို အိပ်မက် တွေ ထဲမှာ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပြန်တွေ့ခဲ့တယ်။ သာသာယာယာ အိပ်မက်တွေ တော့ မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ များသော အားဖြင့် ချောက်အိပ်မက်တွေ ပါ။ သို့သော်လည်း သံယောဇဉ် ချစ်ခြင်းရနံ့တွေ စွက်နေတဲ့ ချောက်အိပ်မက်တွေ ပေါ့။ လူ့နှလုံးသားဟာ တကယ်ဆန်းကြယ်တဲ့အရာပါပဲ။ သူတစ်ချက်ကလေးတောင် ပြန်စောင်းငဲ့မကြည့်ပဲ ကျွန်တော် ကို ခွဲခွာ သွားခဲ့တာကို ခုထိ စူးစူးနစ်နစ် ခံစားနေရတုန်းပဲ။ နှလုံးသားမှာ ပုဆိန်စိုက်ဝင်နေသလို တဆစ်ဆစ်ဝေဒနာဟာ

ခံရ ခက်လိုက်တာဗျာ။

မက္ကဆီကိုဆေးရုံက ဆရာဝန်တွေ ၊ သူနာပြုတွေ အားလုံး ကျွန်တော် ကို အရမ်းဂရုစိုက်ကြတယ်။ ကားမှော က်၊ ကင်ဆာ ထွေထွေရာနဲ့ ဆေးရုံပေါ်ရောက်နေကြတဲ့ လူနာတွေ လည်း ကျွန်တော် သတင်းကြားတော့ ထော့ကျိုး တစ်မျိုး ၊ ဂိုးချလ် တစ်ဖုံနဲ့ အနားရောက်လာကြတယ်။ ဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင်ကို မေးကြ မြန်းကြတယ်။ သူတို့ကလည်း အင်္ဂလိပ်လို တစ်လုံးမှ မတတ်၊ ကျွန်တော် ကလည်း စပိန်လို ထမင်းစားရေသောက်တောင် မပြောတတ်ဆိုတော့ ဘယ်နှယ့်လုပ် စကားဝိုင်းဖွဲ့လို့ရမလဲ။ ကျွန်တော် ကို သူတို့ ဝိုင်းကြည့်ကြ၊ ကျောသပ်၊ ရင်သပ်၊ ခေါင်းပုတ်၊ စားစရာလေးတွေ ၊ ဝတ်စရာ လေးတွေ ၊ လက်ဆောင်လေးတွေ ချန်ထားရစ်ကြ၊ ငိုသည် ရီသည် ဤနှစ် လီ အခြေအနေမရောက်ရောက်အောင် သူတို့ ကျွန်တော် ကို တွန်းပို့ကြ။

ဆေးရုံရောက်ပြီး နှစ် ရက်လောက်ကြာတော့ ကျွန်တော် လမ်းနည်းနည်း လျှောက်နိုင်လာခဲ့တယ်။ နှစ် လှမ်း-သုံးလှမ်း လျှောက်လိုက်၊ မောလာလိုက်၊ ပျို့ချင် အန်ချင် ဖြစ်လိုက်ပေါ့။ သွေးစစ်တော့ သွေးအားအလွန်နည်း၊ ဆိုဒီယမ်အလွန် များ ပြီး ပိုတက်ဆီယမ် အလွန်နည်းနေသတဲ့။ ရှိသမျှ အရည်ကို ကုတ်ကတ်စုဆောင်းတဲ့အကျင့်ကို အလိုလျှောက် ခန္ဓာ ကိုယ်က ရနေတဲ့အတွက် ခြေထောက်တွေ ဟာ အရည်တွေ စုပြီး ဖောယောင်ကားနေခဲ့တယ်။ ဆင်ခြေထောက်ကြီးတွေ အတိုင်းပဲ။ ဆီးကလည်း အရောင် ရင့်လွန်းလို့ မဟော်ဂနီရောင် သန်းနေတယ်။ တစ်ပါတ်ကျော်ကြာမှ ပုံမှန်အခြေအနေ ဖြစ်စပြုတယ်၊ ဖိနပ်ကို စွပ်လို့ရလာခဲ့တယ်။ အရေပြားပေါ်ကအနာတွေ ကျက်စပြုလာတယ်။ ပုခုံးနဲ့ ကျောပြင်မှာ တော့ အမာရွတ်တွေ ဗရပွ ထ လာခဲ့တယ်။

ရေဘုံဘိုင်ခေါင်းကို ပထမဆုံးအကြိမ်လှည့်ဖွင့်မိတဲ့အခါမှာ တော့ ဆူညံတဲ့အသံနဲ့ ဝေါကနဲကျလာတဲ့ ရေလုံးကြီးကို ကြည့်ရင်း သူနာပြုတစ်ယောက် ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲ မိုက်ကနဲ ခွေကျသွားလိုက်တာ ဘာမှကို သတိမရတော့ဘူး။

ကနေဒါက အိန္ဒိယစားသောက်ဆိုင်တစ်ခုကို သွား၊ ရိုးရာဟင်းပွဲတွေ မှာ ပြီး လက်နဲ့ အားရပါးရ စားတော့မယ်အလုပ်မှာ စားပွဲထိုးလေးက ကျွန်တော် ကို စိုက်ကြည့်ရင်း-

“ခင်ဗျားက ဟို သတင်းထဲက ရေမျောကမ်းတင် လေ့နဲ့လူ မဟုတ်လား” တဲ့။ ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက် ဖြူဖျော့သွားသလို ခံစားလိုက်ရတယ်။ လျှာရဲ့ ရသာခံ အာရုံဖုတွေ နဲ့ ထိတွေ့စေဖို့အတွက် ပါးစပ်ထဲ သွင်းလုဆဲဆဲ အစာ ကို ကိုင်ထားတဲ့ လက်ချောင်းတွေ ဟာ သူ့စူးစူး စိမ်းစိမ်းအကြည့်အောက်မှာ ရုတ်တရက် ညစ်ထေးသွားခဲ့သလိုပဲ။ လူသတ် ဓါးပြ တိုက်ဖို့ ကြံနေတုန်း အဖမ်းခံလိုက်ရတဲ့ ရာဇဝတ်ကောင်တွေ လိုပဲ။ ကျွန်တော် မှာ ဒီလက်ချောင်းတွေ ကို လျှာနဲ့ယက်ဖို့တောင် မရွံ့မရဲ ဖြစ်နေမိတဲ့အတွက် လက်သုတ်ပုဝါနဲ့ ပြောင်းအောင်သုတ်လိုက်ရတယ်။ သူပြောလိုက်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းဟာ ကျွန်တော် ကို ဘယ်လောက်နာကြင်စေတယ် ဆိုတာ သူသိပုံမရရှာဘူး။ လက်သည်းချွန်တွေ နဲ့ အသားထဲ စိုက်လိုက်သလို အသည်းခိုက်အောင် နာကြင်စေခဲ့တယ်။ အစာဆက်စားဖို့ ဓါးနဲ့ ခက်ရင်းကို ကောက်ကိုင် လိုက်ရတယ်။ တကယ်က ဒါတွေ နဲ့ ကျွန်တော် မစားတတ်ဖူး၊ လက်တွေ ဟာ တဆတ်ဆတ်တုန်နေခဲ့တယ်။ စားလက်စ အစာ ဆက်မစားချင်လောက်အောင် ခံတွင် : ကတော့ လုံးဝပျက်သွားခဲ့ပြီ။

*

အခန်း (၂)

သူက စကာဘိုရာမှာ နေတာ။ သေးသေးညှပ်ညှပ်ပါပဲ။ ငါးပေ လေးလက်မထက် မပိုဘူး၊ ဆံပင်နက်နက်၊ မျက်လုံး နက်နက်၊ နားသယ်စပ်တွေ မှာ တော့ ဆံဖြူစတွေ ထိုးထိုးထောင်ထောင်၊ ကော်ဖီရောင် အဆင်းနဲ့ အသက် ကတော့ လေးဆယ်မကျော်လောက်သေးဘူး။ ဆောင်းဦးပေမဲ့ သားမွှေးကုတ်ကြီးဝတ်ရင်း ညစာပြင်နေတယ်။ ခံစားချက်အား လုံး ညှစ်ထုတ်စရာမလို၊ သူ့မျက်နှာမှာ အထင်းသားပေါ်နေတယ်။ လက်ကလေးတခါခါနဲ့ စကားကြော့ရည်တယ်။ ပြောတာကလည်း စက်သေနတ်ပစ်သလို မြန်မှမြန်။ ဟော-ခု သူ ဆက်ပြောပြီ။

အခန်း (၃)

တကယ်တော့ ရေကူးကန်တစ်ခုရဲ့ နာမည် ကို ကျွန်တော် နာမည် လုပ်ထားတာဗျ။ ကျွန်တော် မိဘတွေ ကတော့ ရေ နဲ့ လားလားမှ မပါတ်သက်ပါဘူး။ ခင်ဗျားတွေ ခဲ့တဲ့ ဖရန်စစ် အဒီရူဘာစာမိက အဖေ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ပေါ့။ တစ်အိမ်လုံး နဲ့ အင်မတန် ရင်းနှီးတယ်။ သူ့ကို ကျွန်တော် တို့က မာမာဂျီး လို့ ခေါ်လေ့ရှိတယ်။ တမီးလ်လိုခေါ်တာ - ဦးလေးကြီးပေါ့။ မာမာဂျီးဟာ လူငယ်လူရွယ်ဘဝက အိန္ဒိယတောင်ပိုင်းတစ်ခွင် ယှဉ်ပုံသူမရှိတဲ့ ရေကူးချန်ပီယံတဲ့ဗျ။ ရေနဲ့ဖက်ပြီး မွေး လာတဲ့ လူမျိုး ပေါ့။ ကျွန်တော် အကို ရာဇီ ကတော့ ပြောဖူးတယ်။ မာမာဂျီးဟာ မမွေးခင်ကတည်းက သူ့အမေ သားအိမ် ထဲက ရေမြွှာပင်လယ်ထဲ ခေါင်းမဖော်စတမ်းကူးနေလို့ သူ့အဆုပ်ထဲဝင်နေတဲ့ ရေမြွှာရေတွေ ကုန်ဖို့အရေး သူ့ကို မွေးပေးတဲ့ ဆရာဝန်ဟာ သူ့ခြေထောက်ကို ကိုင်ရင်း မွေးကာခါ မာမာဂျီးကလေးကို ဝှေ့ရမ်း ခါချခဲ့ရသတဲ့။ ရာဇီက သူ့လက်တွေ လေထဲ မြွှာ က်ရင်း ဆက်ပြောသေးတယ်။

“မင်းသိလား၊ သူမွေးမွေးချင်း ပါးစပ်ထဲ ဝင်နေတဲ့ ရေတွေ ကို ချောင်းဆိုးထုတ်ပြီးမှ အသက်စရှုတာကွ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ရေမြွှာရေတွေ ဟာ သူ့ချောင်းဆိုးလိုက်တဲ့အရှိန်ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ပိုင်းက သူ့အသွေး၊ သူ့အသားထဲ စိမ့်ဝင်ကုန် ကြတယ်၊ ဒါကြောင့် မို့ မာမာဂျီးဟာ ရင်အုံထွားထွားနဲ့ စာကလေးခြေထောက်ပိုင်ရင် ဖြစ်နေတာပေါ့ ကွ”

ဟုတ်ချင်လည်းဟုတ်မှာ ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရာဇီက သိပ်ယုံရတာ တော့မဟုတ်ဖူး။ သူများ ကို စ ရ နောက် ရ မယ်ဆိုရင် ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့ အကြင်နာတရားမရှိ စ တတ်တဲ့ လူမျိုး ၊ မာမာဂျီးဟာ ငါးကြီးကွ-မစ္စတာငါးပေါ့လို့ သူ ကျွန်တော် ကို လာပြောတုန်းက

စိတ်ဆိုးလွန်းလို့ သူ့အိပ်ယာထဲ ငှက်ပျောခွံတစ်ခု ကျွန်တော် ပစ်ထည့်ခဲ့ဖူးတယ်။ ကျွန်တော် တို့ လူမှန်းသိတတ်တော့ မာမာဂျီးဟာ ခြောက်ဆယ်ကျော်ပြီ။ အသွေးအသားခြောက်ခန်းစပြုပြီ။ အရေပြားတွေ တွဲ စပြုပြီ။ ဒါပေမဲ့ မနက်တိုင်း အော်ရီဘင်ဒို အက်ရီရမ် ရေကူးကန်မှာ ကူးတုန်း။

ကျွန်တော် မိဘတွေ ကို ရေကူးသင်ပေးဖို့ သူ့အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လောက်သင်သင် မတတ်ကြပါဘူး။ တစ်ထွာလောက်နက်တဲ့ ကမ်းစပ်မှာ ထိုင်ရင်း နူးလေးလှုပ်လိုက်၊ လက်လေးလှုပ်လိုက်ထက် မပိုဘူး။ လက်ပစ်ကူးသင်တုန်းကဆို ခြေကားယား လက်ကားယားနဲ့-တောနက်ထဲ ဆောက်တည်ရာမရ လျှောက်ပြေးနေတဲ့ လူ တွေ အတိုင်းပဲ။ ရာဇီလည်း ရေကို ကူးတတ်တယ်ဆိုရုံလောက်ပဲ။ တစ်ခါမှာ စိတ်အားထက်သန်စွာ ရေကူးလေ့ကျင့်တယ်ဆိုတာမျိုး မမြင်ဖူးဘူး။

ကျွန်တော် တို့မိသားစုထဲမှာ ကျွန်တော် မှ အပ သူ့ရဲ့ ရေကူးအမွေကို ဆက်ခံမဲ့လူ မရှိဘူးဆိုတာ သေသေချာချာ သိသွား ရှာတဲ့ မာမာဂျီးဟာ ကျွန်တော် လူလားမြောက်တဲ့အရွယ်ထိ သူ့ အန္တေဝါသီက တပည့်ကြီးအရိုက်အရာကို ပေးချင်လွန်း လို့ စိတ်ရှည်လက်ရှည်စောင့်ရှောက်တယ်။ ကျွန်တော် အသက် ခုနစ် နှစ် မှာ တော့ မာမာဂျီးဟာ ဘယ်လိုမှ မအောင့်နိုင် တော့ဘူး။ အမေ တားနေတဲ့ကြားက ကျွန်တော် ကို ကမ်းခြေ ဇွတ်ခေါ်လာခဲ့တယ်။ ပင်လယ်ဖက်ကို မျက်နှာမူ၊ လက် နှစ် ဖက်ကို အစွမ်းကုန်ဆန့်တန်းရင်း-

“ဒါမင်းအတွက် ငါပေးမဲ့ အမွေပဲကွ” လို့ အားပါးတရ ကြုံး ဝါးခဲ့တယ်။

“ပြီးတော့ ကျုပ်သားကို သူ ရေနစ် သတ်မလို့ လုပ်တော့တာပဲ”

အမေ ကတော့ နှုတ်ခမ်းတလန် ပန်းတလန်၊ မာမာဂျီး ကို အဲဒါမကြေတဲ့လေသံနဲ့ ပြောဖူးတယ်။

ဘယ်လိုပဲ ဖြစ် ဖြစ် ကျွန်တော် ရဲ့ လက်ဦးဆရာ-ရေကူးဂုရု မာမာဂျီးကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်။ ကမ်းခြေကို ခေါ်ခေါ်သွားပြီး သူ သင်ပေးတဲ့ ရေကူးသင်ခန်းစာတွေ ကို

ကျွန်တော် ဂရုတစိုက်လေ့ကျင့်တယ်။ ရေထဲမဆင်းခင် ကုန်းပေါ်မှာ အရင် ကျင့်တာပေါ့။
တကယ်ရေထဲဆင်းတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဂူးဂူးဝါးဝါးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မာမာဂျီးဟာ
စိတ်ရှည်လက်ရှည် အားပေးရှာတယ်။

ကမ်းခြေသင်ခန်းစာတွေ ကို ကျေညက်ပြီလို့ သူယူဆချိန်မှာ တော့ ကျွန်တော် တို့
ဆရာတပည့်နှစ် ယောက် အော်ဟစ် ဆူညံ အောင်ပွဲခံရင်း လှိုင်းလေ ငြိမ်သက်တဲ့
အခပေးရေကူးကန် အော်ရှိဘင်ဒို အက်ရှိရမ်ကို ချီတက်ခဲ့ကြတယ်။

ကလေးဘဝတစ်လျှောက်လုံး တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ သော ကြာ မနက်စောစောမှာ
ကျွန်တော် အမြဲတမ်းရေကူးခဲ့ရတယ်။ လက်ပစ်ကူး၊ လိပ်ပြာကူး၊ ခွေးကူး၊ ဖားကူး စုံလို့ပါပဲ။
ဘေးကနေ မျက်တောင်မခတ်တမ်းကြည့်ပြီး ဖိဖိစီးစီး ကြပ်ကြပ် မတ်မတ် သင်နေရှာတဲ့
မာမာဂျီးကို ကျွန်တော် ခုထိ သတိရမိနေတုန်းပဲ။ လက်ပစ်ကူးခြင်း အနုပညာ-လက်ပစ်
တစ်ချက်ကူးတိုင်း သက်တောင့်သက်သာ အားပါပါ ကူးချက်တွေ ထွက်လာအောင်
သင်လိုက်ကြားလိုက်တာ နောက်ဆုံး ခြေကုန်လက်ပန်းကျသည်ထိပါပဲ။

တစ်လုံးပေါ်တစ်လုံးဆင့်တဲ့ ဧရာမ လှိုင်းကြီးမဟာတွေ ကြားမှာ ကူးနေချိန်မှာ
တော့ မာမာဂျီးရဲ့ ချွေးထွက်များ မှ သွေး ထွက်နည်းမယ် မူဝါဒဟာ
သွေးထွက်အောင်မှန်ကြောင်း ကျွန်တော် နာနာကြည်းကြည်းသိခွင့်ရခဲ့ရပါတယ်။

ဆယ့်သုံးနှစ် မြောက်မွေးနေ့မှာ ကျွန်တော် မာမာဂျီးကို လက်ဆောင်အ ဖြစ်
ရေကူးကန် ဟိုဖက် ဒီဖက် လိပ်ပြာကူး ကူး ပြ နိုင်ခဲ့တယ်။ ကူးအပြီးမှာ တော့ မောလွန်းလို့
သူ့ကို လက်ဝှေ့ယမ်း နှုတ်ဆက်ဖို့တောင် အားမရှိတော့ဘူး။

မာမာဂျီးဟာ ကျွန်တော် ကို ရေကူးသင်ပေးပြီး အဖေနဲ့တော့
ရေကူးခြင်းအကြောင်း အားရပါးရ စကားပိုင်းဖွဲ့လေ့ရှိ တယ်။ အဖေဟာ လက်တွေ့ရေကူးဖို့ကို
အကြောက်အကန် သည်းသည်းလှုပ် ငြင်းသလောက် ရေကူးတဲ့အကြောင်း စကားအ
ဖြစ်ပြောရမယ်ဆိုလို့ ကတော့ အချိန်မရွေး လာထားဆိုတဲ့ အစားမျိုး ။
စကားရေကူးဝိဇ္ဇာဘွဲ့သာပေးလို့ ကတော့ သူရမှာ သေချာတယ်။ တိရစ္ဆာန်ရုံအလုပ်လုပ်ရင်း

အားတဲ့အချိန်မှာ အဖေဟာ မာမာဂျီးနဲ့ ရေကူး ဒဿ န အမျိုးမျိုး ကို မရိုးရအောင် လှည့်ပါတ်ပြောနေခဲ့ကြတယ်။ ဘာတဲ့- ရေမြင်းမရှိတဲ့ ရေဟာ ရေမြင်းရှိတဲ့ရေထက် ပိုပြီး ထိန်းရသိမ်းရ လွယ်တယ်ဆိုလား- ဘာတွေ ပြောကြမှန်းလဲ မသိပါဘူးဗျာ။

ကိုလိုနီအုပ်ချုပ်ရေး စနစ်ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် မာမာဂျီးဟာ ပါရီကို နှစ် နှစ် လောက် ပညာတော် သင်သွားခဲ့ရဖူးတယ်။ ၁၉၃၀ ကျော်လောက်ကပေါ့။ သူ့ဘဝရဲ့ လူ ဖြစ်ရကျိုး အနပ်ဆုံးအချိန်တွေ အဖြစ် မကြာခဏ ဂုဏ်တင်ပြောတတ်တယ်။ အဲဒီ အချိန်တွေ တုန်းက ကျန်တဲ့ အိန္ဒိယတစ်ပြည်လုံးကို အင်္ဂလိပ်ဟာ ဗြိတိသျှဇာတ်သွင်းနေသလိုပဲ ပြင်သစ်ဟာလည်း ပွန်ဒီချယ်ရီကို ဖရန်စစ်ဇာတ်အပြင်းအထန်သွင်းနေတဲ့ ကာလပေါ့။ သူ ဘာပညာသင်ခဲ့သလဲတော့ မမှတ်မိတော့ဖူး၊ ကုန်သွယ်ရေး လား-စီးပွားရေး လား တစ်ခုခုပဲ။ ပါရီအကြောင်း သူ အမြဲပဲထွက်အောင် ပြောတတ်ပေမဲ့ သူသွားသင်ခဲ့တဲ့ ပညာအကြောင်း၊ အီဗယ်မျှော်စင်အကြောင်း၊ ရှောင်ဇေလီဇေးလမ်းမအကြောင်း၊ ကော်ဖီဆိုင်တွေ အကြောင်း ပြောတာ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး။ သူပြောသမျှအကုန်လုံးဟာ ပါရီက ရေကူးကန်တွေ နဲ့ ရေကူးပြိုင်ပွဲတွေ အကြောင်း ချည်းပဲ။ သူပြောတာမျိုး ခု ကျွန်တော် ပြောပြမယ်။

-၁၇၉၆ ခုနှစ် ထဲက ရှိခဲ့တဲ့ ပါရီရဲ့ အစောဆုံးရေကူးကန်ဟာ ပစ်ဆင်း ဒီလစ်ဒ်နီပဲကွ။ ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ် တုန်းက အိုလံပစ်ပွဲ တွေ ကို ဒီကန်မှာ ကျင်းပခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ရေကူးဖက်ဒရေးရှင်း ကတော့ သတ်မှတ်ချက်ထက် ခြောက်မီတာလောက်ပိုရှည်နေတဲ့ ဒီကန်ကို ပြိုင်ပွဲအတွက် အသိအမှတ်မပြုခဲ့ဘူး။ ပြီးတော့ ဒီကန်ထဲကရေဟာ ဆိမ်းမြစ်က တိုက်ရိုက်လာတာကွ၊ စစ်လည်းမစစ်-ကျီလည်းမကျီပဲ ဒီအတိုင်းထည့်ထားတာ၊ အေးစက် ညစ်ပါတ်နေတာပဲ။ ပါရီတစ်မြို့လုံး လှည့်ပါတ်လာတဲ့ ရေဟာ ဘယ်လောက်ညစ်ပါတ်မလဲဆိုတာ မင်းစဉ်းစားကြည့်၊ ငါ့အထင်တော့ ပြင် သစ်တွေ ဟာ ကမ္ဘာ့အညစ်ပါတ်ဆုံး လူမျိုး တွေ ထင်တာပဲကွ၊ ဆိမ်းမြစ်ကမ်းပါးက အိမ်သာတွေ ဆိုလည်း မြင်ရုံနဲ့ မူး မေ့သွားမတတ်ပဲ၊ တစ်ခါတစ်လေ ပစ်ဆင်း ဒီလစ်ဒ်နီမှာ ငါးသေတွေ တောင် ခပ်ထုတ်ပစ်ရတတ်တယ်။ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် အိုလံပစ်ပြိုင်ပွဲ ကျင်းပခွင့်ရတဲ့ ကန်ပဲလေ-ဂုဏ်သိက္ခာတော့ ကြီးသပေါ့ကွာ- ဒါက ပစ်ဆင်း ဒီလစ်ဒ်နီရေကူးကန် အကြောင်း

မာမာဂျီးပြောတတ်တဲ့ လေသံ။ သူ့ဆက်ပြောသေးတယ်။

-ပစ်ဆင်း ချာတူး-လန်ဒန်တို့၊ ရူးဗက်တို့၊ နူးဘိုလီးဗတ် တို့ ကတော့ အမိုးနဲ့အကာနဲ့ ရေကူးကန်တွေ ကွ။ ရေကလည်း အနီးနားက ရေနွေးငွေ့စက်ကြီးတွေ ထဲက ပေါင်းခံရေကို သွင်းထားလို့ ကြည်လည်းကြည်၊ နွေးလည်းနွေးပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ညစ်တော့ ညစ်ပါတတာပဲ၊ လူ ကလည်း ဆယ်နှစ် ရာသီ ပြည့်နေတတ်တယ်။ ဆေးလိပ်တိုတွေ ၊ မီးခြစ်ဆံတွေ ၊ တံတွေ ၊ တွေ ရေထဲ ပေါလောမျောလို့-တစ်ခါတစ်လေများ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရေခုတွေ ကြားမှာ ကူးနေရတယ်လို့တောင် ထင်မိ ပါရဲ့-

-ပစ်ဆင်း ဟီးဘတ်ထ်တို့-လီဒရူးတို့-ဘူတ်လ်တို့ ကတော့ တွင်း ရေချို ဖြည့်ထားတဲ့ ခေတ်မှီ ကန်တွေ ကွ။ ပါရီ စည်ပင် သာယာရဲ့ ရေကူးကန် လက်စွဲစည်းမျဉ်းတွေ ကို အပြည့်အဝ လိုက်နာတဲ့ ကန်တွေ ပေါ့။ ပစ်ဆင်း ဒီ တိုရီး ဆိုတာရှိသေး တယ်။ ၁၉၂၄ ခုနှစ် ဒုတိယအကြိမ် ပါရီ အိုလံပစ်မှာ သုံးခဲ့တဲ့ကန်ကြီးပေါ့။ တခြားရေကူးကန်တွေ လည်း အများ ကြီး ပါ ကွာ-အများ ကြီးမှ တကယ့် အများ ကြီး-

ဒါပေမဲ့ ပစ်ဆင်း တကု ပစ်ဆင်းတွေ ထဲမှာ ဘယ်ပစ်ဆင်းမှ ပစ်ဆင်း မိုလီတာလောက် မာမာဂျီးကို ဆွဲဆောင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဖူးလို့ ကျွန်တော် သေချာပြောရတယ်။ ပါရီမှာ သာမက-ဟောဒီ လောက မြေကမ္ဘာတစ်ခွင်လုံးမှာ ယှဉ်နိုင်သူ မရှိ တဲ့ အကောင်းတကု ထိပ်ခေါင် ရေကူးကန်ကြီးဟာ ပစ်ဆင်း မိုလီတာ ဆိုပဲ။ သူ့လေကလေးကို ခင်ဗျား နားထောင် ကြည့်။

“တကယ်လို့သာ ဘုရားသခင်ဟာ ရေထဲမှာ ပျော်မွေ့ချင်တယ်ဆိုရင် ပစ်ဆင်း မိုလီတာကိုပဲ သူရွေးမှာ ကွ၊ တကယ်ကို ဘုရားနဲ့သာ ထိုက်တန်တဲ့ ရေကူးကန်မျိုး ပါကွာ- ဘုရားစူးရစေ၊ မိုလီတာကို ယှဉ်နိုင်ဖို့မပြောနဲ့ အနားသီလို့ရတဲ့ တခြား ကန်မျိုး တောင် ပါရီတစ်ခွင် ပြဲပြဲစင်လာတဲ့ ငါ့အနေနဲ့ မမြင်ဖူးခဲ့ရိုးအမှန်၊ မိုလီတာမှာ ကန်နှစ် ကန်ရှိတယ်ကွာ၊ အမိုး အကာပါတဲ့ အတွင်း ကန် နဲ့ လွတ်လပ်တဲ့ အပြင်ကန်၊ နှစ် ကန်လုံးဟာ ကြီးလိုက်သမှ ပင်လယ်အငယ်စားလေးတွေ အတိုင်းပဲ၊ အတွင်း ကန်မှာ ဆို စံချိန်ယူချင်တဲ့ ရေကူးသမားတွေ အတွက် လိုင်းနှစ် လိုင်း သီးခြားထားပေးတယ်။ ရေက လည်း ကြည်ချက်၊ သန့်ချက်၊ ချိုချက်

ကွာ- အသာလေးခပ်ပြီး မနက်ခင်း ကော်ဖီ ယူဖျော်ယုံပဲ- အပြင်အဆင်ကလည်း ထိပ်တန်းဆိုတဲ့အထဲက-အမြဲတမ်း အစောင့်တွေ ကလည်း ရှိတယ်၊ အပြင်ကန်ဆို ဆောင်းတွင် : စက်တစ်စီးဖို့ နေရာ လေး တောင်လုပ်ထားသေး၊ အဖျော်ယမကာ ဘားလဲရှိတယ်ကွာ၊ ကော်ဖီဆိုလည်းရှိတယ်ကွာ၊ နေဆာလှုံဖို့ ပက် လက် ကုလားထိုင်လေးတွေ နဲ့၊ ပင်လယ်ကမ်းခြေ ခံစားချက်မျိုး ရအောင် သဲတွေ တောင် လုပ်ပေးထားတယ်၊ ဟာ-မင်း ကွာ၊ တောက်”

မာမာဂျီးဟာ ပစ်ဆင်း မိုလီတာ ဋီကာများ ချဲ့ရမယ်ဆိုရင် တစ်ထောင့်တစ်ည ပုံပြင်ထက်တောင် ရှည်အောင် ပြောနိုင် လိမ့်မယ်ထင်တာပဲ။ အဲသလို မာမာဂျီးက အလွမ်းသယ်လေ အဖေ က အိပ်မက်မက်လေ ဖြစ်တော့တာပဲ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ရာ ဗီ မွေးပြီး နောက်သုံးနှစ် အကြာမှာ လူ့လောကထဲရောက်လာတဲ့ ကျွန်တော် အဖို့ ပစ်ဆင်း မိုလီတာ ပတ်လဲဆိုတဲ့ နာမည် ဆက်ခံဖို့ အကြောင်းဖန်လာတော့တာပါပဲဗျာ။

*

အခန်း (၄)

ကျွန်တော် တို့ရဲ့ မိခင်တိုင်းပြည်ကြီးဟာ ထပ်တိုးနယ်မြေအသေးလေးတစ်ခု နောက်ထပ်ရလိုက်တဲ့အချိန်မှာ လွတ်လပ် တဲ့ သမ္မတနိုင်ငံအ ဖြစ် ခုနှစ် နှစ် သားသက်တမ်းရှိနေခဲ့ပြီ။ ၁၉၅၄ နိုဝင်ဘာ (၁) ရက်နေ့မှာ ပွန်ဒီချယ်ရီဟာ အိန္ဒိယ ရဲ့ ဘုန်းတော် ရိပ်ကို ခိုလှုံခဲ့တယ်။ ပူပူနွေးနွေးလွတ်လပ်ရေး ကြောင့် လက်ငင်းရလိုက်တဲ့ အကျိုး အမြတ် ကတော့ ပွန်ဒီချယ်ရီ ရုက္ခဥယျာဉ်ကို ဌားခအလကား၊ တစ်ပြားမှ မပေးရပဲ တိရိစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ဖွင့်ဖို့ မဟာအခွင့်အရေး ကြီးတစ်ခု ရလိုက်တာပဲ။ သဘာဝ ပါတိဝန်းကျင်နဲ့ ဇီဝရုပ်အလှတရားတွေ ကို အညမည ပွားစေဖို့ စိတ်ကောင်းစိတ်မြတ် စိတ် စေတနာ ဇောအဟုန် ကြီးလှတဲ့ စီးပွားရေး သမားများ အတွက် တစ်သက်မှာ တစ်ခါရတဲ့ အခွင့်အရေး

ကြီးပေါ့။

မြနေရာ ကေပေါင်း ရာထောင်ချီတဲ့ တိရိစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ကြီးဟာ ရထားတောင်ပြေးလိုရတယ်ဗျ။ ကျွန်တော် နည်းနည်း ကြီးလာတော့ ဥယျာဉ်ထဲမှာ ရထားလမ်းလေးရယ်၊ ရထားသေးသေးလေး ပြေးနေပြီ။ သေးလွန်းလို့ ကျွန်တော် ခေါင်းထဲတောင် ခုထိ ထည့်ထားလို့ ရနေသေးတယ်။ ကြည့်လေရာ မျက်စိကိုန်းလောက်တဲ့ နေရောင် ခြည် အောက်မှာ အရောင် အသွေး စုံလှတဲ့ ပန်းတွေနဲ့ ပူနွေး စိုထိုင်းတဲ့ နေရာလေးတစ်ခုကို စိတ်ကူးနဲ့ အလယ်သွားကြည့် စမ်းပါ။ စိမ်းညိုတဲ့ သစ်တောတွေ၊ ပန်းရောင် စုံတွေ၊ နီတျာရီတဲ့ ပိုးသား ဆာရီတွေ၊ ပြွတ်နေအောင် သီးတဲ့ သရက်၊ ပိန္နဲပင်တွေနဲ့ တခြားအမျိုး အမည် မသိ အပင်ပေါင်းများစွာ ရဲ့ အရိပ်ကြောင့် သပ္ပာယ်မှုတလှတဲ့ ဒီနေရာလေးမှာ လူတွေ အနားယူဖို့ ခုံတန်းလေးတွေ ရိုက်ပေးထားတယ်။ အဲဒီ ခုံတန်းတွေ ပေါ်မှာ အိပ်နေကြ၊ အညောင်းဆန်နေကြတဲ့ လူတွေ၊ တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ရင်း ချစ်ခွန်းတုံ့တင်-ကယုကယင်-မထိဝံ့-ထိဝံ့-ကလူဤသို့-မြူဤသို့- လုပ်နေကြတဲ့ ချစ်သူစုံတွဲ တွေ၊ ဟိုး ခပ်လှမ်းလှမ်းက သစ်ပင်တွေ ကြားမှာ တော့ သူတို့ကို တိတ်တိတ်လေးငေးနေတဲ့ သစ်ကုလားအုတ် နှစ် ကောင်၊ အရေး ကောင်း ဒိန်းဒေါင်းဖျက် သစ်ပင်ပေါ်က ဝေါကနဲ ဆင်းလာပြီး ဆူညံပွက်လောရိုက် နေတဲ့ မျောက်အုပ်ကြီး၊ လန်ပြီး အော်လိုက်ကြတဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်း ငှက်ကလေးတွေ၊ နှစ် ပဲခြောက်ပြားလောက်နဲ့ ဒါလောက် ရှု မြင် ခံစားရတာ မတန်သေးဘူးထင်ရင် ရှေ့ဆက်သွားလိုက်ဦး၊ အုတ်ကန်အကြီးကြီးတွေ လိမ့်မယ်၊ အောက် ငုံ့ကြည့်လိုက်စမ်း- ဟော- ရောမ အိန္ဒိယ ကြံကြီး နှစ် ကောင်၊ ဟိုဖက် လှည့်ကြည့်လိုက်စမ်း- ဟောဟိုမှာ ဆင် ကြီးတွေ၊ ရေကန်ထဲ ကြည့်လိုက်စမ်း- ရေမြင်းကြီးတွေ ရေမှာ ပေါလောမျော။ ကြည့်လေ-မြင်လေပါ- ဒါခင်ဗျားရောက်နေတဲ့ တိရိစ္ဆာန်မြို့တော် မဟာ။

ပွန်ဒီချယ်ရီမှာ အခြေမချခင်တုန်းက အဖေဟာ မဒရပ်စ်မှာ ဟိုတယ်လုပ်ငန်းလုပ်နေခဲ့တယ်။ တိရိစ္ဆာန်တွေ ကို စိတ်ဝင် စားတာနဲ့ ဟိုတယ်လုပ်ငန်းရှင် ဘဝကနေ တိရိစ္ဆာန်ဥယျာဉ်လုပ်ငန်းရှင် ဖြစ်လာပါလေရော။ ဟိုတယ်သူဌေး တစ်ယောက်

ဘဝကနေ တိရိစ္ဆာန်ဥယျာဉ် ပျံ့ ထောင်သူ ဘဝကို ပြောင်းတယ်ဆိုတာ တကယ်တော့ အိပ်မက်ဆိုးကြီး ထဲက လန်နီးလာသလိုပဲ။ ခင်ဗျားစဉ်းစားကြည့်။ ဟိုတယ်မှာ လာတည်းတဲ့ ဧည့်သည်ဆိုတာ တစ်နေ့ကုန်တစ်နေ့ခန်း အခန်းထဲ က အခန်းပြင်မထွက်တဲ့ လူမျိုး လဲပါမယ်။ ဆူညံပွက်လောရိုက်ပြီး စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ သော င်းကျွန်း တတ်တဲ့လူမျိုး လည်း ပါကောင်းပါမယ်။ အခန်းရှင်းနေတာကို လသာဆောင်က ထိုင်စောင့်ပါမယ်ဆိုတဲ့ လူမျိုး လည်း ပါမယ်။ ညစ်တီးညစ်ပါတ်သမားတွေ ၊ သောက်သောက်စားစား လူမင်းသားတွေ လည်းပါမယ်။ အစားအသောက် ဇီဇာကြောင်သူတွေ လည်း ပါမယ်။ ဝန်ဆောင်မှု ညံ့လိုက်တာလို့ တတွတ်တွတ်ငြီးရင်း ဝန်ထမ်းတွေ ကိုမုန့်ဖိုးတစ်ပြားမှ မပေးတဲ့လူမျိုး လည်း ပါမယ်။ ဇာတ်တူသား စားရတာ ငြီးငွေ့လို့ ဇာတ်နိမ့်မလေးတွေ ကို ကရုဏာ အပြည့်နဲ့ မြီးစမ်း ချင်လိုက်တာဆိုတဲ့ ဣာသမားတွေ လည်း အများ ကြီးပေါ့။ အဲသလို ကိစ္စတွေ ကို နိစ္စဓူဝ ဖြေရှင်းနေရတဲ့ မစ္စတာ ဆန်းတို့ရဲ့ ပတ်လ် အဖို့ တော့ ပွန်ဒီချယ်ရီ တိရိစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ရဲ့ တည်ထောင်သူ၊ ပိုင်ရှင်၊ ဒါရိုက်တာ၊ ဝန်ထမ်းပေါင်း ငါးဆယ့်သုံးယောက် ရဲ့ အကြီးအကဲ ဘဝဟာ ပျော်စရာကြီး ဖြစ်နေတော့တာပေါ့ဗျာ။ အဲ-ကျွန်တော် ရဲ့ မွေးသဖခင် ကျေးဇူးရှင်ကြီးပေါ့။

ကျွန်တော် အဖို့တော့ ကျွန်တော် တို့ရဲ့ တိရိစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ဟာ နိဗ္ဗာန်ဘုံပဲ။ မင်းသားလေးတစ်ပါးလို့ နေခွင့်ရခဲ့တယ်လို့ ထင်မိတယ်။ မဟာသွေး မဟာနွယ် မဟာရာဇာရဲ့ သားတောင် ကျွန်တော် လောက် စည်းစိမ်ကြီးမယ်လို့ မထင်ပါဘူး ဗျာ။ မနက်စောစော အိပ်ယာထဖို့ ဆွစ်ဇာလန်လုပ် နှိုးစက်နာရီတွေ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မနက် ငါးနာရီခွဲနဲ့ ခြောက်နာရီ ကြားမှာ ပုံမှန်ဟိန်းတတ်တဲ့ ခြင်္သေ့ဟိန်းသံဟာ နှိုးစက်နာရီထက်တောင် တိကျသေးတယ်။ ဟော်လာမျောက်တွေ ကြက်ကြက်စီအောင် အော်ပြီဆိုရင် ဒါ မနက်စာ စားချိန်ပဲ။ ကျောင်းကို ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်းသွားရဲ့လားဆိုတာ အမေတင်မကဘူး- သန်းဝေနေတဲ့ အူရန် အူတန် မျောက်ဝံတွေ ကပါ စောင့်ကြည့်နေကြတယ်။ သစ်ပင်တန်းအောက် က ဖြတ်လျှောက်ပြီဆိုရင်တော့ သစ်ကိုင်းတွေ ပေါ်စံမြန်းနေတဲ့ ဥဒေါင်းမင်းများ သဒ္ဓါကြီးစွာ စွန့်တော် မူလိုက်တဲ့ မစင် တော် များ ပေကုန်မှာ စိုးလို့

ခပ်သုတ်သုတ်ပြေးရသဗျ။ လင်းနို့တွေ အသိုက်ဖွဲ့နေတတ်တဲ့ သစ်ပင်တန်းတွေ အောက်က
ဆိုရင်တော့ စိတ်အေးလက်အေး လျှောက်လိုရတယ်။ မနက်စောစောဆို ကွဲစိ ကွစ
အသံလေးတွေ ထွက်နေတာက လွဲလို့ လင်းနို့အုပ်က လူကို ရန်ရှာလေ့ မရှိဘူးလေ။ တချို့က
ပြာ၊ တချို့ဝါ၊ ညို၊ စိမ်း၊ မီးစုန်း ရောင် စုံ ဖြာနေတဲ့ ဖားပြုတ်တွေ နေတဲ့
ရေကန်ရောက်ရင်လည်း ခဏရပ်ပြီး သူတို့ကို ငေးရသေးတယ်။

တစ်ကိုယ်လုံး ပန်းဆီရောင် အဆင်းနဲ့ ဘဲလေးတွေ ၊ ငန်းနက်တွေ ၊
ခေါင်းစိမ်းပြာရောင် မှာ စလုပ်နီနီကြီး တွဲ ကျနေတဲ့ ကက်ဆိုဝါရီ ငှက်ဆင်ကြီးတွေ ၊
တစ်ကိုယ်လုံးဖွေးတောက်နေတဲ့ ဘော်ငွေရောင် အဆင်းနဲ့ ငြိမ်းချမ်းခြင်းတမာန်တော် ချိုး
ငှက်ကလေးတွေ ၊ မျက်လုံးကဝါဝါ အမွှေးက စိမ်းပြာနဲ့ စတာလင်းငှက်လေးတွေ ၊
ကြက်တူရွေး ခေါင်းနီတွေ ၊ ခေါင်းနက်တွေ ၊ ခေါင်းစိမ်းတွေ အားလုံးဟာ ကြည့်မဝ၊ ရှုမဝ
အလှကိုယ်စီနဲ့။

ဆင်တို့၊ ဖျံတို့၊ ကျားတို့၊ ဝက်ဝံတို့ နှပ်လို့ ကောင်းနေတုန်း မနက်စောစောမှာ
ဘာဘွန်းမျောက်တွေ ၊ မျောက်တံငါတွေ ၊ မျောက်ပိစိတွေ ၊ ဂစ်ဘွန်းမျောက်ဝံတွေ ၊ သမင်တွေ
၊ သစ်ကုလားအုပ်တွေ ၊ ခွေးတူဝက်တူတွေ က အိပ်ယာထနှင့် ကြပြီ။
ဥယျာဉ်အဝင်ဂိတ်ပေါက်က မထွက်ခင် မနက်တိုင်းလိုလိုမှာ ကျွန်တော် ဟာ ရောမ
ပင်လယ်လိပ်ကျောကုန်းကြီးကို၊ တွဲ ကျနေတဲ့ မန်ဒရေး မျောက်ရဲ့ နှာခေါင်းကြီးကို၊
သစ်ကုလားအုတ်ရဲ့ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို၊ ရေမြင်းရဲ့ အမြဲတမ်းဖြူထားတဲ့ အာခေါင်ဝါဝါကြီးကို၊
ခြံစည်းရိုး ဝါယာပေါ် ကုတ်တွယ်တက်နေတဲ့ ကြက်တောက်ကို၊ တခွက်ခွက်လက်ခုပ်တီးနေတဲ့
မျောက်စုတ်ကို၊ ထုံထုံမှုုံမှုုံကြည့်နေတဲ့ ကုလားအုပ်ကို ငေးရတာ အလုပ်တစ်လုပ်ဗျာ။
ပြီးရင်တော့ ကမန်းကတန်း ကျောင်းကို ပြေးရတော့တာပဲ။ အဲ-ညနေစောင်း ကျောင်းက
ပြန်လာပြန်တော့လည်း သူ့အတွက် ကြံချောင်းတွေ များ ဝှက်ယူလာလေမလား ဆိုပြီး
ကျွန်တော် အဝတ်အစားတွေ ကြား နှာမောင်းနဲ့ ထိုးကလော်စမ်းတတ်တဲ့ ဆင်ကြီးတွေ ၊
သူကြိုက်တတ်တဲ့ မွှားတွေ လေးတွေ များ ကပ်ပါလာလေမလား ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့
ကျွန်တော် ဆံပင်တွေ ကို ကုတ်ဆွဲ ဖွရှာရင်းက ဘာမှမတွေ့လို့ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ ခေါင်းကို

ဖုံးကန့် ရိုက်တတ်တဲ့ အူရန် အူတန် မျောက်ဝံ တွေ ၊ ရေထဲကို ပလုံစွက်အသံပေးရင်း
ငုပ်ဝင်သွားတဲ့ ဖုံကြီးတွေ ၊ အသံ ကြားတိုင်း လှည့်လှည့်ကြည့်တတ်တဲ့ ခြင်္သေ့ ကြောင့်
ကြည့်နူးရပြန်တယ်။ ခံစားတတ်မယ်ဆိုရင် ဘယ်တော့မှ မေ့ လို့မရတဲ့ ပုံရိပ်လွှာတွေ ပေါ့ဗျာ။

တကယ်တော့ တိရိစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ကို လာလည်ဖို့ အကောင်းဆုံးအချိန်ဟာ
နေထွက်ချိန်နဲ့ နေဝင်ချိန်ပဲ။ အဲဒီ အချိန် မှာ ပဲ တိရိစ္ဆာန် တွေ ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဘဝ၊
ကိုယ်ပိုင်အလှကို မြင်တွေ့ခံစားနိုင်တာ၊ အပျင်းကြောဆန့်ရင်း အိပ်ယာထ၊ ရေသောက် ဖို့
ရေစပ်ကို ခြေဖျားလေးထောက်လာကြ၊ ကိုယ်ပိုင်သံစဉ်တွေ နှုတ်ဖျားမှာ တရွရွ၊ ပေါ်လွင်လှတဲ့
တစ်ကိုယ်ရေ အလေ့ အထ၊ ဒါတွေ ကို ဒေါက်ထောက်ကြည့်တတ်တဲ့ မျက်လုံးတစ်စုံ၊
ထောင်နားစွင့်တတ်တဲ့ နားရွက်တစ်စုံသာရှိဖို့ လိုတယ်။ ကျွန်တော် တော့ အကြိမ်ပေါင်းများ
စွာ ၊ နာရီပေါင်းများစွာ ဒီသက်ရှိ ဒီဇီဝရုပ်တွေ ရဲ့ အလှတရားကို ငေးမောခဲ့ဖူးတယ်။
အာရုံခံစားမှု တွေ ဟာ ရင်သပ်ရှုမော အံ့သြဖွယ်ရာ ပါပဲ။

ဘုရားသခင်နဲ့ ဘာသာတရားတွေ အကြောင်းလိုပဲ၊ တိရိစ္ဆာန်ဥယျာဉ်တွေ
အကြောင်း အဓိပ္ပါယ်မရှိ လေဖန်းဒါန်းစီး လျှောက်ပြောတဲ့ စကားတွေ လည်း ကြားဖူးပါဗျာ။
သဘာဝ အတိုင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရတဲ့ တိရိစ္ဆာန်တွေ ဟာ လွတ်လပ်ခြင်းရဲ့ ပျော်ရွှင်မှု
အရသာကို တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့်ခံစားရတယ်လို့ လူတွေ ထင်နေကြတယ်။ အဲသလိုပြော
လိုက်တာနဲ့ သစ်တောထဲ မြက်ရိုင်းလွင်ပြင်ထဲမှာ သားကောင်နောက် ဇွတ်အတင်းလိုက်နေတဲ့
ခြင်္သေ့တွေ ၊ ကျားသစ် တွေ ကို မျက်စိထဲ မြင်လာတတ်ကြတယ်။ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ
ကိုယ့်ကြမ္မာကိုယ်ဖန်တီးနိုင်ခွင့်ရှိသော ၊ မြင့်မြတ်လှတဲ့ အရိုင်းဘဝပိုင်ရှင် တိရိစ္ဆာန်တွေ ကို
အယုတ်တမာလူသားတွေ ဟာ ဖမ်းဆီး၊ လှောင်ပိတ်၊ အကျဉ်းချလိုက်တဲ့အခါ သူတို့ရဲ့
ပျော်ရွှင်မှု တွေ ထာဝရပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ရတယ်လို့ ထင်နေတတ်ကြတယ်။ စိတ်ဝိဉာဉ်
ဖယ်ခွာသွားခြင်းခံရ သော အခွံချည်းသက်သက် အရိပ်ပမာ တိရိစ္ဆာန်များ ပေါ့လေ။
တကယ်တော့ အဲသလို မဟုတ်ဖူး ခင်ဗျာ။

လွတ်လပ်ခြင်းဆိုတဲ့ စကားလုံးကို သေချာစဉ်းစားကြည့်ပါဗျာ။
ဩကာသလောကကြီးထဲမှာ ထင်သလိုစိတ်ကြိုက်နေ နိုင်တဲ့ တိရိစ္ဆာန်တွေ ဟာ

လွတ်လပ်သတဲ့လား။ မွေးပေဟုဆိုကတည်းက နိစ္စဉူ ဘဝလိုအင်တွေ နဲ့ ဆက်တိုက်
ဖိအားပေးခံထားရတဲ့ သဘာဝ ပါတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျီး လန့်စာစားနေရတဲ့
အဟိတ်တိရိစ္ဆာန်ဘဝမှာ တစ်နေ့တစ်ခြား ရှားပါးလာတဲ့ အစာကို ရှာရတဲ့ ဒုက္ခ၊
ကျင်လည်ကျက် စားတဲ့ ကိုယ့်နယ်မြေ ရန်သူ့လက်မရောက်ရေး အမြဲတမ်း လုံးပန်း
ကာကွယ်နေရတဲ့ ဒုက္ခ၊ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ သားရေ ပေါ်အိပ် သားရေနားစား လာလုပ်တတ်တဲ့
ကပ်ပါးကောင်တွေ နှိပ်စက်တဲ့ဒဏ်ကို မနိုင်လို့ သည်းခံနေရတဲ့ ဒုက္ခ၊ ဒီ ဒုက္ခ
ပါတ်လည်ဝိုင်းနေတဲ့ တိရိစ္ဆာန်တွေ ဟာ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်မတဲ့လား။ အချိန်၊ နေရာ၊ ပုဂ္ဂို
လ်ရေး ဘယ်ရှုထောင့်က ကြည့်ကြည့် လွတ်လပ် ပျော်ရွှင်စရာအကြောင်း မမြင်မိပေါင်ဗျာ။
သီအိုရီအရတော့ တိရိစ္ဆာန်မှာ သည်းခံစရာ၊ ငဲ့ညှာ စရာ၊ စာနာစရာ၊ ထောက်ထားစရာ
အသိုင်းအဝိုင်း ပါတ်ဝန်းကျင် မရှိတဲ့အတွက် သူ့စိတ်ကြိုက် ဘယ်နေရာကိုမဆို ဖုတ်ဖက်ခါ ထ
သွားလို့ ရတယ် လို့ဆိုတယ်။ တချို့ကဆိုသေးတယ်။ လူဟာ အဆင့်အမြင့်ဆုံး၊ ဥာဏ်အရှိဆုံး
သတ္တဝါ တဲ့။ အဲဒီ ဥာဏ်အရှိဆုံး သတ္တဝါဟာ အရပ်ရှစ်မျက်နှာခြေဦးတည်ရာလျှောက်သွားပြီး
လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ နေတတ် သလား။ ဝေးသေးတယ်။ အသိုင်းအဝိုင်း၊ အသိုက်အမြုံ၊ အဖွဲ့
အစည်းနဲ့ ကိုယ့်ကမ္ဘာ၊ ကိုယ့်နေရာကို အခိုင်အမာ စည်းချထားတတ်တဲ့ သတ္တဝါမျိုး
မဟုတ်လား။ ခင်ဗျား လမ်းပေါ်ကတွေ့တဲ့ အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်၊ ပိတ်ထားတဲ့ အိမ် ရှေ့
တံခါးကို ဆောင့်ကန်ဖွင့်ပြီး အထဲကလူတွေ ကို အသံပြကြီးနဲ့ ချောက်၊ လမ်းပေါ်ခေါ်ထုတ်ပြီး
ပြောကြည့်စမ်း-

“ကဲ-သွားကြလဟ-ငါ့လူတွေ ရ-မောင်ရင်တို့ လွတ်လပ်ပြီ၊
ငှက်သွင်ပုံကြွမတတ်၊ သွားချင်ရာကို သွားလိုက်စမ်း၊ ပျံလိုက်စမ်း၊ ဟားဟား”

ခင်ဗျား ဒီလိုပြောရင် လွတ်လပ်သွားလို့ လူတွေ ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး
လက်ပန်းပေါင်းခေတ်၊ ဖင်ကလေးယမ်းပြီး ဗိုက် ကလေးလှုပ်လှုပ်ပြီး က ကြမယ်လို့များ
ထင်သလား။ ဝေးသေး။ ဒေါသက ကျောမတက်ပြီး ခင်ဗျားကို တံတွေ နဲ့ဝိုင်း
ထွေးကြလိမ့်မယ်။ သေ အောင်လုပ်မလွှတ်လိုက်ရင် ကံကောင်းပေါ့။

“ဟင်-သေချင်းဆိုးမျိုး၊ နင်က ဘာကောင်မို့လို့ ငါတို့ကို မောင်းထုတ်ရတာ လဲ၊

ဒါ ငါတို့အိမ်ဟဲ့၊ ငါတို့ပိုင်တာဟဲ့၊ နေလာ တာ ဆွေစဉ်မျိုး ဆက် အရိုးတောင်ဆွေးတော့မဟဲ့၊
ခုချက်ခြင်းရဲခေါ်၊ ဒီပေါက်လွတ်ပဲစားကောင်ကို အချုပ်ထဲထည့်” လို့ပိုင်းပြောကြမှာ ပဲ။ ဒါဟာ
ဌာနေ အသိုက်အမြုံကို ခင်တွယ်တတ်လွန်းတဲ့ လူသားရဲ့ ရှေးရိုးစွဲ ဇာတိစိတ်ဗျ၊ တိရိစ္ဆာန် တွေ
မှာ အဲဒီ ရှေးရိုးစွဲ ဇာတိစိတ်က ပိုကြီးတယ်။ သူတို့ပိုင်နယ်မြေမှာ တားထားတဲ့ ရန်-ငါ စည်းက
လူတွေ ထက်ပို ပြင်း ထန်တယ်။ မဆိုစလောက် အပြောင်းအလဲလေးကိုတောင်
သည်းမခံတတ်ကြဘူး။ သူတို့အတွက် အနောက်အယုတ် ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ လို
အပြောင်းအလဲမရှိတဲ့ သူတို့ကိုယ်ပိုင်နယ်မြေကို တိရိစ္ဆာန်ရုံမှာ ဖန်တီးပေးနိုင်တယ်။
လွတ်လပ်တဲ့ ဩကာသလောကကြီးမှာ ဆိုရင် မကြာခဏ နယ်မြေ အလုခံကြရရှာသကဲ့ဗျ။
ဘယ်ပျော်ကြရှာလိမ့်မလဲ။ ဇီဝဂေဟ စနစ်ကို သေချာထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့ တိရိစ္ဆာန်ရုံမှာ တော့
သူတို့သဘာဝ ပေါ်လိုက်ပြီး ဂူ၊ ကျင်း၊ ကျွန်း၊ ကျောက်တန်း၊ အသိုက်၊ ရေမှော်
နေရာစုံဖန်တီးပေးနိုင်တယ်။ တိရိစ္ဆာန်တွေ အတွက် သူတို့ နယ်မြေကို လူတွေ ရဲ့ အိမ်လိုပဲ
ဖန်တီး ပေးထားနိုင်တယ်။ အပြင်လောကလောက်တော့ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းမရှိဘူးပေါ့။
ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တို့ဟာ သူတို့ကို ကိုယ့်အိမ်သားတွေ လို သဘောထားပြီး ရင်အုပ်မကွာ
စောင့်ရှောက်ခဲ့တာပါဗျ။ အနားယူဖို့၊ စားဖို့၊ သောက်ဖို့၊ ရေစိမ်းဖို့၊ သန့်ရှင်းရေး လုပ်ဖို့
နေရာတစ်ခုကို သူတို့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ရစေခဲ့တယ်။ အစားတစ်လုပ် အတွက်
အမဲလိုက်နေစရာမလို၊ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ပုံမှန်စားရတယ်။ သူတို့ပိုင် နယ်နိမိတ်ရဲ့ ရန်-
ငါမျိုးကို သေးပန်းပြီး တားချင်တား-သဘောရှိ ကလောဟီ။ ကြာတော့ တိရိစ္ဆာန်ရုံထဲက
သတ္တဝါတွေ ဟာ ကြောက်ခြင်း၊ လန့်ခြင်း၊ အကျဉ်းစံ လို ခံစားရခြင်းတွေ မရှိတော့ပဲ
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မြေပိုင်ရှင်ကြီး တစ်ယောက် လိုတောင် အထင်ရောက်လာကြသေးတယ်။
လူတွေ သူတို့ နယ်နိမိတ်ကို ကျူး ကျော်တယ်လို့ ယူဆရင် သွားဖြူ၊
လက်သည်းထုတ်ပြန်တောင် ရန်စောင့်ကြသေးတယ်။ ဒီတော့ တိရိစ္ဆာန် မှာ သာ
ဆင်ခြင်တုံတရားရှိရင် အစာရေစာရှားပါးပြီး ရန်သူနဲ့ ကပ်ပါးပေါတဲ့ အပြင်လောကကို
ရွေးမလား၊ အေးအေးလူလူနဲ့ ဇိမ်ကျကျနေရတဲ့ တိရိစ္ဆာန်ရုံကို ရွေးမလား၊
ခင်ဗျားဘာသာခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်ပေတော့။

ကျွန်တော် တို့ တိရိစ္ဆာန်ရုံဆိုရင် တိရိစ္ဆာန်တွေ ဟာ

သေးပန်းပြီးစဉ်းတားထားတဲ့ သူတို့နယ်နိမိတ်အတွင်း ၊ သူတို့ ဘာသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေကြ၊ ကျွန်တော် တို့ကလည်း အုတ်တံတိုင်းတွေ -တံခါးတွေ နဲ့ ကာရံထားတဲ့ ကိုယ့်နယ် နိမိတ် ထဲ မှာ ကိုယ့်ဖာသာနေကြ၊ ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှ မနောက်ယှက်ကြေး၊ အဲသလို ငြိမ်းချမ်းစွာ အတူယှဉ်တွဲ နေ ထိုင်ခဲ့ကြတယ်။

တိရိစ္ဆာန်ရုံက လှောင်အိမ်ထဲထည့်ထားတဲ့ အကောင်တွေ -လှောင်အိမ်တံခါးကို ရိုက်ချိုး ဖျက်ဆီးပြီး ထွက်ပြေးကြတယ်- ဘာညာဆိုပြီး စာအုပ်တွေ ထဲ ဖတ်ဖူးမှာ ပေါ့။ အဲဒါ အလကားပြောတာ။ ချင်ပန်ဇီတွေ နေတဲ့ လှောင်အိမ်တံခါးကို သော့ခတ်ဖို့ မေ့သွားတယ် ဆိုပါစို့၊ အဲဒီ ချင်ပန်ဇီဟာ တံခါးပြန်ပိတ်မပေးမချင်း ဆပ်ပြာသည်လင်ပျောက်သလို ပျာယာခတ်ပြီး အသံပေါင်းစုံနဲ့ အော် ဟစ်နေတော့တာ-နောက်ဆုံး တံခါးပြန်သော ခတ်လိုက်မှ ငြိမ်ကျသွားတာဗျ။

ကျွန်တော် ဒီလိုပြောနေတော့ တိရိစ္ဆာန်ရုံပိုင်ရှင်သားမို့ တိရိစ္ဆာန်ရုံဖက်က ဘက်လိုက်ပြီး ပြောနေတာလို ခင်ဗျား ထင် လိမ့်မယ်။ ကမ္ဘာပေါ်က ရှိရှိသမျှ တိရိစ္ဆာန်ရုံတွေ ကို ဖျက်သိမ်းပြီး တိရိစ္ဆာန်တွေ ကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေးဖို့ အာခေါင်ခြစ် အော်နေကြတဲ့ လူစုကိုလည်း မြင်ဖူးလိမ့်မယ်။ လူတွေ ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ တိရိစ္ဆာန်ရုံဆိုတာ သာယာပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ နေရာလို့ မမြင်ကြတော့ဘူး။ ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှု နဲ့ ဘာသာတရားမှာ လည်း အလားတူ ပြဿ နာမျိုး ကြုံတွေ့နေရတယ် ဗျ။ ဖန်ဆင်းရှင်ဆိုတာမရှိ၊ ထာဝရဘုရားသခင် နတ္ထိ၊ တို့ဘဝ တို့ပိုင်၏ ဆိုတဲ့ လွတ်လပ်ခြင်းဆိုင်ရာ အယူအဆတွေ ဟာ ဘာသာတရားအပေါ်မှာ ရော တိရိစ္ဆာန်ရုံတွေ အပေါ်မှာ ပါ အကြီးအကျယ် ခြိမ်းခြောက်နေခဲ့တယ်။

ခုတော့လည်း ပွန်ဒီချယ်ရီ တိရိစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ဆိုတာ မရှိတော့ပါဘူးဗျာ။ တိရိစ္ဆာန် လှောင်အိမ်တွေ ၊ ကျင်းတွေ ၊ ဂူတွေ လည်း တစ်စစီ ဖြစ်ကုန်ပါပြီ။ ဒီမြင်ကွင်းတွေ ကို ကျွန်တော် ရဲ့ မှတ်ဉာဏ်ဆိုတဲ့ နေရာကွက်ကွက်ကလေးထဲမှာ ပဲ ခုထိ မလှုပ် မယှက် သိမ်းဆည်းထားခဲ့ရတာ ပါ။

အခန်း (၅)

ခုနစ်က ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် နာမည် ဘယ်လိုရခဲ့သလဲ

ဆိုတဲ့အကြောင်းပြောပြထားတာ ပြီးလိမ့်မယ် မထင်နဲ့ဦးဗျ ဇာတ်လမ်းက ခုမှ စတာ။ ခင်ဗျား နာမည် ဘော့ပဲ ဆိုပါစို့-စာလုံးဘယ်လိုပေါင်းသလဲလို့ ဘယ်သူမှ လာမမေးဘူး-သေ ချာတယ်-ဒါပေမဲ့ ပစ်ဆင်း မိုလီတာ ပတ်လ် ဆိုတဲ့ နာမည် ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဖူးဗျ။

တစ်ချို့က ကျွန်တော် နာမည် ကြားရင် ပီ-ဆင်း လို့ ထင်ကြတယ်။ ဆစ်ဒလူမျိုး လား-ဘာလို့ မောင်းထုတ်မထုတ် တာ လဲ-ဘာညာဆိုပြီး စကားကြောရှည်ကြပြန်ပါရော။

တက္ကသိုလ်တက်နေတုန်း မွန်ထရီယယ်လ်ကို သူငယ်ချင်းတွေ နဲ့ သွားလည်ခဲ့ဖူးတယ်။ တစ်ညတော့ ပီဇာမှာ ဖို့ တာဝန် ဟာ ကျွန်တော် ခေါင်းပေါ်ရောက်လာပါလေရော။ ကျွန်တော် နာမည် ကြားပြီး ဟဲ့ သူ့နာမည် က ရေကူးကန် မိုလီတာဆိုပဲ လိုရယ်ပွဲဖွဲ့ဦးမဲ့ ပြင်သစ်စကားပြောသူတွေ ကို ရင်မဆိုင်ရဲလို့ ပီဇာဆိုင်က နာမည် မေးတော့ ကျုပ်ဟာကျုပ်ပဲ လို့ ဖြေမိ ဖြေရာ စွတ်ဖြေပစ်ခဲ့တယ်။ နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ ပီဇာနှစ် ဘူးရောက်လာတယ်။ ဘူးပေါ်မှာ လိပ်စာရှင် နာမည် ကို- မွန်စီယာ ကြုပ်ဟားကြုပ်ပဲ့ လို့ ရေး ထားပါလေရောလား။

နာမည် သတင်း-ဆန်းကြယ်ခြင်းက-ရယ်ပွဲဖွဲ့ခံ-ရှက်ရပြန်၏ လို့သာ ဆိုလိုက်ချင်တာပါပဲဗျ။ တရက်သား ကျောင်းသွား တော့ အတန်းထဲက သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် နဲ့တွေ့တယ်။ အဲဒီ တုန်းက ကျွန်တော် အသက် ဆယ်နှစ် နှစ် ။ ကျွန်တော် ကိုလည်း တွေ့ရော-ဘယ်လိုများ ဟာဒေသအရွှင်ဓါတ်တွေ သူ့နှလုံးဟပ်သွားသလဲမသိပါဘူး- လက်ညှိုး ငေါက်ငေါက်ထိုး ရင်း-

“ကြည့်ကြဟေ့ ဟိုမှာ ရှူပန်းနေတဲ့ ပတ်လံ လာပကွ” ဆိုပြီး အသံပြုကြီးနဲ့ ထ
အော်တော့တာပဲ။ ပြင်သစ်အသံထွက် ပစ်ဆင်း-ရေကူးကန်ဟာ အင်္ဂလိပ် အသံထွက်
ပစ်စင်း- ရှူပန်းခြင်းနဲ့ ခွဲမရအောင်တူလေတော့ သူလုပ်လိုက်မှပဲ ပြင်သစ်ရဲ့ အသံနဲ့ဆုံး
အလှဆုံး ရေကူးကန်လေးဟာ နံရံကို ရှူပန်းတဲ့ဘဝကို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ပြောင်းသွား ရရှာ
တယ်။

ဒါမျိုး ဆို ချက်ခြင်းသဘောပေါက်တတ်ကြတဲ့အတွက် အုန်းကန်
ရယ်လိုက်သံကြီးဟာ တစ်ကျောင်းလုံး ပွင့်ထွက် မတတ် သိမ့်သိမ့်ခါသွားတယ်။
အတန်းထဲဝင်တဲ့အထိ တခစ်ခစ်ရယ်ကြတုန်း၊ ကျွန်တော် ကတော့ ဆူးခက်သရဖူ ဆောင်းရင်း
အတန်းထဲ နောက်ဆုံးမှ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး ဝင်ခဲ့ရတာ ပေါ့။

နာမည် နဲ့ ပါတ်သက်ပြီး အဲဒီ အချိန်ကစလို့ ကျွန်တော် မှာ
ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင် အလူးအလဲခံရတော့တာပဲ။ ဟေ့ ရှူ ဘယ်သွားမလို့လဲ။
ဟေ့အကောင် နံရံဖက်လှည့်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ-ရှူပန်းမလို့လား-ဟီးဟီးဟားဟား
အသံတွေ ကြားမှာ နာလံကို မထူနိုင်တာ။ မကြားချင်ယောင်ဆောင်လို့လည်း မရ၊
မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလည်း မ ဖြစ်၊ ဇွတ် အတင်းအဓမ္မ နင်းခွ စ ကြတာ။ နံရံကို
ပန်းထားတဲ့ သေးဟာ ခြောက်သွားပေမဲ့ အနံ့ကျန်ရစ်ခဲ့သလို သူတို့ပေးတဲ့ ဒဏ် ရာဟာလည်း
ကျွန်တော် နှလုံးသားမှာ အမာရွတ်တွေ ဖြစ်ကျန်ခဲ့တယ်ဗျာ။

ကျောင်းသားတွေ ချည်းလားဆိုတော့ ဘယ်ဟုတ်လိမ့်မလဲဗျ၊ ဆရာတွေ လည်း
ပါတာပဲ။ သူတို့ ကတော့ အပူဒဏ် ကြောင့် မှာ ကြရှာတာပါဗျာ။ နေ့တာရှည်လာတာနဲ့အမျှ
အပူဒဏ်က ကျောကော့အောင်ခံလာရတဲ့ ဒေသမျိုး ဆိုတော့ မနက်စောစော ပထဝီ
သင်ခန်းစာတွေ ဟာ အိုအေစစ်တမျှ သာယာလှပနေပေမဲ့ နေ့ခင်းဖက်များ သင်လို့ ကတော့
သားရဲ ကန္တာရ လို စပ်ဖျင်းဖျင်းကြီး၊ သမိုင်းဆိုလည်း မနက်ပိုင်းသင်ရင် နုပျိုလှပ၊
နေ့လည်ပိုင်းဆို ဖုန်တင်ညစ်ထေးလို့၊ သင်္ချာလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း-
မနက်စောစောအတန်းတွေ ဟာ တိကျသသပ်သလောက် နေ့လည်ပိုင်းဆို ဗွက်
ပေါက်မတတ်ပဲ၊ ပူတာကိုးဗျ၊ ပင်ပန်းတာကိုးဗျ၊ ဆရာတွေ ချောလည်း ပုဝါလေးတွေ ကိုယ်စီ

ပုခုံးပေါ်တင်ရင်း နဖူးသုတ် လိုက်၊ လည်ဂုတ်သုတ်လိုက်နဲ့-အဲသလို အချိန်မျိုး ရိုးကောလ်ခေါ်လို့ ကတော့ ကျွန်တော် နာမည် ဟာ ပစ်ဆင်းကနေ ပစ်စင်း ဖြစ်ဖို့ သေချာသလောက်ပဲ။ တစ်ခါတစ်လေတော့ သောက်မြင်ကပ်လွန်းလို့ နာမည် ခေါ်ပြီးစာမေးတဲ့အခါ မှန် မှန် ကန်ကန် ပစ်ဆင်းလို့ ခေါ်ရင် ထ ဖြေတယ်။ ပစ်စင်းလို့ ခေါ်ရင်း ထလည်းမထဘူး၊ ဖြေလည်းမဖြေဘူးဆိုပြီး ပေ ထိုင်နေလိုက်တယ်။

စိန့်ဂျိုး ဇက် မူလတန်းကျောင်း နောက်ဆုံးနှစ် ကာလများ ဟာ ကျွန်တော် အတွက် ငရဲတမျှပဲ။ နောက်ဆုံးတော့လည်း ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တယ်။ ဂျီဘရာအီလ်ရဲ့ ဗျာဒိတ်ရချိန်ကစပြီး တမန်တော် စင်စစ် ကေန ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ထာဝရ ဘုရားသခင်ရဲ့ တမန်တော် မိုဟာမက်ဟာ သူ့ရဲ့ သာဝကတွေ နဲ့အတူ မဏ္ဍာကနေ မက်ဒီနာ သွားတဲ့ ဟီဂျရသ် ခရီးစဉ်ကစလို့ မူစလင်ခေတ်သစ်ကို ဖွင့်လှစ်ခဲ့သလို ကျွန်တော် လည်း ကျွန်တော် နာမည် ကို အားလုံးသိစေမဲ့ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ထွင်တော့မယ် လို့ပေါ့။

အလယ်တန်းရောက်တော့ စိန့်ဂျိုး ဇက်ကနေ ပွန်ဒီချယ်ရီမှာ အကောင်းဆုံး ပုဂ္ဂလိကကျောင်း ပီတစ် ဆီမင်နရီ ကို ပြောင်းရတယ်။ ကျွန်တော် အကို ရာဇီက အဲဒီ ကျောင်းကို ရောက်နှင့် ပြီးသား။ ရာဇီက ခရစ်ကတ်တော့ အတော် ထူးချွန် တယ်။ ကျောင်းခရစ်ကတ်အသင်းခေါင်းဆောင်လေ၊ ထူးချွန်ထင်ရှား အားကစားသမားပေါ့။ ကျွန်တော် လို ရေကူး ကျွမ်းကျင်သူအတွက်တော့ နေရာမရှိ။ ပွန်ဒီချယ်ရီလို ပင်လယ်ကမ်းစပ်မြို့ကလေးမှာ နေတဲ့လူတွေ အားလုံးဟာ ရေကူးတဲ့ကိစ္စကို ဇာချဲ့ စာဖွဲ့ပြီး တကူးတက ပြောကိုမနေတာ။ တောင်ခြေမှာ နေတဲ့လူတွေ အားလုံး တောင်တက်သ မားချည်းပဲလို့ ယေဘုယျ ယူဆသလိုပေါ့။ အကြံကြီးကြံလာတဲ့ ကျွန်တော် ဟာ ပီတစ် ဆီမင်နရီ ရောက်ပြီး သိပ်မကြာ ခင် စိုးရိမ်စိတ်ဝင်လာတယ်။ စိန့်ဂျိုး ဇက်တုန်းကမှ ရှူပန်းတဲ့ ပတ်လ် တစ်လုံးတည်း၊ ခုကျောင်းမှာ တော့ ရာဇီညီ- ရှူ ပန်းတဲ့ ပတ်လ် ဆိုပြီး နာမဝိသေသနတောင် ထပ်တိုးလာရင် ဒုက္ခပဲ။ နေနှင့် ဦး-နေနှင့် ဦး-တွေ ကြသေးတာပေါ့။

ပထမဆုံးရက်၊ ပထမဆုံး အတန်းချိန်၊ ကျွန်တော် နာမည် ကို ကောင်းကောင်းသိတဲ့ စိန့်ဂျိုး ဇက်က အတန်းဖော်တွေ လည်းပါတယ်။ စပြီ၊ ကိုယ့်နာမည်

ကိုယ်ပြော မိတ်ဆက်ရတော့မယ်၊ ထိုင်နေတဲ့ အတိုင်း အစဉ်လိုက်။

“ဂါဏာပသီ ကူးမား” ထိပ်ဆုံးက ငနဲ စပြောပြီ။

“ဗီပင် နက်သ်”

“ရှမ်းမိရူး ဟဒ္ဒါ”

“ပီတာ ဒါမရာဇ်”

တစ်ယောက် ပြောလိုက်တိုင်း ဆရာက နာမည် နဲ့ မျက်နှာ ဟပ်မိအောင် စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ကျွန်တော် ရင်တွေ ခုန်၊ ခူး တွေ တုန်လာပြီ။

“အဂ္ဂစ် ဂီယာဒ်ဆန်” လေးယောက် အလို၊

“ဆမ်ပက်သ် ဆာရီဂျာ” သုံးယောက် အလို၊

“စတန်လေ ကူးမား” နှစ် ယောက် အလို၊

“ဆီဗက်စတြာ နာဗင်း” ရှေ့တည့်တည့်ရောက်ပါပကော။

ကဲ-ကျွန်တော် အလှည့်ရောက်ပြီ။ မက်ဒီနာသွားတဲ့ ဟီဂျာသ် မဟာခရီးစဉ်စပြီ။ စေတန် မာရ်နတ်ဆိုးကို နှိမ်နင်း ခြေ ချော်ရတော့မယ်။ ကျွန်တော် ထိုင်ရာကထလိုက်တယ်။ အတန်းရှေ့က ကျောက်သင်ပုန်းဆီ သွားတယ်။ ဆရာဘာမှ မပြောနိုင်ခင် မြေဖြူကို ကောက်ကိုင်ပြီး ရေး ချလိုက်တယ်။

ကျွန်တော် ၏ အမည် မှာ -

ပစ်ဆင်း မိုလီတာ ပတဲလ် ဖြစ်ပါသည်။

အားလုံးက ကျွန်တော့် ကို-

ဒုက္ခပေးလှတဲ့ ပစ်ဆင်း ဆိုတဲ့ အမည် ရှေ့နှစ် လုံးကို လိုင်းတားလိုက်ပြီး-

ပိုင် ပတဲလ် ဟု ခေါ်ဆိုနိုင်ပါသည်- ဆိုပြီး ရေး ချလိုက်တယ်။ မပြီးသေးဘူး

ကျွန်တော် ဆက်ရေး တယ်။

ပိုင် ဆိုသည်မှာ ဂရိဘာသာ၏ ဆယ့်ခြောက်ခုမြောက် အက္ခရာ ဖြစ်ပြီး
ကိန်းဂဏန်းအားဖြင့် -

ပိုင် = ၃.၁၄ ဟု သင်္ချာပညာတွင် ယူဆသတ်မှတ်ကြပါသည်။

အဲသလိုအစချီပြီးတော့ ပိုင်နဲ့ ပါတ်သက်တဲ့ အခြေခံ ဂဲဩမေတြီတွေ ပါ
သင်ပစ်လိုက်တယ်။ မှတ်ကရောဟ။

အတန်းထဲမှာ အပ်ကျသံတောင် မကြားရ၊ ဆရာကလည်း ကျောက်သင်ပုန်းကို ပြု
း ပြု၊ ကြီးကြည့်နေတယ်။ ကျွန်တော် လည်း အသက်အောင့်ထားရတာ ပေါ့။ ခဏနေမှ -

“သိပ်ကောင်းတယ် ပိုင်၊ ကိုယ့်နေရာကိုယ်ပြန်သွားထိုင်ပါ။ နောက်တခါဆိုရင်
ခွင့်တောင်းပြီးမှ အတန်းရှေ့ကိုထွက် ကြားလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ”

သူ ကျွန်တော် နာမည် ဘေးမှာ အမှန်ခြစ်လိုက်ပြီး နောက်ကျောင်းသား
တစ်ယောက် ကို ကြည့်တယ်။

“မန်ဆာ အာဟာမက် ပါ”

အောင်မြင်သွားပြီ။

“ဂူသမ် ဆယ်လ်ဗာရချီပါ”

အသက်ရှူနိုင်ပြီ။

“အာရွန် အာနားဂိုး ပါ”

ခေတ်သစ်တစ်ခု စနိုင်ပြီ။

နောက်ပိုင်း အတန်းသစ်၊ ဆရာသစ်နဲ့ ကြုံတိုင်း ကျွန်တော် ဒီ စတန့်ကို ထပ်ခါ
ထပ်ခါ လုပ်ပြခဲ့တယ်။ နှစ် ထပ်ရှိမှ မှတ်မိမယ် ဆိုသကဲ့သို့၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဒီကိစ္စဟာ

လူသိများ တဲ့ လူကြိုက်များ တဲ့ ပြကွက်တစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ဝိုင် ဆိုတဲ့ နာမည် ကို ကျွန်တော် လိုင်းတားမပြခင်ကတည်းက ဝိုင်းအော်နေကြသလို ဂဏန်းညီမျှခြင်းရေး တော့မယ့် အခါဆိုလည်း နောက်ကနေ သုံး ဒဿ မ တစ်လေး လို့ ဝိုင်းအော်အားပေးမဲ့ ကျောင်းသား ပရိသတ် အခိုင်အမာရှိလာ ခဲ့တယ်။ နောက်တော့ စက်ဝိုင်းလေး ဆွဲပြ၊ အလယ်က ကန့်လန့်ဖျတ်မျဉ်းဆွဲပြ၊ ခိုင်ယာမီတာ အကြောင်းပြောပြနဲ့ မြိုင် သထက် မြိုင်အောင် ထွင်ခဲ့သေးတာပေါ့။

ကျွန်တော် စွန့်ဦးတီထွင်လုပ်လိုက်တဲ့ နာမည် အတိုပေးနည်းဟာ ပေါ်ပြူလာ ဖြစ်လာလိုက်တာ တခြားကျောင်းသားတွေ ပါ သူတို့နာမည် တွေ ကို အဲသလိုလိုက်လုပ်ကုန်ကြတယ်။ အိမ်ပရာကကရီ ဆိုတဲ့ ငနဲက သူ့ကိုသူ အိုမီဂါတဲ့၊ ကျန်တဲ့ ကောင်တွေ ကလည်း အပ်ပ်ဆလွန်၊ ဂမ်မာ၊ လမ်ဒါ၊ ဒယ်လ်တာ စသဖြင့် အသီးသီး အသက ထ ပေးကြပါလေရော၊ ကျောင်းရဲ့ သူရဲကောင်း ကျွန်တော်၊ အကို ရာဇီကတောင် ဒါကို အသိအမှတ်ပြုလာရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ အသိအမှတ် ပြုပုံက တစ်မျိုး ရယ်လေ။ တစ်ပါတ်လောက်ကြာတော့ ကျွန်တော် နား သူလာထိုင်ပြီး-

“မင်း နာမည် ပြောင်တစ်ခု ရထားတယ် ကြားတယ်-ဟုတ်လားကွ” တဲ့။

အသာလေး တုံ့ဏီဘာဝေ နေ နေလိုက်တယ်။ ဘယ်လိုနေနေ ရာဇီ ကတော့ သူပြောချင်တာ ပြောကိုပြောမှာ ပဲလေ။ ဟော-သူဆက်ပြောပြီ။

“အင်း-မင်း အဝါရောင် ကို ဒီလောက် ကြိုက်တတ်မှန်း အစက မသိခဲ့ပါဘူးကွာ”

အဝါရောင် ၊ ဘာအဝါတုန်း၊ အနားမှာ လူသူ ရှိမရှိ လှည့်ပါတ်ကြည့်ရင်း သူ့ကို ကျိတ်မေးရတယ်။

“ဘာပြောတာလဲ-ရာဇီ”

“အေးလေ-ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ရှုရှုထက်စာရင် လိမ္မော်သီး ဆိုတာက ပိုကောင်းတာပေါ့၊ မင်း အတန်းထဲမှာ ခဏခဏ လိမ္မော်သီးပုံတွေ ဆွဲပြတယ်ဆို- ဟားဟားဟား”

ရာဇိဟာ လှစ်ကန့် ကျွန်တော်. နားက ပြေးထွက်သွားရင်း- မျက်နှာတွေ ရဲပြီး
ရှက်နေတာ၊ ကောင်ငယ်လေး တစ်ယောက် သနားစရာ၊ ကရော်၊ ကရော် ဆိုပြီး
ပြောင်ပြသွားသေးတယ်။

ဘယ်လိုပဲ ဖြစ် ဖြစ် စင်္ကြာဝဠာ လောကဓါတ်စခန်းကို နားလည်ဖို့ ကြိုး
စားတဲ့နေရာမှာ သိပ္ပံပညာရှင်တွေ ကနဦး သုံးခဲ့တဲ့ ဂရိ အက္ခရာ ပိုင် ဆိုတဲ့ စာလုံးလေးဟာ
ကျွန်တော်.ရဲ့ ဆိုးရွားလှတဲ့ နာမည် ပြောင် ရှုရှုဆိုတာကို ချေဖျက်ဖို့အတွက် အကောင်းဆုံး
လက်နက် ဖြစ်ခဲ့တာတော့ အမှန်ပါပဲ။

အခန်း (၆)

သူက ဟင်းချက် အတော် ကောင်းတယ်။ အပူငွေ့တွေ နင်းကန် လွှတ်ထားလို့ အိုက်စပ်စပ်ကြီး ဖြစ်နေတဲ့ သူ့အိမ်ထဲမှာ အရသာရှိတဲ့ အစားအသောက် အနံ့တွေ လှိုင်နေ ကြုံ င်နေ ခဲ့တယ်။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ၊ မီးဖိုချောင်က စင်တွေ ပေါ်မှာ အမျိုး အမည် မခွဲခြားတတ်တဲ့ ဟင်းခတ် အမွှေးအကြိုင်တွေ တပုံတခေါင်း တွေ့ရတယ်။ ဒါတွေ နာမည် ဘယ်လိုခေါ် မှန်းတောင်မသိပါဘူး။ အနောက်တိုင်းအစားအစာလည်း သူ ကောင်းကောင်းချက်တတ်တယ်။ သူ ချက်ပေးတဲ့ မာကရီနီနဲ့ ချစ်ဟာ ဘယ်လိုအရသာရှိမှန်းမသိဘူး။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်အနှစ် နဲ့ချည်းလုပ်ထားတဲ့ တာကို့စ် အချဉ်ဟာ လည်း မက်ဆီကန်တွေ ဆလံသ သွားလောက်တယ်။

သတိထားမိတာ တစ်ခု ကတော့ သူ့အိမ် မီးဖိုချောင်မှာ အစားအသောက်တွေ အပြည့်အသိပ်၊ လိုတာထက်ပိုပြီး များ လွန်းနေတာပါပဲ။ တံခါးကြားထဲမှာ တောင် အထုတ်တွေ ၊ ပူးတွေ အပြည့်ပဲ၊ လီနင်ဂရက် မြို့သိမ်းတိုက်ပွဲအတွက် ပြင်ဆင်ထားသလား အောက်မေ့ရတယ်။

*

အခန်း (၇)

ကျွန်တော် ငယ်ဘဝမှာ ဆရာကောင်း အတော် များများ နဲ့ ဆုံခဲ့ရတာ ကံကောင်းတဲ့အချက်ပါပဲ။ ကျွန်တော် ခေါင်းမည်း မည်းလေးထဲမှာ ဝိဇ္ဇာဉာဏ်အလင်း မီးတိုင် စတင် ထွန်းညှိပေးခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပေါ့။ ပီတစ် ဆီမင်နရီကျောင်းက ဇီဝ ဗေဒ ဆရာ မစ္စတာ ဆာတစ်ရ်ကူးမား ကတော့ မှတ်မှတ်ရရပါပဲ။ သူက ကွန်မြူနစ်ကြီးဗျ၊ တမီးလ်နာဒူ

ဒေသမှာ တစ်ခါ လာ ရုပ်ရှင်မင်းသားတွေ ကို လွှတ်တော် ကိုယ်စားလှယ်
ရွေးကောက်တင်မြှောက်နေကြတာကို ရပ်တန့်ကရပ်ပြီး ကရာလာပြည်နယ် လုပ်သလို
တကယ်တိုးတက်အောင်လုပ်ကြဖို့ အမြဲမျှော်လင့်နေတဲ့ လူ တစ်ယောက် ပေါ့။ ဆရာက
ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ အရတော့ အတော် ထူးခြားတယ်။ ထိပ်ကပြောင်၊ ခေါင်းက ခွန်၊ မေးရိုးက
ခန့်ခန့်ငြားငြား၊ သူပုခုံး ကျဉ်း ကျဉ်းကလေးတွေ ဟာ စုထွက်နေတဲ့ ဗိုက်ကြီးနဲ့
ပလဲနာမသင့်ပုံက တောင်ကြီးတစ်တောင်ဆီ အရောက်သွားဖို့ တောင် တက်လမ်းကလေး
ခင်းပေးထားသလို။ တောင်ဆင်းလမ်း ဖြစ်တဲ့ သူ့ခြေထောက်တွေ ကတော့
တုတ်ချောင်းသာသာ။ ဒီပုလွေရိုးခြေထောက်ကလေးတွေ ဟာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးရဲ့
အလေးချိန်ကို ထမ်းထားနိုင်ပါ့မလားလို့ သံသယဝင်မိပေမဲ့ ကောင်းကောင်းကြီး
ထမ်းနိုင်ပါသဗျား၊ သူ့ခူးတွေ က လိုသလို ကွေးလို့ ညွတ်လို့ ရသဗျ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ
ဂဲဩမေကြီ တြိဂံအကြီးတစ်ခုနဲ့ အသေးတစ်ခု ကို မျဉ်းဖြောင့်တစ်ကြောင်းပေါ်
ဟန်ချက်ညီအောင် တင်ထားသလိုပဲ။ နားရွက်မွှေး မဲမဲတွေ ကလည်း အပြင်ကို
ထိုးထိုးထောင်ထောင်ထွက်လို့၊ သဘောမနောကောင်းလှတဲ့ အပြုံး တစ်စကလဲ အမြဲတမ်း
နှုတ်ခမ်းဖျားမှာ တွဲ ရရွံ့ခိုလို။

မစ္စတာကူးမားဟာ ကျွန်တော် တွေ့ဖူးသမျှထဲမှာ အင်မတန် အင်မတန်
ပညာရှင်ဆန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး၊ သိပ္ပံပညာကို အရူး အမှူး တိမ်းညွတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး၊
ဘုရားသခင်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် အယုံအကြည်ကင်းမဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ပါ။ သူ့ရဲ့ ပညာစွမ်း ကို
အတန်းထဲမှာ သာမက ကျွန်တော် တို့တိရိစ္ဆာန်ရုံ မှာ ပါ မကြာခဏ မြင်ဖူးခဲ့တယ်။ သူက
တိရိစ္ဆာန်ရုံကို ပုံမှန်လာလေ့ရှိတယ်။ တွေ့သမျှတိရိစ္ဆာန်တွေ ကို
စေ့စေ့စပ်စပ်လေ့လာတတ်တယ်။ သူ့အတွက်တော့ တိရိစ္ဆာန်တစ်ကောင်ချင်းစီဟာ ယုတ္တိ၊
လှုပ်ရှားနိုင်စွမ်းနဲ့ သဘာဝ တရား ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ သိပ္ပံ ပုံပြ စာအုပ် တစ်အုပ်စီပဲ။
တိရိစ္ဆာန်တွေ နဲ့ မှန်စိတ်ကြောင့် ထွက်လာတဲ့အသံတွေ ဟာ သူ့နားထဲမှာ (မျိုး ရိုးဗီဇပညာရဲ့
ဖခင်ကြီး) ဂရိဂါ မန်ဒယ်လ်လို့ ကြားနေရတယ်။ တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် တိုက်ကြခိုက်ကြဖို့
မာန်ဗီဇသံတွေ ကိုလည်း သူ က (သန်စွမ်းသူသာ ရှင်သန်ရာဆိုတဲ့ သဘာဝ

ဓမ္မပညာရှင်ကြီး) ချားလ်စ် ဒါဝင် လို့ ကြားနေပြန်တယ်။ ဆရာကူးမား တိရိစ္ဆာန်ရုံက ပြန်သွားရင် အားလုံးဟာ သိပ္ပံပညာအလိုကျ စနစ်တကျ ဖြစ်သွားခဲ့သလိုပါပဲ။

ဓမ္မတာကူးမားဟာ ကျွန်တော် တို့ တိရိစ္ဆာန်ရုံထဲမှာ သူ့ရဲ့ ကြိတ်နစ် ထပ် ခန္ဓာကိုယ်ကို ခါယမ်းရင်း အားပါးတရ လေ့လာ နေချိန်မှာ ကျွန်တော် သူနားသွားဖို့ မရွံ့မရှဲ့ ဖြစ်ခဲ့မိတယ်။ ဆရာ တစ်ယောက် အနေနဲ့ သူ့ကိုသဘောကျမိပေမဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ် အနေနဲ့ ချဉ်းကပ်ဖို့ နည်းနည်း ကြောက်မိတယ်။ ဆရာကူးမား ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကြံ့ကန်နားရောက်နေလေရဲ့။ ကျွန်တော် တို့ တိရိစ္ဆာန်ရုံမှာ အိန္ဒိယကြံ့နစ် ကောင် ထည့်ထားတဲ့ ကန်ဟာ ဆိတ်တွေ ကြောင့် လူကြိုက်အရမ်းများ တဲ့ နေရာ တစ်ခုပေါ့။ ဪ- ရှင်းပြပါမယ်။ ကြံ့ဆိုတဲ့အကောင်က အုပ်စုလိုက်နေတတ်တဲ့အမျိုး ဗျ၊ ကျွန်တော် တို့ တိရိစ္ဆာန် ရုံကို အထွဋ်လို့ နာမည် ပေးထားတဲ့ ကြံ့ထီးလေး စရောက်လာတော့ တစ်ကောင်တည်းရယ်။ ကြာတော့ သူနေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်လာပြီး အစာလည်းမစားနိုင် သာခွေယိုင်လာပါလေရော။ သူ့အတွက် မိတ်ဖက် ကြံ့မတစ်ကောင် ရှာနေ ပေမဲ့ ချက်ခြင်းမရတဲ့အခါကျတော့ အထွဋ်အတွက် ဆိတ်တစ်အုပ်လောက် အဖော်ထည့်ပေးရကောင်းမလားလို့ အဖေ က အကြံရတယ်။ ကြံ့နဲ့ဆိတ်ဘာဆိုလဲ-တော် ကြာ စိတ်ဆိုးပြီးခွေလိုက်လို့ ဆိတ်တွေ သေကုန်မှာ ပေါ့လို့ ဝိုင်းပြော တော့ အဖေက ဘာပြောတယ်မှတ်လဲ။ အလုပ်မ ဖြစ်လို့ မသကာ သေရင် ဆိတ်လေး-ငါးကောင်ပေါ့။ တကယ်လို့ အလုပ် ဖြစ်ရင် တန်ဖိုးရှိတဲ့ ကြံ့တစ်ကောင်ကို ကယ်နိုင်မှာ လေ။ ရင်းရတာ တန်ပါတယ်တဲ့။ သူပြောတာဟုတ်သများ။ ကြံ့နဲ့ဆိတ်အုပ် ပလဲနာမ သင့်လိုက်ပုံများ တပူးပူးတတွဲ တွဲ နဲ့ ခွေလို့တောင်မရတော့ဘူး။ နောက်တော့ အထိပ် ဆိုတဲ့ ကြံ့ မလေးရောက်လာတယ်။ အထွဋ်နဲ့ အထိပ် ကြံ့စုံတဲ့ ရသွားပေမဲ့ ဆိတ်အုပ်ကို လက်မလွှတ်နိုင်ကြတော့ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ကြံ့သတ္တဝါနဲ့ ဆိတ်သတ္တဝါ တစ်နေရာထဲမှာ ငြိမ်းချမ်းစွာ အတူယှဉ်တွဲ နေကြတဲ့ ပုံရိပ်ဟာ လူတွေ သိပ်ကြိုက်တဲ့ မြင်ကွင်း ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

ဓမ္မတာကူးမားဟာ ကျွန်တော် ကိုလည်းမြင်ရော ပြုံး ပြပြီး အသာလေး လက်ယပ်ခေါ်တယ်။

“ဟယ်လို-ပိုင်”

“ဟယ်လို-ဆရာ။ ဆရာ တိရိစ္ဆာန်ရုံကို လာတယ်နော်”

“အမယ်-ငါ အမြဲတမ်းဒီကို လာနေကြကွ၊ တစ်ချို့က တိရိစ္ဆာန်ရုံဟာ ကူးမားရဲ့ ဘုရားကျောင်းလိုတောင် ပြောကြသေး သကွာ” မစ္စတာ ကူးမားဟာ သတ္တဝါ နှစ် မျိုး ချစ်ကြည်စွာ နေနေကြတဲ့ ကန်ထဲကို လက်ညှိုး ထိုးပြရင်း-

“မင်း-ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း၊ ဒီမြင်ကွင်းဟာ လွှတ်စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းသကွ၊ တို့ဆီက နိုင်ငံရေး သမားဆိုတဲ့သတ္တဝါတွေ ဒီကြံ့နဲ့ ဒီဆိတ်တွေ လိုသာ နေနိုင်လို့ ကတော့ တို့တိုင်းပြည် အတော် ပြဿ နာနည်းသွားမှာ ကွ။ ပြောမယ့်သာပြောတာပါ ကွာ၊ ဝန်ကြီးချုပ်ဆိုတဲ့ ငနဲမကြီးက ကြံ့အရေခွံလို အတော် ထူတာကွ-ဘာပြောပြော နားဝင်တဲ့ ဟာမကြီးမဟုတ်ဖူး” တဲ့။

နိုင်ငံရေး အကြောင်းတော့ ကျွန်တော် သိပ်မသိဘူးဗျာ။ အဖေနဲ့အမေ မကောင်းပြောပြောနေတဲ့ ဝန်ကြီးချုပ် အင်ဒီရာ ဂန္တီ ဆိုတာတော့ ကြားဖူးပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူက ပွန်ဒီချယ်ရီကလည်း မဟုတ်၊ တိရိစ္ဆာန်ရုံကိုလည်း လာမလည်တော့ သူ့ ကို ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားလှဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဆရာကို တစ်ခုခုပြန်ပြောမှ ဖြစ်မယ်လို့ ခံစားရတာ ကြောင့် ပြန်ပြောလိုက်မိ တယ်။

“ဘာသာတရားက ကျွန်တော် တို့ကို ကယ်တင်မှာ ပါ ဆရာ” ဒါ စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ရိုးရိုးသားသား ပြောလိုက်တာပါ။

ကျွန်တော် စကားလည်း ကြားရော မစ္စတာ ကူးမား နှုတ်ခမ်းတွေ တွန့်သွားတယ်။ သရော်တော် တော် အမူအယာ ဟာ သူ့မျက်နှာမှာ အထင်းသားပေါ်လာခဲ့တယ်။

“ဘယ်လိုကွ၊ ဘာသာတရား ဟုတ်လား၊ အဲဒီ ဘာသာတရား ဆိုသဟာကြီးကို ငါဖြင့် နည်းနည်း မှ အယုံအကြည်မရှိ ပေါင်ကွာ၊ ဘာသာတရားဆိုတာ အမှော င်တိုက်ကြီးကွ-ငါ့ကောင်ရဲ”

ဘယ်လို-ဘယ်လို၊ အမှောင်တိုက်ကြီး၊ ဟုတ်စ။ ပြောရက်လိုက်တာ ဆရာ ရယ်။ ဘာသာတရားဆိုတာ အလင်းရောင် ပါဗျ။ ဧကန္တ ဆရာဟာ ကျွန်တော်ကို စစ်ဆေးနေတာများ လား။ အဖြေမှန်ပြောစေချင်လို့ တမင်သက်သက် ပေးထား ချက်အမှားကြီးကို ပြောနေတာလား။ အတန်းထဲမှာ ပညာစမ်းသလို- နို့တိုက်သတ္တဝါ မှန်သမျှ ၂-၂ ကြသည် လို့ ပြော ပြီး မဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာပြောတာမှာ နေပါတယ်။ သြစတြေးလျ အရှေ့ဖက် ကမ်းရိုးတန်းမှာ ကျက်စားတဲ့ ကုန်းနေ ရေ နေ သတ္တဝါ ပလက်တီပက်စ် ကလွဲရင် နို့တိုက်သတ္တဝါတွေ ဟာ ၂-၂လေ့မရှိပါဘူး လို့များ အမှားပြင်စေချင်နေတာ လား။ ဆရာက ဆက်ပြောတယ်။

“သိပ္ပံနည်းကျကြောင်းကျိုး ဆက်စပ်တတ်တဲ့လူတိုင်း ဖန်ဆင်းရှင် ထာဝရဘုရားသခင်ဆိုတာ မရှိဘူးဆိုတာ သိကြ ပါတယ် ငါတပည့်ရာ” တဲ့လေ။

ဘုရား၊ ဘုရား။ ဆရာ ဘယ်လိုများ ပြောလိုက်ပါလိမ့်နော်၊ ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး အသလောက်ပြင်းထန်တဲ့ စကားလုံးမျိုး မကြားဖူးခဲ့ရိုး အမှန်ပါ ခင်ဗျာ။

“မင်းတို့ ငါတို့ သေသေချာချာ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်တတ်ရင် ထိန်ထိန်လင်းအောင် ရှင်းနေပါရက်နဲ့ ဘာ ဖြစ်လို့များ ဘာသာတရား အမှောင်ထုကြီးကို လူတွေ သည်းခံ ကိုးကွယ်နေကြသလဲဆိုတာ ငါဖြင့် စဉ်းစားမရပေါင်မောင်ရာ”

ဆရာကူးမားဟာ အထွဋ်ကို လက်ညှိုး ထိုးရင်း ပြောနေတာဗျ။ အထွဋ်ကို ကြည့်ရင် ထိန်ထိန်လင်းမယ်ဆိုပဲ။ လက်စသတ်တော့ အထွဋ်ဟာ မီးသီးကြီးကိုး၊ ကြံတစ်ကောင်ဟာ မီးသီးအ ဖြစ်လည်း အသုံးတော် ခံနိုင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ဖြင့် မသိခဲ့ရိုးအမှန်ပါဗျာ။

သူဆက်ပြောပြန်တယ်။

“တစ်ချို့က ပြောတယ်ကွ၊ ဘုရားသခင်ဟာ အိန္ဒိယနဲ့ ပါကစ္စတန် ကွဲတဲ့ ၁၉၄၇ မှာ ပုံလွန်တော် မူရှာတယ်တဲ့။ တစ်ချို့က စောဒက တက်ပြန်တယ်။ ဟုတ်ဖူးဗျာတဲ့- ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံတာ ၁၉၇၁ အိန္ဒိယနဲ့ ပါကစ္စတန် စစ် ဖြစ်ချိန်တုန်းက တဲ့။ ဒါမှမဟုတ်

မနေ့တစ်နေ့ကပဲ ဒီ ပွန်ဒီချယ်ရီမှာ မိမ့်ဖမ့် ဘဝနဲ့ သူ သေရှာတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲကွ။ ဒီမှာ ပိုင်း၊ မင်း သိလား၊ ငါ မင်းအရွယ်တုန်းက အိပ်ယာထဲ တစ်ချိန်လုံး ခွေနေရတာ ကွ၊ ပိုလီယို ပျော့ခွေ အကြောသေ ရောဂါ သည် ဘဝနဲ့ပေါ့။ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ငါ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မေးကြည့်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ဘုရားသခင် ဘယ်မလဲ၊ ဘယ်မလဲ၊ ဘယ်မလဲ ဆို ပြီးတော့ပေါ့၊ ငါ သူ့ကို အချိန်ရှိသ၍ တ နေတယ်။ ငါ့လောက် တ နိုင်တဲ့လူ လောကမှာ တောင် မရှိလောက်ဖူး ထင်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သူ တစ်ခါမှ ပေါ်တော် မူမလာခဲ့ဘူး၊ နောက်ဆုံးကျတော့လည်း သိပ္ပံနည်းကျ ခေတ်မှီဆေးဝါးတွေ က ငါ့ကို ကယ်သွားတာပါပဲကွာ၊ မင်း-ဘုရားသခင်က ကယ်တော် မမူဘူးကွ၊ အဲဒီ အချိန်ကတည်းက ငါ ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့တယ်။ ငါ့ ဘဝကို သူ့လက်ထဲ ဘယ်တော့မှ မအပ်ဖူးလို့ပေါ့၊ အဲဒီ အစား ငါ့ရဲ့ကျိုး ကြောင်းဆင်ခြင်တုံတရားကိုသာ တမန်တော် အ ဖြစ် ငါ ခန့်အပ်ခဲ့တယ်၊ ဘုရားသခင် တရားစီရင်တဲ့နေ့ဆိုတာ တကယ်တော့ လူတွေ အားလုံး ကျိုး ကြောင်းဆင်ခြင် နိုင် တဲ့ နေ့ပဲကွ”

ဆရာစကားတွေ ဟာ အမှန်တရားကို မြတ်နိုးစိတ်နဲ့ ရဲရဲတောက်နေပေမဲ့ ကျွန်တော် အတွက်တော့ ခွန်အားမ ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ဆရာဟာ ကျွန်တော် မြတ်နိုးတဲ့ တွယ်တာတဲ့အရာတွေ ကို စကားနဲ့ ဖျက်ဆီးလိုက်တာပဲ။ ပိုလီယို ရောဂါ ဆိုတာမျိုး က ဘယ်လောက်ကြောက်စရာကောင်းလိုက်သလဲ။ တကယ်လို့ ဘုရားသခင် လူယောင်ဖန်ဆင်းရင်း ကံအကြောင်းလှ တော် မမူလို့ ဒီ ရောဂါ ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်တောင် ကံကုန်နိုင်လောက်အောင် ပြင်းထန်တဲ့ ရောဂါ မျိုး လေလား။

ဆရာကူးမားဟာ သူပြောချင်တာပြောပြီးနောက်မှာ တော့-

“ဟေ့-အင်္ဂါနေ့ စာမေးပွဲနေ့၊ ကြိုး စားထား ၃.၁၄ ရေ” ဆိုပြီး ထွက် သွားပါလေရော။

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ” လို့ပဲ ပြန်ပြောနိုင်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော် အပေါ် မစွတာ ကူးမားရဲ့ လွှမ်းမိုးမှု ဟာ အတော် ကြီးပါတယ်။ တိုရွန်တို တက္ကသိုလ်ရောက်ပြီး သတ္တဗေဒ အဓိက ယူ ဖြစ်တာ သူ့စနက်မကင်းဘူး။ သူက

စလို ကျွန်တော် သိလိုက်ရတဲ့ အချက်တစ်ခု ကတော့ ဘာသာတရားကို မယုံကြည်သူများ ဆိုတာ ကွဲပြားခြားနားတဲ့ ယုံကြည်ချက်တစ်မျိုး ရှိတဲ့ ဘုရားသခင်ရဲ့ သားတော် သမီးတော် တွေ ဆိုတာပါပဲ။ ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်တုံတရားဆိုတဲ့ ခြေလှမ်းကို အားကိုးနေကြသူများ ပေါ့။

ဘာသာတရားကို သိပြီး မယုံတာ ကျွန်တော် အတွက် ပြဿနာမဟုတ်ဖူးပါ။ နာမကျန်တစ်ယောက်မှ မသိပဲ ဇွတ် ဘုရားမရှိဘူး လို့ ဖင်ပိတ်ငြင်းတဲ့လူမျိုး ကသာ ပြဿနာ။ သံသယဆိုတာ အမှန်ဘဝကို တွန်းပို့ပဲ့ အစွမ်းထက် လက်နက်တစ်မျိုး ပဲ။ သံသယကို ဘဝ ဒသန အနေနဲ့ ရွေးချယ်ခွင့်ရှိတယ်။ သို့သော် ရှေ့ဆက်လျှောက်လှမ်းနေဖို့တော့ လိုတာပေါ့။ သံသယနဲ့ ကျောက်ချထိုင်နေရင်တော့ ခင်ဗျားသွားချင်တဲ့ခရီးကို ဘယ်သော အခါမှ ရောက်မှာ မဟုတ်ဖူးလေ။

*

အခန်း (၈)

ကျွန်တော် တို့ပြောလေ့ရှိတဲ့ စကားတစ်ခွန်းရှိတယ်။ ဟောဒီ တိရိစ္ဆာန်ရုံကြီးထဲမှာ ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံး သတ္တဝါ ကတော့ ခြေနှစ် ချောင်းနဲ့ နားရွက်တို့ကောင်ပဲဟေ့-လို့ပေါ့။ ဪ-ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ လူကို ပြောတာပေါ့ဗျာ၊ စဉ်းစားကြည့်လေ-လူဆိုတဲ့ သတ္တဝါဟာ ကလလ ရည်ကြည် သန္ဓေတည်ကတည်းက တစ်ကမ္ဘာလုံး ထောင်းလမောင်းကြေ အောင် သောက်ကမြင်းကြောထခဲ့ကြတာ ဟုတ်ဖူးလား။ တခြားသတ္တဝါတွေ သေချင်သေ ကြေချင်ကြေ၊ ငါဖို့က ပဓာန၊ ဘာ ဖြစ် ဖြစ် ချသာချ ဆိုတာ လူတွေ ပဲလေ။ ကိုယ်လုပ်လိုက်တဲ့ကိစ္စ ဘာကောင့်ကို ဘယ်လို ထိခိုက်ထိခိုက်၊ နည်းနည်း မှ အရေး မစိုက်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ပင်လယ်ဖျံတွေ ကို ငါးများချိတ်ကျွေးလိုကျွေး၊ ဝက်ဝံတွေ ကို မုတ်ဆိတ်ရိပ်ခါး ပွဲ တော် ပေးလိုပေး၊ လက်သည်းအစအနလေးတွေ စိုက်ဝင်နေတဲ့

ပန်းသီးတွေ ကို သဒ္ဓါတတ်အားနည်းများ မဆို ဆင်တွေ ကို ပစ်ပေး၊ ဘောပင်အစုတ်တွေ ၊
စာရွက်ညှပ်တဲ့ ချိတ်တွေ ၊ ပင်အပ်တွေ ၊ သားရေကွင်းတွေ ၊ ဘီးတွေ ၊ လဘက်ရည်
ဖျော်တဲ့ဇွန်းတွေ ၊ မြင်းခွာတွေ ၊ မှန်ကွဲစတွေ ၊ ရာဘာကွင်းတွေ ၊ ဖန်စီ ဆွဲကြိုး တွေ ၊
လက်ထပ်လက်စွပ်တွေ ၊ အချိုရည်ဗူး ခွံတွေ ၊ ပင်ပေါင်နဲ့ တင်းနစ် ဘောလုံးတွေ ကိုလည်း
တခြားသတ္တဝါတွေ စားပါစေဆိုတဲ့ စေတနာနဲ့ ရက်ရက်ရောရော စွန့်ကြဲကြသေးသကဲ့သို့။
လူတွေ စွန့်ကြဲတဲ့ အဲဒီ ပစ္စည်းတွေ ကို အကောင်းမှတ်ပြီး စားမိလို့ သေရှာတဲ့ ဂေါ်ရီလာတွေ ၊
ဝက်ဝံတွေ ၊ ကုလားအုတ်တွေ ၊ ဆင်တွေ ၊ မျောက်တွေ ၊ သမင်တွေ ၊ ဒရယ်တွေ ၊ ငှက်တွေ
တိရိစ္ဆာန်ရုံမှာ ထပ်ထပ်ကို ကြမ်းလို့၊ ဥရောပက တိရိစ္ဆာန်ရုံတစ်ခုမှာ ဂေါ်ရီလာလို့ နာမည်
ပေးထားတဲ့ နှစ် တန်လောက်လေးတဲ့ ဧရာမ ပင်လယ်ဖျံကြီးတစ်ကောင်ရှိခဲ့ဖူးတယ်။
ဧည့်သည်တွေ ရဲ့ အချစ်တော် ကြီးပေါ့။ သူ ဘယ်လိုသေသွားတယ်မှတ်လဲ။ လက်ကမြင်းတဲ့
လူလွန်မသား တစ်ယောက် ပစ်ကျွေးတဲ့ ဘီယာပုလင်း ထက်ပိုင်းပြတ်ကြီးကို မျှီမိလို့ ကိုယ်တွင်
းသွေး ယိုစိမ့်ပြီး သေသွားရှာတာများ။

ဒါတွေ က အမှတ်တမဲ့ လုပ်လိုက်မိတာလို့ ဆင်ခြေပေးမယ်ဆို
ပေးလို့ရသေးတယ်။ တစ်ခါတစ်လေတော့ တမင်ကို ရက်ရက်စက်စက်
လုပ်လွှတ်လိုက်တာတွေ အများ ကြီး။ တိရိစ္ဆာန်ရုံထဲက တိရိစ္ဆာန်များ ကို
နှိပ်စက်ညှင်းပန်းခြင်းဆိုင်ရာ အစီရင်ခံစာများ ဆိုတာ ရိုက်သတ်လို့မကုန်အောင် ရှိတယ်။
ငှက်ကြီးဝံပို နှုတ်သီးကို တူနဲ့သွားထုလို့ လန့်သေတာ၊ မုတ်ဆိတ်ပါတဲ့ ချုံပြားဒရယ်ကြီးကို
မုတ်ဆိတ်မွှေးဆွဲနှုတ်တာ၊ နောက်တစ်ကောင်ကို အဆိပ်ခတ်သွားတာ၊ သစ်သီး ကလေးနဲ့ မြူ
လို့ လှောင်အိမ်ထဲကနေ လက်ကလေးဆန့်ပြီး ယူရှာတဲ့ မျောက်ကြီးကို လက်မောင်းရိုက်ချိုး
သွားတာ၊ သမင်ချိုကို လွန်ဖြတ်သွားတာ၊ မြင်းကျားကို ခါးနဲ့ထိုးသွားတာ၊ တုတ်ကောက်နဲ့၊
ထီးချွန်နဲ့၊ ဆံညှပ်နဲ့၊ တွယ်ချိတ်နဲ့၊ ကပ်ကြေးနဲ့ လစ်ရင် လစ်သလို လုပ်လွှတ်သွားကြတာတွေ
က ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးတောင်။ ဒရယ်ပါးစပ်ထဲ သေး ပန်းထည့်သွားတဲ့ လူတွေ
တောင်ရှိသေး။

ပွန်ဒီချယ်ရီက ကျွန်တော် တို့ တိရိစ္ဆာန်ရုံ ကတော့

အဲသလောက်ရက်စက်တဲ့လူတွေ မရှိလို့ ကံကောင်းတယ်လို့ ယေဘုယျအားဖြင့် ပြောနိုင်ပါတယ်။ ဒါတောင် နွားသိုးမှန် ချိုချက်မကင်းဘူး ဆိုသလိုပဲ-အထိအခိုက် အရအနာလေးတွေ ကတော့ ရှိတာပဲ။ ရှားရှားပါးပါး ရထားတဲ့ ရွှေရောင် မြွေပါကလေးကို ခိုးပြီး ချက်စားပစ်လိုက်ကြဘူးတယ်။ ဥဒေါင်း၊ က ဒေါင်း၊ ကြက်တော လို ငှက်ရောင် စုံတွေ ဆို အမွှေးတွေ ဆွဲနှုတ်ခံရတယ်။ တစ်ခါက သမင်လေးရှိတဲ့ လှောင်အိမ်ထဲ ခါးတစ်ချောင်းကိုက်ပြီး ခိုးဝင်တဲ့ လူ တစ်ယောက် မိဘူးတယ်။ ဘာလုပ်မလို့လဲဆိုတော့ သမင်ယောင်ဆောင်နေတဲ့ ရာဝဏ ကို သတ်မလို့တဲ့။ ဖြေပုံက။ ရာမယနဇာတ်တော် ထဲမှာ ဇာတ်လိုက်မင်းသမီး သီတာဒေဝီကို လူဆိုး ရာဝဏ က သမင်ယောင်ဆောင်မြှူပြီး ဖမ်းသွားတာကိုးဗျ။ နောက် တစ်ယောက် ကလည်း မြွေဟောက်ကို ခိုးမလို့ ပြင်နေတုန်း လက်ပူးလက်ကြပ်မိပေလို့ပေါ့။ သူက မြွေအလပွယ်ဆရာလေ။ သူ့မြွေသေသွားလို့ ကြံရာမရ ဖြစ်ပြီး တိရိစ္ဆာန်ရုံက မြွေ ဟောက်ကို ခိုးမလို့တဲ့။ အချိန်မီသိလိုက်လို့ နှစ် ကောင်လုံး သက်သာရာရသွားတယ်။ နို့မို့ဆို မြွေဟောက်ခမျာ ဆိုးလှ တဲ့ ပလွေသံနဲ့အတူ စိတ်ပျက်လက်ပျက် က ရင်က၊ ဒါမှ မဟုတ် အလပွယ်ဆရာခမျာ မြွေဟောက်အဆိပ်ကြောင့် ထွန်ထွန်လူးချင်လူးနေမှာ ။ တစ်ခါတစ်လေကျတော့လည်း တိရိစ္ဆာန်တွေ သူတို့ဘာသာ သူတို့ တုံ့ဆိုတာဝေ နေတာ ကို မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ခဲနဲ့ ပေါက်ချင်တဲ့လူတွေ က ရှိသေးသဗျာ။ တစ်ခါတုန်းက အ ဖြစ်အပျက် ကတော့ မထိတ်သာ မလန့်သဗျာ။ မိန်းမ တစ်ယောက် ပေါ့။ ခြင်သို့လှောင်အိမ်ထဲကို လက်ထည့်၊ လက်ထဲမှာ သူ့ဆာရီစလေးကိုင်ပြီး ခြင်သို့ မျက်နှာနားမှာ ယို-ယို နဲ့ သွားအော်နေတယ်။ ခြင်သို့က ဝုန်းကန် ခုန်ဟပ်လိုက်တာ ဆာရီစ ခြင်သို့ပါးစပ်ထဲပါ သွားပါ လေရော။ သူ ကတော့ ကံကြီးလွန်းလို့ ဘာမှ မ ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ အဖေတို့ အပြေးအလွှားရောက်သွားတော့ အဲဒီ မိန်းမက မျက် နှာလေး ရှုံ့ရင်းနဲ့-

“ခြင်သို့ဆိုတာ အသားစား သတ္တဝါမဟုတ်လားလို့၊ ချည်သား ဆာရီကို စားမယ်လို့ ဘယ်သူက ထင်မှာ လဲလို့” လို့ ပြော ရင်း သူကပဲ စိတ်ဆိုးတော် မူရသေးတယ်။ ရွှေဉာဏ်တော် စူးရောက်ပုံများ စဉ်းစားသာကြည့်ပေတော့ဗျာ။ ဒီလိုမဟုတ်ပဲ စေတနာနဲ့ အစာကျွေးရင်း ဝေဒနာ ဖြစ်သွားရတာ တွေ လည်း အများ ကြီး။ လူတွေ က တိရိစ္ဆာန်ဆိုတာ

ဘာစားစား ကျန်းမာတယ်လို့ ထင်နေကြသကဲ့သို့။ သွေးနဲ့ကိုယ်-သားနဲ့ကိုယ် ပဲဗျာ၊ ရေတောင်
မဟားတရားသောက်ရင် သေသေးတဲ့ ဥစ္စာ၊ ကျွန်တော် တို့ တိရိစ္ဆာန်ဆရာဝန် ဒေါက်တာ
အတိတ် ကတော့ အဲသလို အစာတွေ အလွန်အကျွံစားမိပြီး မအီ မသာ ဖြစ်သမျှ
ကိစ္စအားလုံးကို စေတနာ နာ လို့ နာမည် ပေးထားသဗျ။ ဝက်ဝံကြီးတစ်ကောင် ဆို
ပုပ်နေတဲ့ငါးတွေ အလွန်အကျွံစားမိလို့ အူလမ်းကြောင်းသွေးယိုတာ အသည်းအသန်ပဲ။
အတော် ကုယူလိုက်ရတယ်။

အဲသလို အ ဖြစ်မျိုး တွေ ကြောင့် တိရိစ္ဆာန်ရုံအဝင် လက်မှတ်ရုံနားမှာ အဖေက
စာလုံးနီကြီးတွေ နဲ့ ဆိုင်းဘုတ်အကြီးကြီး ထောင်ထားခဲ့တယ်။

ဤတိရိစ္ဆာန်ရုံတွင် ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံး အကောင်ကို
သင် သိပါသလား- တဲ့။ ပြီးတော့ မျှားထိုးပြထားတယ်။ မျှားအဆုံးမှာ လိုက်ကာလေးနဲ့
ဖုံးထားတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခု ချထားတယ်။ ဘယ်နေလိမ့် မလဲ။ လူတွေ အကုန်လုံး လိုက်ကာကို
လုပ်ကြည့်ကြတာပေါ့။ လိုက်ကာလဲလှန်လိုက်ရော မှန်ကြီးတစ်ချပ်ကို ဘွားကနဲ တွေ့ကြ
ကတော့တာပဲ။ လှန်ကြည့်တဲ့လူ မျက်ခွက်ကြီးက မှန်ကြီးပေါ်မှာ ထင်းထင်းကြီး။

ဒါပေမဲ့လေ-တိရိစ္ဆာန်ရုံထဲမှာ ကျွန်တော် တို့ လူသားမျိုး နွယ်ထက် ပို
ကြောက်စရာကောင်းတဲ့အကောင်တွေ ရှိသေး တယ် လို့ အဖေယုံကြည်နေမှန်း အတော်
လေး ပေးဆပ်ပြီးမှသာ သိခဲ့ကြရတာ ။ ဟင်-ခုန ကတော့ ခြေနှစ် ချောင်းနဲ့ နား ရွက်တိုထက်
ကြောက်စရာကောင်းတဲ့အကောင် မရှိဆို-ခုတော့ သူ့ထက်ကြောက်စရာကောင်းတာ
ရှိသေးတယ်လား လို့ မေးချင်မှာ ပေါ့။ အဖေ့သဘောအရတော့ တိရိစ္ဆာန်တွေ ကို လူသားရဲ့
စက္ခုအာရုံကနေတဆင့် ဦးနှောက်မှာ သွားထင် တဲ့ အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုချက်ဟာ လူထက်
ကြောက်စရာကောင်းသတဲ့။ ဟဲ့-ချစ်စရာလေး၊ အို- လိမ္မာလိုက်တာ၊ ဟာ-လှလိုက်တာ၊ ထို့-
ရွံ့စရာကြီး၊ အား-ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ စသဖြင့် စသဖြင့် ဒီလို ပုံဖော်မှု တွေ
ကြောင့် ပဲ ယုန် ပညာရှိ၊ ဇီးကွက်ပညာရှိ၊ ကောက်ကျစ်သော မြေခွေး၊ ကျားငစဦးလဲ တွေ
ဖြစ်ကုန်ပါလေရော။ ကိုယ်နဲ့နှိုင်းတော့ ရိုင်း တာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့လည်း လူဆိုတာ အဲသလို
ကိုယ်နဲ့ချည်းနှိုင်းတတ်တဲ့ သတ္တဝါမဟုတ်လားဗျ။

တိရိစ္ဆာန်ဟာ တိရိစ္ဆာန်ပဲ။ ကိုယ်နဲ့နှိုင်းရင်မှာ :လိမ့်မယ်ဆိုတာကို ဘဝမှာ မမေ့နိုင်လောက်အောင် နှစ် ကြိမ်နှစ် ခါ သင်ယူ ခဲ့ရဘူးတယ်။ တစ်ကြိမ်က အဖေနဲ့၊ နောက်တစ်ကြိမ်က ရစ်ချတ်ပါကားနဲ့။

အဲဒီ နေ့က တနင်္ဂနွေ မနက်ခင်းကြီး။ ကျွန်တော် ဖာသာကျွန်တော် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်လေး ကစားနေတုန်း အဖေ အသံနက်ကြီးကို ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရတယ်။

“ကောင်လေးတွေ -ဟေ့ကောင်လေးတွေ ၊ လာကြစမ်း”

သူ့အသံကြီးကြားကတည်းက မျက်ခုံးတော့ ခပ်လှုပ်လှုပ်ရယ်။ စိတ်ထဲမှာ သတိပေးခေါင်းလောင်းလေးတွေ ထိုးနေခဲ့ တယ် ဆိုပါတော့။ ဒါနဲ့ အပြေးအလွှားစဉ်းစားလိုက်တယ်။ ဟုတ်ပြီ။ ဒါ ရာဇီ လက်ချက်နေမှာ ပဲ။ သူ့ဘာတွေ များ လုပ်ထားပြန်ပြီလဲ။ ဧည့်ခန်းထဲဝင် သွားတော့ အမေ ရောက်နှင့် နေလေရဲ့။ ဒါတော့ နည်းနည်း ထူးဆန်းတယ်။ သားသမီး ဆုံးမဖို့ တာဝန်က အဖေတာဝန်လေ။ ရာဇီက နောက်ဆုံးမှ ဝင်လာတယ်။ သေချာပါတယ်။ သူ့မျက်နှာကိုက မဟုတ် တာတစ်ခုခုလုပ်ထားတဲ့ရုပ်ကြီးနဲ့။

“ရာဇီ၊ ပစ်ဆင်း၊ အဖေ မင်းတို့ကို ဒီနေ့ အရေး ကြီးတဲ့ သင်ခန်းစာတစ်ခု ပေးရလိမ့်မယ်”

“ကလေးတွေ ကို အိသလောက် လုပ်စရာ လိုလို့လား ရှင်ရယ်”

အမေ ကတော့ ဝင်ပြောရှာတယ်။ သူ့မျက်နှာက ရဲ့ နေသလိုပဲ။

တံတွေ :မျှ ချလိုက်မိတယ်။ ပုံမှန်ဆို တည်ငြိမ်လွန်းတဲ့အမေဟာ ခု စိတ်လှုပ်ရှားနေပါလား၊ ကြည့်ရတာ ဒီနေ့ ငါတို့တော့ နာပြီ လို့ တွေ :လိုက်မိတယ်။ ရာဇီနဲ့ အချင်းချင်း မျက်စပစ်မိတယ်။

“လိုတာပေါ့၊ ကျိန်းသေပေါက်လိုတယ်၊ ဒါ သူတို့ အသက်ကို ကယ်မဲ့ကိစ္စပဲ”

အသက်ကိုကယ်မယ်။ ဒါဖြင့် ဒီကိစ္စ သေးသေးမွှားမွှားမဟုတ်တာသေချာပြီ။

ခေါင်းထဲမှာ ထိုးနေတဲ့ သတိပေး ခေါင်းလောင်းလေးတွေ ဟာ ခု တိရိစ္ဆာန်ရုံနဲ့မနီးမဝေးက ခရစ်ယာန်ဘုရားကျောင်းမှာ ထိုးတဲ့ ခေါင်းလောင်းလောက်ကြီး ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။

“ဒါပေမဲ့ အငယ်လေး ပစ်ဆင်း က ရှစ်နှစ် ပဲ ရှိသေးတယ်လေ” အမေ ဝင်ပြောပြန်တယ်။

“အင်း-သူ့ကို ငါ စိတ်အပူဆုံးပေါ့”

မ ဖြစ်ချေဘူး။ စကားပြောဖို့ အချိန်တန်ပြီ။

“သား ဘာမှ မလုပ်ဖူးနော်၊ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် အပြစ်လုပ်ထားတာ ရာဇီ၊ အကုန်လုံး သူလုပ်တာချည်းပဲ”

“ဘာကွ၊ ငါ ဘာမှ မဟုတ်တာ မလုပ်ဖူး” ရာဇီက ကျွန်တော့် ကို နဂါးမျက်စောင်းထိုးရင် အံ့ကြိတ်ပြီး ပြောတယ်။

“စကားများ မနေကြစမ်းနဲ့၊ ဒီမှာ ဂီတာ၊ မင်းသားကိုမင်းသေချာကြည့်၊ မီးပွင့်အောင် ကမြင်းကြောထတဲ့ အရွယ် ဟုတ်လား မဟုတ်ဖူးလား”

အမလေးဗျာ။ ကျွန်တော့် ကို စွပ်စွဲနေပြီ။ အမေကလည်း သက်ပြင်းကြီးချပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသဗျာ။ ကြည့်ရတာ အသေ အချာကို နာ တော့မယ် မှတ်တယ်။ ကယ်မဲ့လူလည်း မရှိတော့ဘူး။

“မင်းတို့အားလုံး ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့ကြ”

ကျွန်တော် တို့ သားအမိသုံးယောက် အဖေနေောက်ကို အဖမ်းခံရတဲ့ အကျဉ်းသားတွေ လို ကုပ်ကုပ်လေး လိုက်သွားခဲ့ရ တယ်။

အိမ်ထဲကထွက်၊ ဒြပ်ဝင်းထဲကထွက်ပြီး တိရိစ္ဆာန်ရုံဖက် ရောက်လာကြတယ်။ စောလွန်းအားကြီးလို့ တိရိစ္ဆာန်ရုံ မဖွင့် သေးဘူး။ ဝန်ထမ်းတွေ တော့ အလုပ်လုပ်နေကြပြီ။ အူရန်-အူတန် မျောက်ဝံကြီးတွေ ကို ထိန်းတဲ့ ဆီတရမ်ကို လှမ်းမြင် လိုက်တယ်။ သူက ကျွန်တော် တို့ မိသားစုကို ရပ်ကြည့်နေတယ်။ ငှက်တွေ ၊ ဝက်ဝံတွေ ၊ မျောက်ဝံတွေ ၊

မျောက်တွေ ၊ ကြွဲတွေ ၊ ဆင်တွေ ၊ သစ်ကုလားအုတ်တွေ ကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြရင်း
ကြောင်ကြီးမျိုး နွယ်တွေ ဖြစ်တဲ့ ကျား၊ ခြင်္သေ့၊ ကျားသစ်တွေ နေရာကို ရောက်လာကြရော။
တာဝန်ခံ ဘာဘူက ကျွန်တော် တို့ကို စောင့်နေတယ်။ ရောက်တယ်ဆို တာနဲ့
ကျားလှောင်အိမ်တံခါးဖွင့်ပြီး အထဲခေါ် သွားပါလေရောလား။ အထဲမှာ ကျားသေးနံ့က
ဟောင်နေတာပဲ။ လှောင် အိမ်တွေ က အင်္ဂါတွေနဲ့ သံချောင်းအတုတ်ကြီးတွေ နဲ့
အခိုင်အခန့်ဆောက်ထားတာ။ ကျား ကတော့ မဟီးရှားဆိုတဲ့ ဘင်္ဂါ လားကျားကြီး
တစ်ကောင်ထဲရယ်။ ပေါင်ချိန် ၅၅၀ ကျော်ရှိတဲ့ ဧရာမအကောင်ကြီးပေါ့။ ကျွန်တော်
တို့ဝင်လာတော့ သီးခြားလှောင်အိမ်ထဲမှာ လှဲနေရာက ခေါင်းထောင်ထလာတယ်။
နားရွက်တွေ ကပြားလို၊ မျက်လုံးပိုင်းကြီးတွေ က ဘာဘူကို စိုက်ကြည့်လို့။ ခဏနေတော့
လည်ချောင်း ထဲက ထွက်လာတဲ့ ဟိန်းသံကြီး ကြားလိုက်ရတယ်။ လှောင် အိမ်တောင်
သိမ့်သိမ့်တုန်သွားသလိုပဲ။ ဒီအကောင်ကြီးကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော် ခူးတွေ တုန်လာတယ်။
အမေ့နား ပြေးကပ်လိုက်တော့ အမေလည်း တသိမ့်သိမ့်တုန်နေသမျှ။ အဖေတောင်
နည်းနည်း တွန့်သွားသလိုပဲ။ ဘာဘူ တစ်ယောက် ပဲ တုံ့ဆိုဘာဝေ မသိသလိုနေနိုင်တယ်။
မဟီးရှားဟာ လှောင်အိမ်ထဲမှာ ဂဏာမငြိမ် ဖြစ်နေတယ်။ ခေါက် တုန်ခေါက်ပြန်
လမ်းလျှောက်နေတယ်။

အဖေက ကျွန်တော် တို့ဖက်ကို လှည့်ရင်း-

“ဒါ ဘာအကောင်လဲကွ” လို့ လှမ်းမေးလိုက်တယ်။

“ကျားကြီးပါ”

ရာဇီနဲ့ ကျွန်တော် ယိမ်းကသလို တညီတညွတ်ထဲ ဖြေမိကြတယ်။

အဖေကဆက်မေးတယ်။

“ကျားဟာ ကြောက်စရာကောင်းသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ၊ အရမ်းကြောက်စရာကောင်းပါတယ်”

“မင်းတို့ထင်တာထက် ပိုကြောက်စရာကောင်းတယ်ကွ”

ကျားဟိန်းသံနဲ့အပြိုင် မိုးကြိုး ပစ်သံလောက်ကျယ်တဲ့

အဖေအသံကြီးထွက်လာတယ်။

“ဒီနေ့ အဖေမင်းတို့ကို ပေးချင်တဲ့သင်ခန်းစာ ကတော့ ဘယ်သော အခါမှ ကျားကို သွားမစမိဖို့၊ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်လို သဘောမထားမိဖို့၊ ကျားလှောင်အိမ်သံတိုင်တွေ ကို လက်နဲ့သွားမကိုင်မိဖို့၊ လှောင်အိမ်နားကို မကပ်မိဖို့ပဲ- ငါပြောတာ ရှင်းလား-ရာဇီ”

ရာဇီဟာ ခေါင်းကို တအားညှိတ်နေတယ်။

“ပစ်ဆင်း”

ကျွန်တော် က သူ့ထက်တောင် ပိုခေါင်းညှိတ်နေသေးတယ်။ အဖေက ကျွန်တော် ကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ အဖေကျေနပ် အောင် ခေါင်းကိုညှိတ်ပြလိုက်ရတာ လည်ပင်းကျိုး ပြီး ခေါင်းပြုတ်ထွက်မသွားတာတောင် အတော် အံ့သြမိတယ်။

ကျွန်တော် သဘောပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ တိရစ္ဆာန်တွေ ဟာ ကျွန်တော် ကို စကားလာမပြောမချင်း သူငယ်ချင်းလို့ မသတ်မှတ်ပေါင်ဗျာ။ ဥဒေါင်းတွေ က စတိုင်လ်ကျကျ အထက်တန်း အင်္ဂလိပ်စကားနဲ့ မောင်မင်း-ကျွန်ုပ် လဘက်ရည် တွေ အေးကုန်ပြီလို့ လာပြောရင်၊ ဘာဘွန်းမျောက်တွေ က အမေရိကန် ဂိုဏ်းစတားစတိုင်လ်နဲ့ ဘဏ်ခါးပြတိုက်ဖို့ တိုင် ပင်နေကြရင်၊ ဒါမျိုး ဆိုရင်တော့ တမျိုး ပေါ့လဗျာ။ တိရစ္ဆာန်တွေ ကို အဆင်စုံ အသွေးစုံ ရောင် စုံ အဝတ်တွေ ဝတ်ပေး ပြီး စကားပြောခိုင်းရရင် ပျော်စရာကောင်းမှာ နော်။ ဒါပေမဲ့ သင်းတို့ကို အပေါင်းအဖော်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မသတ်မှတ်ခဲ့ရိုး အမှန်ပါဗျာ။ အဖေက ဘယ်လိုများ ရွှေဉာဏ်တော် စူးရောက်ပြီး ကျွန်တော် တို့ကို ကျားနဲ့ အပေါင်းအသင်း ဖြစ်လိမ့်မယ် လို့ ထင်နေတယ် မသိပါဘူး။ ကြည့်ရတာ အဖေက အပူမရှိအပူရှာ အပူသည်ကြီးနဲ့ တူပါတယ်ဗျာ။ ခု အပူသည်ကြီး တစခန်းထနေပြန်ပြီ။

“ကျားတွေ ဘယ်လောက် အန္တရာယ်ကြီးတယ်ဆိုတာ ခု ပြမယ်။ မင်းတို့ တစ်သက်လုံး ဒီမြင်ကွင်းကို အမှတ်ရနေစေ ချင်တယ်”

အဖေဟာ ဘာဘူကို ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်တယ်။ ဘာဘူက သုတ်ကနဲ

ထွက်သွားတယ်။ မဟီးရှားရဲ့ မျက်လုံးတွေ ဟာ ဘာဘူကို ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်ကြည့်နေတယ်။
ခဏလေးနေတော့ ခြေထောက်တွေ ကို ကြိုး တုပ်ထားတဲ့ ဆိတ် တစ်ကောင်ပိုက်ရင်း
ဘာဘူပြန်ရောက်လာတယ်။ အမေက ကျွန်တော် ကို နောက်ကနေ သိုင်းဖက်လိုက်တယ်။
မဟီး ရှားဆီက စားမာန်ခုတ်တဲ့ ဟိန်းသံကြီး ထွက်လာတယ်။

ဘာဘူဟာ မဟီးရှားရှိတဲ့ လှောင်အိမ်နဲ့ ကပ်လျက် လှောင်အိမ်လွတ်ကို သော
ဖွင့်ပြီး ဆိတ်နဲ့အတူ ဝင်လိုက်တယ်။ ခုတော့ ကျားနဲ့ သူ့ ကြားမှာ သံတိုင်တွေ ပဲ
ခြားတော့တယ်။ မဟီးရှားဟာ သံတိုင်တွေ နားကနေ တဖဝါးမှ မခွာတော့ ဘူး၊
ဟိန်းရင်းဟောက်ရင်း သံတိုင်ကို လက်သည်းတွေ နဲ့ ကုတ်ခြစ်နေတယ်။ ဘာဘူဟာ ကြိုး
တုပ်ထားတဲ့ ဆိတ်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ချလိုက်တယ်။ ဆိတ်ခမျာ လျှာကလေးပြုတ်ပြုတ်၊
မျက်လုံးလေးတွေ ပိုင်းပိုင်းလည်လို့ပေါ့။ ဆိတ်ကို ကြိုး ဖြေပေးတယ်။ ပြီးတော့ လှောင်အိမ်နှစ်
ခုကြားက တံခါးသော့ကို ဖျတ်ကနဲ ဖွင့်လိုက်ပြီး ချက်ခြင်း ပြန်ထွက်လာခဲ့ တယ်။ ခုတော့
သော့ပွင့်နေတဲ့ လှောင်အိမ်တွေ ထဲမှာ ကျားနဲ့ ဆိတ်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဆိတ်ကို တွေ့
ပြီးကတည်းက မဟီးရှားရဲ့ အာရုံဟာ ဘာဘူဆီမှာ မရှိတော့ဘူး။ ဆိတ်ကိုပဲ စူးစူးစိုက်စိုက်
သူကြည့်နေခဲ့တယ်။ ဟော-သူငြိမ်သွားပြီ။ သူ-ဝပ်ချလိုက်ပြီ။ ကျားချောင်းချောင်းတယ်ဆိုတာ
ဒါမျိုး ကိုး။ အဖေက ဒီမြင်ကွင်းကို မျက်တောင်မခတ်တမ်းကြည့်ရင်း မင်းတို့ ဘယ်တော့မှ
မမေ့ကြနဲ့ လို့ ပြောနေချိန်မှာ အမေ့မလက်ချောင်းတွေ က တဒိန်းဒိန်းခုန်နေတဲ့ ကျွန်တော်
ရင်ဘတ် ကို အသာအယာ ဖိပေးလာကြတယ်။

မဟီးရှားဟာ လှောင်အိမ်နှစ် ခုကြားက တံခါးကို ဝုန်းကနဲ ခုန်တိုးဖွင့်ပြီး ဆိတ်ကို
အုပ်လိုက်ချိန်မှာ ဆိတ်ဟာ လန့်ဖြန့်ပြီး ခုန်လိုက်တာမှဗျာ။ ဆိတ်တစ်ကောင် ဒီလောက်
စံချိန်တင် ခုန်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့မိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လောက် ခုန်ခုန်
လွတ်ရိုးလား။ မျက်စိတမှိတ် လျှပ်တပြက်အတွင်း မှာ မဟီးရှား ပါးစပ်ထဲမှာ တွဲ လောင်းခိုရင်း
သူ လိုက်သွားခဲ့ရရှာပြီ။ သူ့သားကောင်ကို တရွတ်တိုက် ကိုက်ဆွဲရင်း အဝါနဲ့ အနက်
အစင်းကျား သတ္တဝါကြီးဟာ သူ့ လှောင်အိမ်နန်းကို ပြန်ကြွချီသွားခဲ့ပြီ။

ပုံမှန်အားဖြင့် တိရိစ္ဆာန်ရုံတွေ မှာ ဒီ ကြောင်ကြီးမျိုး တွေ ကို အရိုင်းသဘာဝ

ပျောက်မသွားရအောင် တစ်ပါတ်ကို တစ် ရက်လောက် အစာဖြတ်ထားလေ့ရှိတယ်။
နောက်မှသိရတာ က အဖေဟာ ဒီပြက္ခက်ကို ဖန်တီးဖို့ မဟီးရှားကို သုံးရက် တိတိ
အစာဖြတ်ထားခဲ့သတဲ့လေ။

အဲဒီ နေ့ကတော့ ဒီမြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး တစ်သက်လုံး
သတ်သတ်လွတ်စားခဲ့ကြတဲ့ ကျွန်တော် တို့ သားအမိသုံးယောက် အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်ခဲ့ကြရတာ
ပေါ့။ အမေဆို ဒေါသထွက်လိုက်တာမှ တအားပဲ။

“ရှင် လူမှ ဟုတ်သေးရဲ့လား ဆန်းတော့ရှိရယ်၊ ရှင်သားတွေ ဟာ ခုမှ
လူမမယ်လေးတွေ ရှိပါသေးတယ်။ ဒီမြင်ကွင်းဟာ သူတို့ တစ်ဘဝလုံး ချောက်အိပ်မက်
ဖြစ်သွားမှာ ရှင်မစိုးရိမ်ဘူးလား။”

အမေအသံတွေ ဟာ တုန်ပြီး မျက်ဝန်းမှာ လည်း မျက်ရည်စတွေ တွဲ ရရွံ့ခိုလို၊
ကျွန်တော် ကတော့ နည်းနည်း နေသာ ထိုင်သာ ရှိလာခဲ့ပါပြီ။

“ကိုယ့် ငှက်ကလေး ဂီတာ ရယ်။ ဒါ သူတို့အတွက်လေ။ မင်း သား ပစ်ဆင်းက
တစ်နေ့မှာ ဒီကောင်ကြီးလှတယ် ဆိုပြီး လက်ထိုးထည့်လိုက်လို့ လက်ပြတ်သွားမှာ
မင်းကြည့်ချင်သလား၊ သူ့လက်ထက်စာရင် ဆိတ်က တော် သေးတယ် မဟုတ်လားကွာ”

အဖေအသံဟာ ခုတော့လည်း နှစ် ကိုယ်ကြားလေး။ အတော် လဲ စိတ်မကောင်း
ဖြစ်သွားပုံပါပဲ။ အမေ့ကို ကျွန်တော် တို့ ရှေ့မှာ သူ တစ်ခါမှ ကိုယ့်ငှက်ကလေး လို့
မခေါ်ဖူးဘူး။

ကျွန်တော် တို့ မိသားစု တစ်ယောက် နဲ့ တစ်ယောက် တင်းနေအောင်
ဖက်ထားမိကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သင်ခန်းစာ ကတော့ မပြီးသေးဖူး ခင်ဗျ။

အဖေက ခြင်္သေ့နဲ့ ကျားသစ်တွေ ၊ တခြားအကောင်တွေ ဆီ
ခေါ်သွားခဲ့ပြန်တယ်။ ပါးစပ်ကလည်း တတွတ်တွတ်ပြော ရင်းပေါ့။

“တခါတုန်းက ဩစတြေးလျမှာ သိုင်းရူး တစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်။ ဒီသိုင်းရူးဟာ

ကရာတေး ခါးပါတ်နက် ရထားတော့ သူ့ ကိုယ်သူ သွေးနားထင်ရောက်ပြီး တိရိစ္ဆာန်ရုံထဲခိုးဝင်၊
ခြင်သန့်နဲ့ ချဖို့ ကြိုး စားသတဲ့။ မနက်ကျတော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ အပေါ်တစ်ပိုင်းပဲ တွေ
ရတော့တယ်တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့-အဖေ”

ဟိမဝန္တာဝက်ဝံတွေ အကြောင်း ရောက်သွားပြန်ပြီ။

“ဒီကောင်တွေ ပုတ်တာ တစ်ချက်မိလို့ ကတော့ မင်းတို့ ဗိုက်ပွင့်ထွက်သွားပြီး
ကလီစာတွေ မြေကြီးပေါ် ပွစာကြသွား မယ် ဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့-အဖေ”

ရေမြင်း

“အဲဒီ ကောင်တွေ ရဲ့ အမြဲဖြုတ်ထားတဲ့ ပါးစပ်ကြီးတွေ လား၊ အဲဒီ ပါးစပ်ထဲ
ဝင်သွားလို့ ကတော့ ကြုံရည်ကြိတ်စက်ထဲရောက် တာထက်ဆိုးမယ်မှတ်”

“ဟုတ်ကဲ့-အဖေ”

ခွေးအ။

“ခွေးအဟာလောကမှာ အကြောအမာဆုံးကွ၊ အသန်စွမ်းဆုံးအံသွားတွေ သူ့မှာ
ရှိတယ်။ သေပြီးသား အပုပ်ကောင်တွေ ပဲ စားတတ်တဲ့ သောက်ကြောက်ကောင်တွေ ရယ်လို့
အထင်မသေးလေနဲ့၊ မင်းကို အရှင်လတ်လတ်လည်း သူ စား တတ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့-အဖေ”

အူရန်-အူတန်၊

“လူဆယ်ယောက် စာလောက်ကို သန်သကွ၊ လက်ပြန်ရိုက်ချက်တစ်ချက်မိရင်
အရိုးသွင်သွင်ကျိုး သကွ၊ ဒီကောင်တွေ ဟာ ငယ်ငယ်တုန်းက ချစ်စရာကောင်းပေမဲ့
ကြီးလာရင် အန္တရာယ်ကောင်တွေ ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့-အဖေ”

ငှက်ကုလားအုတ်

“ကြောင်တက်တက် စောက်ထုံရုပ်မျိုး နဲ့မို့ အထင်တော့မသေးလေနဲ့၊
သူ့ကန်ချက်တစ်ချက်သာ မိမိရရ ခံလိုက်ရလို့က တော့ ဗိုင်းကနဲ ပစ်လဲသွားမယ်၊
ကံမကောင်းရင် သေမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့-အဖေ”

သမင်ပြောက်၊

“လှတယ်မဟုတ်လား၊ ယီးတီးယားတားတော့သွားမလုပ်လိုက်နဲ့၊ ပြေးပြီး ချီနဲ့
ခွေလိုက်ရင် ဓါးမြှောင်နဲ့ အထိုးခံရသလို အိတ္တန်ပွမ် သွားမယ်မှတ်”

“ဟုတ်ကဲ့-အဖေ”

အာရေဗျကုလားအုတ်၊

“ပါးစပ်နဲ့ တစ်ချက်ဟပ်လိုက်ရင် အသားငေါက်တောက် ပဲ့ပါသွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့-အဖေ”

သြစတြေးလျငန်းနက်၊

“နှုတ်သီးနဲ့ ပေါက်ခံရရင် ခေါင်းတောင်ကွဲနိုင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့-အဖေ”

ငှက်အသေးလေးတွေ -

“ပိုင်းဆိတ်ရင် ရစရာမရှိအောင် ပွစာကြံသွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့-အဖေ”

ဆင်တွေ ။

“ဒီကောင်တွေ ဟာ အားလုံးထဲမှာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးနော်၊

ဒီကောင်တွေ လက်ချက်နဲ့ သေတဲ့လူတွေ ခေတ် အဆက်ဆက် မနည်းမနော၊ ချစ်လို့ စတာ-
ဖင်နဲ့ တက်ထိုင်လိုက်တာနဲ့တင် ချာပါတီလို ပြားချပ်သွားမယ် ဘာအောက် မေ့လဲ”

“ဟုတ်ကဲ့-အဖေ”

“တခြားအကောင်တွေ အကြောင်း ငါမပြောလို့ ဒီကောင်တွေ ဟာ

အန္တရာယ်မရှိဘူးလို့တော့ မအောက်မေ့လေနဲ့၊ တိရိစ္ဆာန်တိုင်းဟာ မထင်ရင် မထင်သလို
အန္တရာယ်ပေးတတ်တယ်။ အသက်မသေရင်တောင် ကျိုး ပဲ့ ကန်း နိုင်တယ်။ ဖျားနိုင်
နာနိုင်တယ်၊ ဆေးရုံမှာ ဆယ်ရက်လောက် အိပ်ယာနဲ့ မိတ်ဖွဲ့ရတတ်တယ်-နားလည်ကြလား”

“ဟုတ်ကဲ့-အဖေ”

ဒီလိုနဲ့ ပူးကလေးတွေ ထားတဲ့ လှောင်အိမ်ဖက်ရောက်လာခဲ့တယ်။ အဖေက
သူ့အိတ်ထောင်ထဲက အစာအိတ်ကို ထုတ် ပူးတွေ ကို ချွေးချွေးရင်း-

“ဒီအကောင်လေးတွေ ကတော့ အန္တရာယ်မပေးရှာပါဘူးကွာ” လို့

ရယ်ရယ်မောမောပြောရှာတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အဖေ့ရဲ့ မဟာ သင်ခန်းစာပေးပွဲကြီး ပြီးသွားတယ်။
ကျွန်တော် နဲ့ ရာဇီလည်း တစ်ပါတ်လောက် သူ့နားမကပ်ရဲဘူး။ အမေက လည်း သူ့ကို
စကားမပြောဘူး။ ကြွံ့ကန်ဖက်ရောက်တော့ သူတို့ မိတ်ဆွေ ဆိတ်ကလေး ဈာပနအတွက်
ဝမ်းနည်းနေပုံ ရတဲ့-ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထားတဲ့ ကြွံ့တွေ ကို တွေ့မိတယ်။

ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် အဖေ့ ကို မမုန်းနိုင်ပါဘူး။ အဲဒီ နေ့က

ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ရာဇီကို စွပ်စွဲမိတာကို ရာဇီက မှတ် ထားသမျှ၊ နောက်ပိုင်း
ကျွန်တော် ကို ခြောက်ချင်တဲ့ အခါတိုင်း သူ ကျွန်တော် နား ကပ်လာပြီး တိုးတိုးလေးပြောတတ်
တယ်။

“နေနှင့် ဦးပေါ့ကွာ၊ ငါ နဲ့ မင်း နှစ် ယောက် ထဲ ရှိလို့ ကတော့ မင်း ဆိတ်

ဖြစ်ပြီသာ အောက်မေ့ပေတော့ကွာ”

အခန်း (၉)

တိရိစ္ဆာန်တွေ ကို လူနဲ့ ယဉ်ပါးပြီး အတူနေနိုင်အောင် လေ့ကျင့်ပေးခြင်းဟာ တိရိစ္ဆာန်ရုံတစ်ခုရဲ့ အနှစ် သာရပဲ။ ဒါလွယ် တဲ့ ကိစ္စလိုတော့ မထင်လေနဲ့ဗျ။ တိရိစ္ဆာန်တစ်ကောင် ချင်းစီမှာ ရန်-ငါ မျဉ်းကိုယ်စီရှိကြတယ်။ ရန်-ငါ မျဉ်းဆိုတာ ရန်သူလို့ သူတို့ယူဆထားတဲ့ အကောင်နဲ့ သူတို့ရဲ့ ကြားမှာ ထားရှိတဲ့အကွာအဝေးပေါ့။ ဒီထက်နီးလာရင် ရန်မူချင်မှု မယ်၊ ထွက်ပြေးချင်ပြေးမယ်။ တိရိစ္ဆာန်ရုံရဲ့ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်က အဲဒီ ရန်-ငါမျဉ်းကို ကွယ်ပျောက်သွားအောင် လုပ် ရတာ ။ အပြင်လောကမှာ အရိုင်းဆန်ဆန် သဘာဝ အတိုင်းနေတဲ့ တိရိစ္ဆာန်တိုင်းမှာ ကိုယ်ပိုင် ရန်-ငါမျဉ်းတွေ ရှိကြ တယ်။ ဥပမာအားဖြင့် ကြိုးကြာနီ တစ်ကောင်ဟာ လူသို့ မဟုတ် တခြားတိရိစ္ဆာန် တစ်ကောင်ကောင် သူနဲ့ ကိုက်သုံးရာ အတွင်း : ရောက်မလာမချင်း ဘာမှ မထူးခြားဘူး။ ကိုက်သုံးရာ ရန်-ငါမျဉ်းအတွင်း : ဝင်လာတာနဲ့ အလိုအလျှောက် ဂဏာမငြိမ် ဖြစ်လာတတ်တယ်။ ဒီထက် ကပ်လာတာနဲ့ ထွက်ပြေးတော့တာပဲ။ ရန်-ငါမျဉ်းစည်းကျော်မကျော်ဆိုတာ ကိုတော့ အမျိုး မျိုး နည်းနဲ့ ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။ ကြောင်အနွယ်ဝင်တွေ က စက္ခုအာရုံနဲ့ သမင်မျိုး တွေ က သော တာရုံ နဲ့ ဝက်ဝံတွေ က ဂန္ဓာရုံနဲ့ အမျိုး မျိုး ပါပဲ။ သစ်ကုလားအုတ်အရိုင်းတွေ ဆိုရင် သူတို့အနားကို မော်တော် ကားနဲ့ ကပ်လာရင် ရန်-ငါမျဉ်းက ကိုက် သုံးဆယ်၊ လမ်းလျှောက်လာရင် ကိုက် တစ်ရာ့ငါးဆယ် ဆိုပြီးတောင် ခွဲထားသေးတာ။ ကျောက် ဂဏန်းတွေ ဆိုရင် ရန်-ငါမျဉ်းက ဆယ်ကိုက်၊ ဟောင်လာမျောက်တွေ ဆို ကိုက် နှစ် ဆယ်၊ အာဖရိကန် ကျွဲတွေ က ခုနှစ် ဆယ် ငါးကိုက်။

ဒါတွေ ကို သိထားမှ သူတို့ တစ်မျိုး ချင်းစီရဲ့ ရန်-ငါမျဉ်းတည်ရှိမှု ကို ဖျောက်ဖျက်ဖို့ ကြိုး စားလို့ ရမှာ ပေါ့။ ဖျောက်ဖျက် နည်း ကတော့ အစာကျွေးခြင်း၊

အကာအကွယ်ပေးခြင်းနဲ့ အမိုးအကာနဲ့ လုံခြုံစိတ်ချရအောင် ထားပေးခြင်း ဆိုတာတွေ ပါပဲ။
အောင်မြင်သွားပြီဆိုရင်တော့ ကျန်းကျန်းမာမာ အသက်ရှည်ရှည်နဲ့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်
ကျေနပ်နေတဲ့ တိရိစ္ဆာန် တွေ ကို ခင်ဗျား ရနိုင်လိမ့်မယ်။ ဒီလိုပြောလို့ ပွန်ဒီချယ်ရီက ကျွန်တော်
တို့ တိရိစ္ဆာန်ရုံလေးကို ကမ္ဘာကျော် ဆန်ဒီယေဂို၊ တို ရွန်တို၊ ဘာလင်၊ စင်ကာပူ တိရိစ္ဆာန်
ဥယျာဉ်ကြီးတွေ လောက် ကောင်းတယ်လို့ ဆိုလိုတာမဟုတ်ပါဘူး။ တိရိစ္ဆာန်ရုံ ဦးစီးသူ
တစ်ယောက် ဘဝဟာ မလွယ်ဘူးလို့ ပြောချင်တာပါ။ အဖေဟာ အဲဒီ မလွယ်တဲ့အလုပ်ကို ကြို
း စားပမ်းစား လုပ်ခဲ့တယ်။ စနစ်တကျသင်ထားတာမဟုတ်ပေမဲ့ ကြိုး စားလေ့လာရင်း
တတ်လာခဲ့တယ် ဆိုပါတော့။

*

အခန်း (၁၀)

ဘယ်လိုပဲပြောခဲ့ပြောခဲ့ တိရိစ္ဆာန်ရုံထဲက လွတ်မြောက်ဖို့ ကြိုး စားတဲ့
တိရိစ္ဆာန်တွေ ကတော့ ရှိတာပဲဗျ။ အထူးသဖြင့် မထော်မနမ်း မဟားတရား ပိတ်လှောင်ခံရတဲ့
တိရိစ္ဆာန်မျိုး ဆို ပိုဆိုတာပေါ့။ တိရိစ္ဆာန်တိုင်းမှာ ကိုယ်ပိုင်အကျင့်စရိုက် ကလေးတွေ
ရှိစမြဲကိုး။ သူတို့အတွက် သိပ်ပူလွန်း၊ စိုလွန်း၊ နေရာကျယ်လွန်း၊ မြေပူလွန်း၊ ခြံစည်းရိုး
မြင့်လွန်း၊ နိမ့် လွန်း၊ အသိုက်လုပ်ဖို့ သစ်ကိုင်းတွေ နည်းလွန်း၊ အစာခွက်က နိမ့်လွန်း၊
လူးဖို့လှိုမ့်ဖို့ ရွံ့စေးက နည်းလွန်း နေရင် တိရိစ္ဆာန်တွေ ဟာ အပူလုံးကြွတော့တာပဲ။
ဩကာသလောကကြီးထဲမှာ သူတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေခဲ့ကြစဉ်က အခြေအနေအတိုင်း
တထေရာထ တူအောင် လုပ်ပေးရမယ်လို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။
သူတို့သည်းခံနိုင်တဲ့ဘောင် အတွင်း မှာ ရှိနေရင် ပြီးတာပါပဲ။ အဲသလိုမဟုတ်ပဲ ကိုယ့်စိတ်ကြို
က် ထင်သလို ပိတ်လှောင်ထားခဲ့လို့ ကတော့ အဲဒီ တိရိစ္ဆာန်ရုံဟာ အနေးနဲ့အမြန် ကိုယ်ကျိုး
နည်းမှာ သေချာတယ်။

နောက်တစ်မျိုး ကတော့ အရွယ်ရောက်ပြီးသား၊ လောကကြီးမှာ

အသားကျပြီးသား၊ ပါတ်ဝန်းကျင်သစ်နဲ့ ရင်းနှီးဖို့ ခက် သွားပြီ ဖြစ်တဲ့ တိရိစ္ဆာန်တွေ ကို ဖမ်းလာခဲ့ရင်လည်း ထွက်ပြေးဖို့ လမ်းများ သဗျာ။

အဲသလိုပြောလို့ တိရိစ္ဆာန်ရုံထဲမှာ ပဲမွေးပြီး ဒီပါတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အလွန်အင်မတန်

ပလံနာမသင့်နေတဲ့ တိရိစ္ဆာန်တွေ ဟာ ဘယ်တော့မှ ထွက်ပြေးဖို့ မကြိုး စားဖူးလို့

ဆိုလိုတာတော့ မဟုတ်ဖူးဗျာ။ အရိုင်းစိတ်၊ မုန်စိတ်နဲ့ အခြားစိတ်ရိုင်း တမျိုး မျိုး ဝင်တဲ့အခါမျိုး

မှာ ထွက် ပြေးချင်စိတ်ဝင်တတ်ကြသေးတယ်။ လောကကြီးမှာ ရှိသမျှ သက်ရှိ

သတ္တဝါအားလုံးဟာ တစ် ချိန်မဟုတ် တစ်ချိန်တော့ စိတ်ရှူးပေါက်တတ်ကြစမြဲ၊

ထင်ရာစိုင်းတတ်ကြစမြဲ၊ မထင်တဲ့လမ်းကို လျှောက်တတ်ကြစမြဲ မဟုတ်လား။ တကယ်တော့

ဒီလို စိတ်ရှူးပေါက်ခြင်းကပဲ၊ ထင်ရာစိုင်းခြင်းကပဲ ရှင်သန်ဖို့အတွက် ခွန်အားတစ်မျိုး ပဲဗျာ

လောကအခြေအနေနဲ့ လိုက်လျောညီထွေ ဖြစ်အောင် ဟန်ချက်ညီပေးခြင်းတစ်မျိုး ပဲဗျာ။ အဲဒီ

စိတ်ရှူးသာမရှိရင် သက်ရှိ မျိုး စိတ်တွေ ရှင်သန်ဖို့ အတော် ခက်ခဲလိမ့်မယ်။

စိတ်ရှူးပေါက်လို့ ဖြစ် ဖြစ်၊ မပေါက်ပဲနဲ့ ဖြစ် ဖြစ် တိရိစ္ဆာန်တွေ ထွက်ပြေးဖို့ကြိုး

စားကြတဲ့အခါတိုင်း တိရိစ္ဆာန်ရုံ တာဝန်ရှိသူ တွေ အနေနဲ့ သိရမှာ က ဒီ တိရိစ္ဆာန်တွေ ဟာ

တစ်နေရာရာကို သွားချင်လို့မဟုတ်ပဲ တစ်စုံတစ်ခုသော အခြေအနေက နေ လွတ်မြောက်ဖို့

ကြိုး စားကြတာ ဆိုတဲ့ အမှန်တရားကိုပဲ။ သူတို့ကို ခြိမ်းခြောက်နေတဲ့ တစ်စုံတစ်ခုသော အဲဒီ

အကြောင်းအရင်းကို တွေ့အောင် ရှာရလိမ့်မယ်။ ရန်သူလား၊ အင်အားကြီးတဲ့

သတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင်လား၊ အသံ ဗလံတွေ ကြောင့် လား၊ ဘာလဲ ဆိုတာကိုပေါ့။

တိရိစ္ဆာန်တွေ ဟာ လွတ်မြောက်ဖို့ ကြိုး စားပြီးဆိုရင် မထင်မှတ်ထားတဲ့ ခွန် အား

သက်စောင့်အားတွေ ရှိတတ်ကြတယ်ဆိုတာကိုလည်း သိထားရလိမ့်မယ်။

ကမ္ဘာ့အကောင်းဆုံးထဲက တစ်ခု အပါ အဝင် ဖြစ်တဲ့ တိုရွန်တို တိရိစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ထဲက

ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုး စားတဲ့ ကျားသစ်တစ်ကောင်ဟာ (၁၈) ပေမြင့်တဲ့ ခြံ စည်းရိုးကို လွတ်အောင်

ခုန်ကျော်သွားခဲ့ဖူးတယ်။ ပွန်ဒီချယ်ရီက ကျွန်တော် တို့ တိရိစ္ဆာန်ရုံထဲက ကျားသစ်တွေ ကို

(၁၆)ပေ ခြံစည်းရိုးတန်းထဲမှာ ထားခဲ့တာ။ အဲဒီ တုန်း ကတော့ ဒီလောက်မြင့်တဲ့ အကာအရံကို

ဒီအကောင်တွေ ဘယ် တော့မှ ကျော်နိုင်မှာ မဟုတ်ဖူးလို့ ထင်ထားခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို အဲသလောက်ခက်ခဲတဲ့ အကာအရံ အတားအဆီး ကို လွတ်အောင် ကျော်လွှားပြီး သက်စွန့်ဆံဖျား ထွက်ပြေးရတဲ့ အကြောင်းအရင်းက ဘာလဲဆိုရင် မသိဖူးဗျ။ ထွက် ပြေးသွားတဲ့ တိရိစ္ဆာန်တွေ ဟာ လုံခြုံတဲ့နေရာမှာ ရှာပြီး ပုန်းနေတတ်ကြတယ်။ သူတို့ လုံခြုံ တယ်လို့ ထင်နေတဲ့ အဲဒီ နေရာကနေ မောင်းထုတ်ဖို့ ကြိုး စားတဲ့အခါမတော့ သူတို့တတွေ ဟာ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ရန်မူတတ် တဲ့ အကောင်တွေ ဖြစ်လာတော့တာပါပဲ။

*

အခန်း (၁၁)

၁၉၃၃ ခုနှစ် ဆောင်းရာသီမှာ ဇူးရစ် တိရိစ္ဆာန်ရုံကနေ ကျားသစ်နက်အမတစ်ကောင် ထွက်ပြေး သွားခဲ့ဖူးတယ်။ နဂိုရ် ရှိပြီးသား ကျားသစ်နက်အထီးကောင် အဖော်ရအောင် ဒီ ကျားသစ်နက်မကို ပို့လိုက်ကြတာ။ ဒါပေမဲ့ ရောက်ရောက် ခြင်းပဲ ကျားသစ်နက်မဟာ လှောင်အိမ်ခေါင်မိုးကနေ ရအောင်တိုးထွက်ပြီး ညဖက်ကြီး ထွက်ပြေး သွားပါလေရော။ ဘာ ပြောကောင်းမလဲ-ဇူးရစ်တစ်မြို့လုံး ကြက်ကြက်ညံ့သွားခဲ့တာပေါ့။ ဘယ်အချိန် သစ်ပင်ပေါ်ကနေ ဆင်းချလာပြီး သူ တို့ကို ကိုက်စားမလဲ တွေ :ကြောက်ရင်း မြို့သူမြို့သားတွေ ကျီးလန့်စာစား ဖြစ်ကုန်တာပေါ့။ ထောင်ချောက်တွေ အမျိုး မျိုး ဆင်၊ အမဲလိုက်ခွေးတွေ လွှတ်ရင်း ပြန်ဖမ်းမိဖို့ ကြိုး စားခဲ့ကြပေမဲ့ ဆယ်ပါတ်လုံးလုံး ကျားသစ်နက်မကို အဖွီး တောင် ရှာလို့ မတွေ့ခဲ့ကြဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ တိရိစ္ဆာန်ရုံနဲ့ မိုင်အစိတ်လောက်ဝေးတဲ့ စပါးကျိုတစ်ခုထဲမှာ အလုပ် သမား တစ်ယောက် က သွားတွေ့လို့ ပစ်သတ်လိုက်ကြတယ်။ သမင်တစ်ကောင်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အကြွင်းအကျန်တွေ လည်းအဲဒီ မှာ ရှာတွေ့ခဲ့ကြတယ်။ အပူပိုင်းဒေသက

ကျားသစ်နက်တစ်ကောင်ဟာ ဇူးရစ်ဆောင်းရဲ့ အအေးဒဏ်ကို အန်တုရင်း ဘယ်သူမှ ရှာမတွေ့အောင် နှစ် လခွဲလုံးလုံး ပုန်းနေနိုင်တာနော်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ သူ့အန္တရာယ်မပေးခဲ့ရှာဘူး။ ဒါကိုကြည့်ရင် တိရိစ္ဆာန်ရုံက ထွက်ပြေးတဲ့ တိရိစ္ဆာန်တွေ ဟာ အကျဉ်းထောင်က ထွက်ပြေးတဲ့ ရာဇဝတ်သားတွေ လို အန္တရာယ်မကြီးဖူး။ သူတို့ အတွက် လုံခြုံတဲ့နေရာလေးတစ်ခု ရှာဖို့သာ ကြိုး စားကြရှာတယ်ဆိုတာ သိပ်ရှင်းတယ်။

ဇူးရစ်မှ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ တခြားမြို့ကြီးတွေ မှာ လည်း အဲသလို ပုန်းလို့ ကွယ်လို့ နေနေရတာ တိရိစ္ဆာန်တွေ အများ ကြီးပါ။ ခင်ဗျားက နတ်ဘုရားတမျှအားကြီးလို့ တိုကျိုလို မြို့ကြီးကို လက်နဲ့ကိုင်လှုပ်ပြီး ဦးစိုက်ကျွမ်းပြန် ခါချနိုင် တယ်ဆိုပါစို့၊ ပုန်းနေတဲ့ တိရိစ္ဆာန်တွေ ထွက်ကြလာတာကို ကြည့်ရင်းနဲ့ ခင်ဗျား ရင်သပ်ရှုမော ဖြစ်ရမှာ အသေအချာပါ။ ခွေးလောက် ကြောင်လောက် ဘယ်ကပါမလဲ။ ဧရာမ စပါးအုံး မြွေကြီးတွေ ၊ မီးမူ တ်တတ်တဲ့ ကိုဒိုမို နဂါးတွေ ၊ မိကျောင်း တွေ ၊ ငှက်ကြီးဝံပိုတွေ ၊ မြေခွေးတွေ ၊ ဝံပုလွေ တွေ ၊ အူရန်အူတန်တွေ ၊ ဝက်ဝံရိုင်းတွေ မိုးရွာသလို ကျလာမှာ ။ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဗျာ။ ဟီး- ဟီး။ ခင်ဗျား မက္ကဆီကို တောနက်ထဲမှာ ပဲ ရှိမယ်လို့ တစ်သက်လုံး ထင်ထား ခဲ့တဲ့အကောင်တွေ ထွက်ကြလာမှာ ကို စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ ဟား- ဟား။ အတော် ရယ်ရမယ်နော်။ အဲသလို ပြုတ်ကြ လာနေတုန်း သူတို့ ဘာတွေ စဉ်းစားနေကြမယ် ထင်သလဲဗျာ။

*

အခန်း (၁၂)

တခါတလေတော့ ပြောရင်းပြောရင်းနဲ့ သူ ဒေါတွေ ပွလာတတ်တယ်။ စိတ်တွေ လှုပ်ရှားလာတတ်တယ်။ ကျွန်တော် က တော့ ဘာမှ ပြန်မပြောမိပါဘူး။ (ဘာမှလည်း ပြောစရာ မရှိပဲကိုး) ဒါ သူ့ဇာတ်ကြောင်း၊ သူ့ အတ္တနောမတိ၊ သူ လွမ်း ချင်လွမ်း၊

ကြမ်းချင်ကြမ်း၊ မှတ်ဉာဏ်လှိုင်းတံပိုးအောက်မှာ မြုပ်ချင်လည်း မြုပ်သွားစမ်းပါစေ။
ပြောနေဖို့ပဲအရေး ကြီး တယ်။ ကျွန်တော် အကြောက်ဆုံးက သူဆက်မပြောတော့မှာ ကိုပဲ။
ဒါပေမဲ့ သူက ဆက်ပြောချင်စိတ်ရှိပုံရပါတယ်။ ဆက်လည်းပြောပါတယ်။ ရစ်ချတ်ပါကားက
သူ့စိတ်ကို အမဲလိုက်နေသ၍ သူဆက်ပြောနေဦးမှာ ပါပဲ။

သူဟာ အင်မတန် ဖော်ရွေတဲ့လူမျိုး ။ ကျွန်တော် က အစပ်များ တဲ့ ဟင်းကို ကြို
က်တယ်လို့ ပြောထားမိလို့ ကျွန်တော် လာတိုင်း အိန္ဒိယတောင်ပိုင်းအစားအစာတွေ နဲ့
ညှော်ခံတတ်တယ်။ ဘာ ဖြစ်လို့များ ဒီလို ရူးရူးမိုက်မိုက်ပြောမိမှန်း မသိ တော့ပါဘူးဗျာ။
တကယ်တော့ အစပ်ကြိုက်တယ်ဆိုတာ ရာနှုန်းပြည့် မသားချည်းပဲ။ ဘယ်ကြိုက်လိမ့်မလဲ။
သူ့ဆီ သွားတိုင်း ပြလန်နေအောင်စပ်တဲ့ အစားအသောက်တွေ ချည်းကြိတ်ရတော့ ကျွန်တော်
ခမျာ ဒိန်ချဉ်နဲ့ချည်း မျောချရ တော့တာပေါ့။ လျှာပေါ်က ရသာခံဖု ကလေးတွေ လည်း
စပ်ရှာလွန်းလို့ သေကုန်ကြပြီထင်ပါရဲ့။ သူ့ဟင်းတွေ စားပြီး တိုင်း တစ်ကိုယ်လုံး နီရဲ့၊ ချွေးတွေ
ရော၊ မျက်ရည်တွေ ရော ထွက်၊ မီးလောင်နေတဲ့ အိမ်ထဲရောက်နေသလို ခေါင်းတွေ
လည်းမီးတောက်၊ အစာအိမ်နဲ့ အူလမ်းကြောင်းတစ်လျှောက်လုံးလည်း စပါးအုံးမြွေ ဖျစ်ညှစ်ပြီး
အမျှခံထားရသလို ပူ နာ နာ ကြီးဗျာ။

*

အခန်း (၁၃)

တိရိစ္ဆာန်ရုံက ခြင်္သေ့တွင် :ထဲ ပြုတ်ကြသွားခဲ့ရင် ခြင်္သေ့ဟာခင်ဗျားကို
အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာလုပ်ပစ်လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲသလို လုပ်တာဟာ သူ့ဆာလို့လည်းမဟုတ်၊
သွေးဆာလို့လည်းမဟုတ်ပဲ ခင်ဗျား ဟာ သူ့ပိုင်နက်ကို ကျူး ကျော်တဲ့ ရန်သူလို သတ်မှတ်လို့ပဲ
ဆိုတာ ခုလောက်ဆိုခင်ဗျားသိလောက်ပါပြီ။

ဒါကြောင့် မိုးလည်း ဆပ်ကပ်တွေ ထဲမှာ ခြင်္သေ့ကို လေ့ကျင့်ပေးတဲ့ဆရာဟာ

ခြင်သို့ရှေ့မှာ တင် လှောင်အိမ်ထဲကို သူ အရင်ဝင်ထားရတယ်။ အဲသလို လုပ်တာဟာ ခြင်သို့ကို ဒီလှောင်အိမ်ဟာ သူ့ပိုင်နက်ဆိုတာကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း အသိ ပေးထားတဲ့သဘောပဲ။ ပိုပြီးသိသာအောင် ပါးစပ်ကလည်း အသံပြန့် ကြိမ်းမောင်း၊ လက်ကလည်း ကျာပွတ်ကို တရွမ်းရွမ်း ရိုက်ပြနေရတယ်။ ဒါတွေ ဟာ အပိုလုပ်တာမဟုတ်ဖူး။ ခြင်သို့ဟာ သူ့ဆရာအပေါ် အထင်အမြင်ကြီး လာ အောင် လုပ်ပြရတဲ့ အရာတွေ ပဲ။ သိတဲ့အတိုင်း ကေသရာဇာ ခြင်သို့မင်းဆိုတာ တောအရှင်၊ တောဘုရင်လေ။ သူ့ကို ရို ကျိုး ကိုင်းညွတ်လာအောင် လုပ်ဖို့ဆိုတာ သူ့ထက် အဆမတန် ခွန်အားကြီးတဲ့ပုံ၊ သူ့ကို လုံးဝ မကြောက်တဲ့ပုံ၊ သနား လို့ မင်းကို မသတ်ပဲ ထားတာ ဆိုတဲ့ ပုံမျိုး ဖမ်းထားနိုင်မှ တော် ကာကျတယ်။ အဲသလို သူ့ဆရာသူ အထင်ကြီးနေမှ ပါးစပ်ဖြစမ်း၊ ထိုင်စမ်း၊ ခုန်လိုက်စမ်း၊ ဒလိမ့်တုံးပေါ်တက် လမ်းလျှောက်ပြလိုက်စမ်းဆိုတဲ့ အမိန့်တွေ ကို လိုက်နာတာ ဗျ။ သူတို့စိတ်ထဲမှာ ဒီလို တွေ ချင်လည်း တွေ မှာ ပေါ့လေ-

“ကြည့်စမ်း၊ ဒီခြေနစ် ချောင်းနဲ့ နားရွက်တို့ သတ္တဝါဟာ ဗိုလ်တကာ့ဗိုလ်ပါကလား။ သူ့လို မတ်တပ်ရပ်နေတဲ့ ခြင်သို့မျိုး မတွေ့ဖူးတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ရဲရင့်တယ်။ ဂုဏ်ဒြပ်ကြီးမားတယ်။ ငါတို့ကို ဟိန်းလိုက် ဟောက်လိုက်နဲ့ အမျိုး မျိုး ဆော့ခိုင်း ကစားခိုင်းရင်း အလုပ်ရှုပ်အောင်လုပ်နေတယ်။ အေးလေ-အချိန်တိုင်း အိပ်ချည်းနေတော့လည်း ပျင်းစရာ မဟုတ်လား။ သူခိုင်းတာလေး လိုက်လုပ်ရတော့လည်း ပျော်စရာတစ်မျိုး ကောင်းတာပေါ့။ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ဟို ဝက်ဝံစုတ်တွေ လို စက်ဘီးမစီးရရင်-ဟို မျောက်စုတ်တွေ လို သူပစ်ပေးတဲ့ ပန်းကန်ပြားပျံတွေ ခုန်မဖမ်းရရင်ပြီးတာပဲ လေ”

ဒါကြောင့် လေ့ကျင့်ရေး ဆရာဟာ အမြဲတမ်း ဗိုလ်တကာ့ဗိုလ်အဆင့်က တစ်ပြားမှ လျှော့လို့မ ဖြစ်ဖူးဗျ။ နည်းနည်း လေး လျှော့လိုက်တဲ့နေ့ဟာ သူ့သေနေပဲ။ တိရိစ္ဆာန်တွေ ရဲ့ ရန်လိုမှု ၊ ဒေါသကြီးမှု ဆိုတာ မလုံခြုံတဲ့ စိတ်မချရတဲ့ ပါတိဝန်းကျင် အခြေအနေကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အမှုအကျင့်ဗျ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားရှေ့ရောက်လာတဲ့ တိရိစ္ဆာန်တစ်ကောင်ဟာ ခင်ဗျား အထက်က သူနေရမလား၊ ခင်ဗျား အမိန့်အတိုင်း သူလိုက်လုပ်ရမှာ လားဆိုတာကို သေသေချာချာသိသွားဖို့လိုတယ်။ အဆင့်အတန်းခွဲခြားမှု

ဆိုတာ လူနဲ့ တိရိစ္ဆာန်ကြားမှာ မရှိမ ဖြစ်လိုအပ်တဲ့အရာတစ်ခုပဲ။ တိရိစ္ဆာန်ရဲ့ထဲ ဒါမှ မဟုတ် ဆပ်ကပ်ထဲ ရောက်လာတဲ့ တိရိစ္ဆာန်တွေ ဟာ သူ့အဆင့်အတန်းကို သူ သေချာသိသွားပြီဆိုရင် ရှေ့လျှောက် ဘာမှ ပြဿ နာသိပ်မရှိတော့ဘူး။

အဲသလိုမသိဘူးဆိုရင်တော့ သူ့ဘဝဟာ ယောက် ယက်ခတ်ပြီ။ အမြဲတမ်း ကြောက်လန့် တကြား၊ ဂမ္မန်းထိုးနဲ့ အန္တရာယ် ပေးတတ်တဲ့အကောင် ဖြစ်လာမှာ သေချာသလောက်ပဲ။ ဆပ်ကပ်ဆရာ တွေ ကံကောင်းတာက အဲသလို လေ့ကျင့်ပေးဖို့အတွက် အမြဲတမ်း ခွန်အားကို သုံးစရာမလိုဘူးဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ ပညာရှင် ဟိဒီဂျာက-မျိုး မတူသည့် သတ္တဝါနှစ် မျိုး ထိပ်တိုက်တွေ့ချိန်တွင် သတ္တဝါတစ်မျိုး က အခြားသတ္တဝါတစ်မျိုး ကို သူ့ထက် အဆမတန် အဆင့်မြင့်သည့် သတ္တဝါ (သူ့ဆရာ) ဟု သတ်မှတ်ခံယူရန်အတွက် အမြဲတမ်း ခွန်အားယှဉ်ပြိုင် တတ်ကြ သည်မဟုတ်။ ရံဖန်ရံခါတွင် ပျော့ပြောင်းသိမ်မွေ့သည့် အခြေအနေတစ်ရပ်ကို ကြုံ တွေ့ရုံမျှဖြင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ချတတ်ကြ ၏ -လို့ ၁၉၅၀ ခုနှစ် မှာ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေတဲ့ သူ့စာတမ်းမှာ ရေး ခဲ့ဘူးတယ်။ ဒါဟာ တကဲ့ ပညာရှင် တစ်ယောက် ရဲ့အမြင် နော်။ မစ္စတာ ဟိဒီဂျာဟာ ပထမ ဘေဆယ်လ်တိရိစ္ဆာန်ရဲ့ ဒါရိုက်တာ၊ နောက်တော့ ဇူးရစ် တိရိစ္ဆာန်ရဲ့ဒါရိုက်တာ အ ဖြစ် နှစ် ပေါင်းများစွာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်။ တိရိစ္ဆာန်နဲ့ပါတီသက်လိုတော့ ရှင်ကြီးဝမ်း ရှင်ငယ်ဝမ်း အကုန် ဝင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်။

ဒါဟာ ဦးနှောက်က ခွန်အားကို အနိုင်ယူနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ သာဓကတစ်ခုပဲ။ ဆပ်ကပ်ဆရာကို တိရိစ္ဆာန်တွေ ရိုက်ချိုး ဝပ်တွားတယ် ဆိုတာ တကယ်တော့ စိတ်ပဲ။ မည် မည် :လှုပ်နေတဲ့ ပရိသတ်ကြီး၊ ဆပ်ကပ်ဆရာရဲ့ မားမားမတ်မတ် ကိုယ်ဟန်အနေအထား၊ တည်ငြိမ်တဲ့ အမူအယာ၊ စူးရှတဲ့အကြည့်၊ ကြောက်လန့်ခြင်းကင်းတဲ့ ခြေလှမ်းတွေ ၊ ထူးဆန်း တဲ့ အသံတွေ (ကျာပွတ်သံ၊ ဝီစီသံ)-ဒါတွေ ကြောင့် တိရိစ္ဆာန်တွေ ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ သံသယနဲ့ ကြောက်လန့်ခြင်းတွေ ဝင် လာတတ်တယ်။ ဆရာတင်ချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွားပေါ်လာတယ်။ ကြည်ညိုလာသလားတောင်မသိပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ သူ ခိုင်းသမျှ အူယားဖားယားလုပ်ရင် အောင်မြင်ရင် ကျေနပ်စိတ်ကလေးတွေ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ဖြစ်လာကြရှာတယ် ထင်ပါ ရဲ့။ ခိုင်းစမ်းပါ-လုပ်ပြလိုက်မယ်။

“ဒီညတော့ တစ်သက်မှာ တစ်ခါ ကြည့်ခွင့်ရမဲ့ ကျွန်တော် တို့ ဆပ်ကပ်ရုံတော် မဟာကြီးမှာ ရွှေပွဲလာဧည့်ပရိသတ်များ ရင်တဖိုဖို အသည်းတယားယား ရှုစားတော် မူကြရမှာ ကတော့ မီးကွင်းကို ခုန်ပြမဲ့ ခြင်္သေ့ကြီးများ ပဲ ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျား၊ ဟိုင်းရော-ဇေယျာသားကြီးတွေ လုပ်လိုက်စမ်း-အစွမ်းပြလိုက်စမ်း-တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင်-ဟိုင်းရော”

*

အခန်း (၁၄)

တစ်ခုတော့ရှိတယ်ဗျာ။ အဲသလို ဆရာခိုင်းသမျှ ရိုရိုသေသေ ကျိုး ကျိုး နွံနွံ လိုက်လုပ်တတ်တဲ့ ခြင်္သေ့ကို အိုမီဂါ လို့ ခေါ် သဗျ။ သူတို့ပါတဝန်းကျင်မှာ အောက်တန်းအကျဆုံး သောက်ဖားပေါ့။ အယ်လ်ဖာလို့ သူတို့သတ်မှတ်ထားတဲ့ ဆရာ ရဲ့ အန္တရာယ်က တပည့်ကြီးပေါ့။ အော့ကျောလန်လောက်အောင် အဖားသန်တဲ့အကောင်မျိုး ပေါ့။ မြိုး မြိုး မြက်မြက် ကလေး စားရတဲ့ သတ္တဝါပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လေ့ကျင့်ပေးတဲ့ ခြင်္သေ့အားလုံး ဘယ်တော့မှ အိုမီဂါ မ ဖြစ်ဖူး။ အလွန်ဆုံး တစ် ကောင်လောက်ပဲ။ တဖက်ကပြန်ကြည့်ရင်လည်း သူ အိုမီဂါ အ ဖြစ်ခံလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ကျန်တဲ့အကောင်တွေ ရဲ့ မျိုး နွယ်စု ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းပေးရာရောက်တဲ့အတွက် စောင့်လေမျိုး နွယ်လို့လည်း ခိုးကြူး နိုင်သေးတယ်ဗျ။ ပရိသတ်တွေ ကတော့ ခိုင်းတိုင်းလုပ်တဲ့ အိုမီဂါကို သဘောကျကြတာပေါ့။ ပွဲမှာ ဆို သူက စတားပေါ့။ ရောင် စုံစည်ပိုင်း လေးတွေ ပေါ်တက်ထိုင်ခိုင်းရင် အိုမီဂါအတွက်က ရှယ်စည်ပိုင်း- ကျန်တဲ့ ဘီတာ၊ ဂမ်မာ ကောင်တွေ အတွက်က ရိုးရိုး စည်ပိုင်းပေါ့။

ဒီသဘောကို တိရိစ္ဆာန်ရုံတွေ မှာ လည်း တွေ့ရသဗျ။ တိရိစ္ဆာန်မျိုး နွယ်တစ်ခုမှာ အုပ်ထိန်းသူ အလိုကျနေပြချင်တဲ့၊ အိုမီဂါ တစ်ကောင်တော့ ပါစမြဲပဲ။ ကြောင်ကြီးတွေ ၊ အမေရိကန် ကျွဲမျိုး တွေ ၊ သမင်တွေ ၊ သိုးရိုင်းတွေ ၊ မျောက်တွေ အုပ်စုထဲမှာ အဲသလို

အိုမီဂါကောင်တွေ အမြဲပါတတ်တယ်။

*

အခန်း (၁၅)

တကယ်တော့ သူ့အိမ်ဟာ အမျိုး အမည် စုံလှတဲ့ ဘုရားကျောင်းတစ်ဆောင်ပဲ။ အိမ်ထဲဝင်ဝင်ခြင်း မှန်ဘောင် သွင်းထား တဲ့ ဂန်နက်ရှိ ဆင်ဘုရား ရဲ့ ပုံတော် ကြီးကို တန်းဖူးရတာ ပဲ။ ဆင်နှာမောင်းနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး နှင်းဆီရောင် သန်းပြီး ဗိုက်၍ ကြီးပိုင်ရှင် ဂန်နက်ရှိ ကိုယ်တော် သခင်ဟာ သရဖူဆောင်းထားတဲ့ အပြုံး မျက်နှာပိုင်ရှင်တစ်ပါးပဲ။ လက်သုံးချောင်းက ပစ္စည်းမျိုး စုံ ကိုင်စွဲ၊ စတုတ္ထမြောက်လက် ကတော့ ကောင်းချီးပေးနေဟန်။ နှုတ်ဆက်နေဟန် ဖြန့်တော် မူထားတယ်။ ဂန်နက်ရှိဟာ လောကလှိုင်းတံပိုး အခက်အခဲအမျိုး မျိုး ကို ကျော်လွှားနိုင်တဲ့သခင်၊ ကံကောင်းခြင်း-ဉာဏ်ပညာကြီးမား ခြင်းတို့ရဲ့ ပြယုဂ်၊ သူ့စီးတော် ယာဉ်က ကြွက်တဲ့ဗျ။ ဂန်နက်ရှိပုံတော် နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ တော့ ယေရှု သခင် ရဲ့ အထိမ်း အမှတ် သစ်သားလက်ဝါးကပ်တိုင်တစ်ခု ရဲ့ ပန်းချီကား။

ဧည့်ခန်းထဲက စားပွဲပေါ်မှာ တော့ အပျိုစင် မယ်တော် မာရီ ပုံတော် ကတစ်ပုံ၊ လူပေါင်းသိန်းသော င်းချီဝတ်ပြုနေကြတဲ့ မက္ကာရဲ့ အစွလာမံအထိမ်းအမှတ် ကတ္တာ ပုံတော် က တစ်ပုံ၊ စင်္ကြာဝဠာလှုပ်ရှားမှု နဲ့ အချိန်ကို ထိန်းချုပ် တော် မူတဲ့ သီဝဘုရား ကြေးသွန်းရုပ်ထုလေးတစ်ခုက တီဗွီပေါ်မှာ ။ အမြဲ မီးသီးလေးတစ်လုံးထွန်းပြီး မီးပူဇော်ထားတဲ့ ဘုရားခန်း အသေးလေးတစ်ဆောင်က မီးဖိုခန်းထဲမှာ ။ အသားရေ နက်ပြာပြာနဲ့ ပြုံး တော် မူနေတဲ့ ဂန်နက်ရှိရဲ့ ပုံတော် ရယ်။ ပုလွေ မူ တ်နေတဲ့ ခရစ်သူနားရဲ့ ပုံတော် ရယ်။ နှစ် ပါးလုံး ကတော့ နဖူးမှာ အနီနဲ့အဝါ အစက်ကလေးတွေ တို့ထားတယ်။ စင်ပေါ် က ကြေးနီခွက်ကလေးထဲမှာ တော့ လက်ရှိမီးမယ်တော် ၊ ပဝတီမယ်တော် နဲ့ သူငယ်တော် ခရစ်သူနား အထိမ်းအမှတ် ငွေတုံးလေးတွေ အစီအရီ။ အဲဒီ ဘေးမှာ တော့

စကြာဝဠာရဲ့ ဖို-မ စွမ်းအင်ကို ဖော်ညွှန်းတဲ့ ဟိန္ဒူသင်္ကေတ သီဝ ယောနိ လင်္ကာ က
မီးတောင်တစ်လုံးလို ငွားငွားစွင့်စွင့်၊ ဆန်ပန်းပေါက်ပေါက်တွေ -ဝတ်ပြုအပြီး အာရုံပြု
ဆုတောင်းရင်း တီးရတဲ့ ခေါင်းလောင်းလေးတွေ ၊

ထမင်းစားခန်းထဲမှာ တော့ မယ်တော် မာရီ ပုံနောက်တစ်ပုံထပ်တွေ့တယ်။

အပေါ်ထပ်က သူ့ရုံးခန်းထဲမှာ လည်း ကွန်ပျူတာဘေးမှာ ကြေးသွန်း

ဂန်နက်ရှ်က တင်ပလွင်ခွေစံပါယ်နေတယ်။ နံရံ ပေါ်မှာ တော့ ဘရာဇီးလ်ကနေ တကူးတက
မှာ ထားတဲ့ လက်ဝါးကပ်တိုင်ပေါ်က ယေရှုသခင်။ ကိုယ်တော့ရဲ့ ခံစား ချက်တွေ က ပေါ်လွင်
ပီပြင်လိုက်တာ။ အခန်းထောင့်မှာ တော့ ဝတ်ပြုဖျာစိမ်းကလေး။ စင်ကလေးတစ်ခုပေါ်မှာ
တော့ စာအုပ် နှစ် အုပ်။ တစ်အုပ်က အဝတ်စနဲ့ အုပ်ထားပြီး အလွှာရိ လို့ ရေး ထိုးထားတဲ့
ကိုရ်အန်ကျမ်းမြတ်၊ နောက်တစ် အုပ် က သမ္မာကျမ်းစာလေ။